

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACKSTONE
SERIES
book four

COURAGE

I found the courage to not only
live again, but to love.

J.L. DRAKE

CESARET

Blackstone Serisi, 4. Kitap

J.L. Drake

KARAKTER KADROSU

John: Blackstone üyesi, ikiz kardeşi neredeyse ölüyordu.

...Bekleyip görmeniz gerekecek.

Frank: Ordu için Blackstone bağlantısı, Washington DC'de yaşıyor, Mia'nın babası.

Cole: Montana'daki Shadows adlı güvenli evin sahibi. Bir kurbanın resmine aşık oldu. Savannah'yı buldu, kurtardı ve evlendi. Blackstone özel operasyon ekibinin lideri.

Savannah: Tijuana, Meksika'da yedi ay boyunca fide için tutuldu. Blackstone tarafından kurtarıldı, Cole Logan ile evlendi, Olivia adında bir kızı var, Shadows'da yaşıyor.

Mike: Dusk'ta ajan ama aslen Shadows'tan. Korkunç görünümlü oyuncak ayı, tepeden tırnağa dövmelerle kaplı.

Catalina: Mike'ın karısı ve bir kartel ailesinin kızı. Gabriella'nın annesi.

Keith: Blackstone üyesi. Gizemli. Savannah'nın "ağabeyi." Lexi'nin kocası ve Brandon Jr'ın babası.

Lexi: Keith'in karısı, Brandon namı diğer B'nin annesi.

Mark: Blackstone üyesi Cole Logan'ın en iyi arkadaşı. Geçmişindeki acılardan kaçmak için mizahı kullanır. Mia ile evli, ikiz çocukları var.

Mia: Mark'ın eşi, hemşire, Frank'in kızı, ikiz erkek çocuk annesi (Blackstone ekibine katılan ikinci tur çocuklar).

Abigail: Mark'ın evlatlık annesi, Cole'un çocukluk dadısı ve şimdi evin yardımcısı. Doktor Roberts'la çıkıyor.

Doktor Roberts: Ev doktoru, nazik ruhlu, şık giyimli, Abigail'le çıkıyor.

Dell: Blackstone üyesi, Shadows'da yaşıyor.

Davie: Blackstone üyesi, dalgıçlık konusunda uzman. Shadows'da yaşıyor.

Denton Barlow: Savannah'ya takıntılı olan Broken'lı Amerikalı, altın uçlu kobra botları giyiyordu.

Tetikçi: Cehennem kadar korkunç, Santa Monica'daki Devil's Reach Motosiklet Kulübü'nün başkanı.

Tess: Trigger'ın yaşlı kadını.

Brick: Trigger'ın Devil's Reach'teki VP'si, Tess'in en iyi arkadaşı.

Rail: Devil's Reach üyesi, biraz metroseksüel.

Steve Chamness: North Rock Takımı.

Çocuklar

Olivia: Savannah ve Cole'un kızı. **Liam ve**

Ethan: Mark ve Mia'nın ikizleri. **Brandon,**

Jr: Keith ve Lexi'nin oğlu.

Gabriella: Mike ve Catalina'nın kızı.

Blackstone Kod Adları

Cole: Kuzgun Bir

Mark: Kuzgun İki

Keith: Beta Yedi
John: Tilki İki
Mike: Delta Altı

PROLOGUE

Konum: Güney Meksika Koordinatlar:
Sınıflandırılmış

John

On Üç Saat Önce

"Raven 1!" North Rock Takımından Chamness telsizden bağırdı. "Tahmini varış süreniz nedir?"

"Beni ortaya indir," diye emrettim ve helikoptere sağa dalması ve hızlı bir dönüş yapması için işaret verdim. Biz savaşa doğru kükrerken ateş parıltıları gri gökyüzünü aydınlattı. Kanatlar suyu savuruyor, bu da görüşümüzü bulanıklaştırıyordu. Cole'un ağzı hareket ediyordu ama farklı bir kanaldaydı, bu yüzden dikkatimi Mark ve Keith'e verdim ve ben hazır olduğumda onların da iple inmeye hazır olduklarını gördüm. Mike omzuma bir tokat attı ve hazır olduğunu işaret etti. Cole'a baktım, o da ayağa kalktı ve hareket etmek için başıyla hızlıca onay verdi.

Halatı bir elimden geçirdim, diğer elimle de arkamdaki başka bir parçayı tuttum. Helikoptere bakacak şekilde havaya doğru eğildim ve halat etrafımda sabitlenmişti.

ve ayaklarımla ittim, sonra yerçekiminin kontrolü ele almasına izin verdim.

Bilinmeyene doğru daldık.

İpin fermuarı hislerimi artırdı ve ayaklarım yere değdiğinde heyecanlandım. Silahımın klipslerini hızla açtım ve dürbünü hizalamak için gözüme tuttum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Takım arkadaşlarımla her biri yanıma inerken saydım. Dördüncü vuruştan sonra karıncalar gibi bir sonraki mevzilerimize dağıldık. Emirlerimiz önce ateş etmek ve sonra sormaktı. Avımız, sekiz gün önce North Rock'tan ayrılan kayıp çaylağı bulmaktı. İçimizden birinin başı dertteyken oyalanmazdık.

"Fox 2'den North Rock 1'e," diye fısıldadım telsizime. "İndik ve pozisyonumuzu aldık."

Sivrisinekler ve yağmur damlaları zamanın ölü boşluğunu doldururken, biz sıkı sıkıya tutunduk, kalın arazinin altında çömeldik. İnsan şekline dönüşüp dönüşmediklerini görmek için ağaç gövdelerini taradık ve yağmurun arasından bir fısıltı bile yakalamaya çalışmak için dikkatle dinledik.

İkimiz de diğer takımın nerede olduğunu ve hatta kaç kişinin ayakta kaldığını merak ederken Mark bakışlarımı tuttu. Otuz acı dolu saniye daha geçti ve Chamness'in sesini duyduk.

"Planlandığı gibi rotayı takip edin ama batı tarafından yukarı çıkın." Telsiz kapandı ama tekrar açtığında donup kaldık. "Üçüncüyle görüşümü kaybettim. Burada doğru olmayan bir şeyler var çocuklar. Hissediyorum." Arka plandaki üç patlama sesi bizi yerde koşturdu. Rüzgâr şiddetliydi ve yağmur da aynı şiddette yağıyordu. Neyse ki tamamen siyah giyinmiştik ve bu da açık arazide görünmeden ilerlememizi sağlıyordu. Hayatta kalma ekipmanlarımızın çoğu giysilerimizin kumaşına dikilmişti.

Esaret durumunda fark edilmesi zordu, pantolonumuzun içinde olduğu için genellikle gözden kaçıyordu ve normalde pantolonlar açık bırakılıyordu.

Ne zamanımız ne de uyarımız vardı. Çağrıyı aldık ve ayrıldık.

Beşinci seviye bir tahliye olarak çağrılmıştı. En kötüsü.

Gölgeler zihnimin gerisinde kaybolurken, ailemin düşünceleri üzerimde ağır bir yük oluşturdu. Ormanı tararken içimden garip bir şey geçti, kemiklerimin derinliklerine işleyen bir ürperti. Günler sonra hala orada olacağını bildiğim bir artçı şok bıraktı. Bu görevin hayatımı değiştireceğine dair içimde kötü bir his vardı.

Bu bizim için çok farklı bir görevdi. Kaçırılmış bir kurban aramıyorduk. Hayır, bir şekilde işler tersine dönmüştü ve şimdi av bizdik.

Hızımızı yavaşlatıp adımlarımızı sustururken Cole bana sağa doğru ilerlememi işaret etti. Çalıların ve ağaçların koruması altına geri döndüğümüzde hedefimizi avlamaya başladık.

Chamness, "Yirmi dokuz kırmızı ateş," diyerek düzene girmemizi emretti. Bu, Blackstone ve North Rock arasında kullandığımız pek çok paroladan biriydi.

Bir U şekli oluşturduk, düşmana yaklaşırken silahlarımızı kaldırdık.

Pop! Pop! Neme göz kırptım ve önüme fırlayan iki adamı indirdim. Cole üçünü vurdu, Mike da diğerini boğdu.

Altısı gitti.

Birden rüzgâr yön değiştirdi ve bu da tüylerimi diken diken etti. Sanki Doğa Ana bize daha fazlasının geleceğine dair bir uyarıda bulunmuştu. Sanki bir kâbustan fırlamış gibi, bir duvar dolusu adam ayağa kalktı ve bize doğru doğrultulmuş bir roketatar ortaya çıktı.

"Koşun!" Bağırdım ve deli gibi koştuk. Patlama sert oldu ve en az on beş metre fırladım. Isı ve enkaz vücudumu bir battaniye gibi sardı, sonra... Bam! Bir ağaca çarptım.

ve bir gümbürtüyle düştüm. Yan tarafımı sıcak bir şey yaladı ve görüşümü açık tutmak için mücadele ettim.

Sırt üstü yuvarlandım ve zihinsel kontrol listemi gözden geçirmeye başladım. Elimi vücudumdan aşağı kaydurdım, çok kötü görünmediğı için şükrettim. Çok acıyordu ama sadece derin bir sıyrıktı.

Sertçe döndüm ve bir hamleyle ekibimin yerini belirlemek için ayağı kalktım. Üç mermi bir ağaca isabet etti ve ağaç kabukları etrafımda uçuştı. Eğildim ve çalıların arasından Cole'u gördüğüm yere doğru koştum. Mark ve Mike bize katılırken Keith birkaç metre ötede kontrol etti.

"İyi mi?" Cole sordu, ben de başımı salladım. Adrenalinin tek başına acıyı engelleyeceğini biliyordum. "İyi," diye tekrarladı ve haritasını çıkarıp emirler vermeye başladı.

Yeni bir eylem planıyla kendimizi toparladık ve ayrıldık. Bunu nasıl yapacağımızı biliyorduk; biz Blackstone'duk. Bilinen tekniğimizi kullanmaya başladık ve piçleri teker teker yola başladık. Her bir piçi pusuya düşürdük. Gecenin içindeki gölgeler gibiydik, görünmez ve ölümcül.

Yeniden doldurmak için durmak zorunda kaldığımda çocuklar çalılıkların arasında kayboldu. Birden kürek kemiklerimin arasına sert bir şey çarptı ve silahım vücudumdan ayrıldı. Nefesim ciğerlerimden fırladı. Etrafımda döndüm ve içlerinden birinin bir sonraki darbesini engelledim. Dizimi yukarı ve içeri doğru göğsüne çarptım. Geriye düştü ve ben de kolumun üst kısmına bir darbe daha aldım.

Lanet olsun! Onlardan daha çok vardı.

Tekrar döndüm ve bir sonraki darbeyi engelledim ama bu sefer dirseğimle. Saldırganımın yanağı yarılırken kan ve yağmur birbirine karıştı. Geri düştü ve iki kişi daha yaklaştı. Ayaklarımı yere basmak için sarktım ve neden silahlarını kullanmayıp göğüs göğüse dövüşüklerini merak ettim.

"Bunu canlı tutun," diye mırıldandı içlerinden biri. "Bunu filme almamız gerek."

Parmak eklemlerimi kırdım ve ellerimi dövüşmeye hazır bir şekilde uzattım. İkisi de fırlattı ve ben hayatta kalmak için elimden geleni yaptım.

Birini suratından vurdum, döndürdüm ve sol tarafındaki iki kaburgasını kırdım. Bu sırada bağırsağıma iki yumruk yedim ama hâlâ o pisliğin kolunu kıracak ve avucumu burnuna sokacak kadar enerjim vardı.

Pop! Pop! Pop! Eğildim ama ıslak zeminde kaydım ve dik bir uçurumdan geriye doğru düştüm. Tutunacak bir şey bulmak için umutsuzca çamuru tırmalamaya çalıştım, Tanrı bilir neye doğru olan yarışımı durduracak herhangi bir şey. Bir kayaya çarptım ve kaymak yerine takla atmaya başladım. Renkler seslerle birlikte bulanıklaştı ve kafam ayak uydurmak için yarıştı. Elim otomatik olarak uyluk kılıfımdaki silahıma gitti. Kahretsin, kayıptı.

Bir şey bana sertçe çarptı ve çığlık atarak durdum. Baldır tabancamı çıkardım ve etrafımda dönerek birinin suratına sıkıştırdım. Ben de bir silahın namlusuna bakarken gözümü kırptım. Bir milisaniye sonra sis dağıldı ve arkasındaki yüze odaklandım.

"Burada ne halt ediyorsun?"

BİRİNCİ BÖLÜM

John

Göğsü inip kalkıyordu ve hırpani görünüşüne bakılırsa bir süredir ormanda olduğunu tahmin ediyordum. Silahımı indirdim ama bir yere koymadım.

Vücudumu kontrol ederken ağzım rahatsız edici bir şekilde esnedi. Her şey çalışıyor gibi görünüyordu.

"Düşüş seni epey hırpalamış," diye homurdandı.

"Evet." Kafatasımdan bir acı sarsıntısı geçerken gözlerimi sıkıca kapattım. İçimi çektim ve kendimi ona odaklanmaya zorladım. "Bana çölün ortasında ne yaptığını söylemek ister misin Brick?"

Omuz silkti. "Anlaşma güneşe gitti. Sabaha kadar saklanmak için ormanı kullanıyorum."

"Uygun görünüyor."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." Bir sigara yakmaya çalıştı ama çok ıslaktı. "Siktir!"

Hikayede kesinlikle daha fazlası olduğunu biliyordum, ama onu yalnız bıraktım.

Birinin konuştuğunu duyduğumuzda sesimizi alçalttık.

"Harekete geçmeliyiz." Devam ederken şarjörümü kontrol ettim.

alçaldık ve tepenin etrafından dolaşmaya başladık. Daha yüksek bir yer bulmamız gerekiyordu.

Çamur kalındı ve Brick'in spor ayakkabıları onu yavaşlatıyordu. Bu acı verici hız kesmeyecekti. Şimdi daha yükseğe çıkmamız gerekiyordu.

Parmaklarımı telsizlerime bastırdım. "Tilki İki'den Kuzgun Bir'e." Brick durmak için bir an beklerken Cole'un gelmesini bekledim.

Kulaklıktan bir cızırtı geldi. "Tilki İki'den Kuzgun Bir'e. Eğer beni duyabiliyorsanız, telsizinize basın."

Yine statik.

Kahretsin.

Brick, "Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı.

"Oraya çıkmamız gerek," dedim daha çok kendi kendime ve dağı incelemek için yağmuru görüş alanımdan uzaklaştırdım. "Haydi."

Homurdandı ama takip etti. Birkaç kez kaydı ve tırmanmaya devam etmesi için beklemek zorunda kaldım.

"Benim adımlarımı takip et, böylece çamur o kadar kalın olmaz." Denedi ama minibüsleri çamurla doluydu.

Elli altı dakika sonra, yönümü bulabileceğim bir tepenin zirvesine ulaştık.

"Hiç daha fazla çalışmayı düşündün mü?" Sırıttım ve o da bana parmağını salladı.

"Çalışıyorum, sadece farklı şekillerde." Kıkırdadı ama gözleri büyüdü ve tehlikeyi daha görmeden hissettim. Döndüm ve yumruğumu doğrudan adamın burnuna indirdim, sonra da boğazına yumruk attım. Geriye düştü ve kafası bir kayaya çarptı.

Çabucak silahını çıkarıp Brick'e uzattım, o da sessiz bir haykırıyla AR'ye hayranlıkla baktı.

Şişman adam inledi ve burnundan kan boşaldı ama tamamen uyanması biraz zaman alacaktı.

Ceketini kesip çıkardım ve yolumun dışına attım. Bıçağım gömleğini de kesmişti ve piçi ters çevirdiğimde ön kolundaki mürekkebi gördüm.

Yedi. Numarayı ve tasarımı ezberledikten sonra silahlarını çıkarmaya geri döndüm.

Saatimi çıkarıp ters çevirdim ve arkasını ısırarak kopardım. Cole saatin içine iki farklı izleme cihazı eklemişti, biri bizim için diğeri de başka birini izlememiz gerekirse diye.

"Arkamı kolla," diye emrettim Brick'e. O da ayağā kalkıp uçurumu taradı.

Küçük cihazı dikkatlice çıkardım ve bıağım la şişko piin spor ayakkabısının dilini kesip düzgünce içine soktum. Ceplerini yokladım ve ince bir cüzdan hissettim.

Kahretsin, kimlik yok.

Onun yerine doğaçlama yaptım. Kredi kartlarından birini çıkarıp başparmağın ı plastığ ın üzerine bastırdım ve kartı yan cebimdeki bir poşete koydum.

"Hey!" Dikkatini çekmek için Brick'in omzuna vurdum. "Gitme zamanı."

"Evet." Benim yönlendirmemi bekledi.

"Bir yol gördüğünüzden beri ne kadar yürüdüğünüz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Belki kırk dakika." Geldiğ i yönü buluyormuş gibi arkasını döndü. Uçurumun başka bir kısmına doğru tırmanmaya başladı. "Bak, orada."

Sonunda hafifleyen yağmurun altında gözlerimi kısarak baktım ve kesinlikle bir yol olduğunu gördüm.

"Bu oldukça iyi." Etkilendim.

"Pekala," diyerek beni kenara kadar takip etti, "bu benim ilk rodeom değ il, dostum." Sahte tonu beni sırttırdı.

Dikkatlice alaldım ve bölgeyi taradım. Birkaç mil ötede yol vardı, ama daha çekici olan uzaktaki benzin istasyonuydu.

"Dizlerin ne kadar iyi?"

Brick kafası karışmış bir halde başını salladı. "Burada sıfırdan ona kadar mı istiyorsun yoksa..."

Alaycılığ ını görmezden geldim ve bir alıyı

işaret ettim. "şu alıyı görüyor musun?"

"şu kaktüsü mü kastediyorsun?"

"Elbette." Arkamızdan biri bağıınca sesimi alçalttım. Bölük geliyordu. "Atla dediğimde atla ve yere indiğinde-"

"Dizlerim göğsüme doğru fırladığında mı demek istiyorsun? Yaklaşık 30 metre aşağıda."

"Doğru. Onları çıkar ve güneybatıya doğru koş ve benimle şu benzin istasyonunda buluş." Ona işaret ettim.

"Peki tüm bunlar olurken sen neredeydin?"

"Sana paralel koşacağım, böylece görülürsek ayrılmak zorunda kalacaklar." Kenara yaklaştım ve hareketlerimi adım adım planladım.

"Hazır mısın?" Şimdi yanımda olan Brick'e döndüm.

"Hayır."

"Çok kötü." Onu dürttüm ve çıkıntıdan aşağı düştü. Garip bir şekilde yere indi ve ayağa fırlayıp araziye aşarak bir oyuğa girmeden önce bana parmağıyla işaret etti.

Çıkardığı sesler gittikçe yükselirken şişman adama dönüp baktım.

Vücudumu ufalanmış kayanın üzerinden geçirerek ağırlığımı parmak uçlarımda dengeledim ve dümdüz aşağıya indim. Dizlerim darbeyi emdi ve ses çıkarmadan yere indim. Açıklık boyunca hızla ilerlerken alçakta kaldım ve ağaçların arasına girip çalılarının arasına karıştım.

Gözüm Brick'in üzerindeydi. O benden bir mesafe öndeydi ve ikimiz de çalılarının arasında çitalar gibi koşuyorduk. Alçak zemin benim rahat alanım değildi ve her an saldırıya uğrayabilirdik. Sürekli etrafımı tarıyor, her hareketimi zihinsel olarak hesaplıyordum. Kendimi, Doğa Ana'nın bu koşuda sakladığı her şeye boyun eğmeye hazır bir insan yayı gibi hayal ettim.

Yol hızla yükseliyordu ve Brick'in karşıya geçip hendeğin içinde kaybolmasını bekledim. O gözden kaybolunca ben de aynısını yaptım ve yanına indiğimde neredeyse omzunu çıkarıyordum.

Tanrım, kardeşlerimi şimdiden özledim.

Brick sigarasını bulmak için cebini yoklarken göğsü kabardı. Onları çıkardı ve nemli, ezilmiş dağınıklığa küfretti.

"Seni suçluyorum." Kutuyu elinde salladı ve bana sigaraları gösterdi.

"Bir şey değil. Zaten ıslaklardı," diye mırıldandım ve aniden yeni bir sese kulak kabarttım.

"Eğer Rail olsaydım, ağzın dolu dolu olurdu..." Dinlemediğimi fark edince sözünü kesti. "Ne?"

"Şşşt," diye emrettim ve tüm beyaz gürültüyü engellemek için gözlerimi kapattım. Çakıl taşlarının kuma sürtünürken çıkardığı ses, misafirimiz olacağının aşırı farkına varmamı sağladı.

Telsizden gelen statik ses ikimizi de hareketin ortasında dondurdu ve Brick gözleriyle arkamdan birinin yaklaştığını işaret etti. Silahını hareket ettirdi ama ben başımı salladım. Eğer etrafta daha fazla kartel varsa, sessiz kalmamız gerekiyordu. Kemerimden bıçağımı çıkardım, tokenin içinde saklıydı. Küçüktü, biliyordum ama doğru kullanılırsa bir mermi kadar etkili olabilirdi.

Brick elini uzattı ve sessizce ne zaman harekete geçmem gerektiğini saydı.

Üç.

İki.

Bir.

Hendeğin korumasından fırladım ve bıçağımı birinin kaburgalarına sapladım, adam yere düştüğünde yüzüne bir diz attım ve ağır bedenini dikkatlice Brick'in yanına indirdim, o da bir mezar soyguncusu gibi ceplerini karıştırdı. Yarım paket sigara bulunca sırttı.

Merminin yanağımı sıyırdığını hissettim, mermi hazneden çıkarken çıkan tıkırtıyı duymadan bir saniye önce.

"Kahretsın!" Bu çok yakındı.

Brick ayağa fırlayıp beni geri çekti ve yüzüme baktı.

"İyi misin?"

"Gitmemiz gerek." Sıcak alevler yüzümü yaktı. Kıl payı kurtulmuştum ama bunun sadece bir sıyrık olduğunu biliyordum.

Alçakta kaldık ve hendek boyunca ilerledik, ama bir yağmur suyu giderine geldiğimizde Brick duraksadı.

"Orada her şey olabilir," diye tısladı.

"Ama dışarıda ne olduğunu biliyoruz, o yüzden dizlerinizin üzerine çökün ve sürünün."

"Bunun cinsel içerikli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ayak sesleri duyduğumuzda sırtını ittim ve onu ileri doğru fırlattım.

Çelik tüpün içinde ne yaşadığını düşünmemek için kendimi zor tuttum, çünkü bölgede bunlardan çok fazla yoktu. Diğer tarafa vardığımızda, benzin istasyonuna doğru koştuk, ancak daha fazla mermiyle karşılaştık.

"Yüce Tanrım!" Kurşunlar etrafındaki toprağı tekmelerken Brick savruldu. "B planı şu anda harika bir seçenek olurdu, Black!"

"Kamyon!" Ona doğru fırlattım. Bir yarı kamyonun pompadaki işi yeni bitmişti. "Haydi!" Hızımı artırdım ve şoför mahalline giren kamyoncuya yaklaştım.

Motor kükreyerek canlandı, Brick de öyle. Vurulduğunu bağırdı. Arkama uzandım ve onu arkama çekmek için deri kesimini tuttum ve silahını düşürdüğünde küfrettim.

"Piçler bacağımı aldı!"

Hızla aşağı baktım ve baldırından akan kanı gördüm.

Kahretsin.

Bize doğru daha fazla mermi sıkıldı, bu da kamyoncunun gaza basmasına ve vites değiştirerek park yerinden çıkmasına neden oldu. Aynada yüzünü yakaladım ve Amerikalı olduğumuzu göstermek için garip bir şekilde yamamın üstünü yırttım. Aramızdan bir şey geçtiğine yemin edebilirim, çünkü kamyon hafifçe yavaşladı ama sonra hızlanmaya başladı, ben de büyük arka kapının kolunu tuttum ve Brick'i benimle birlikte küçük çıkıntıya çektim. Arkama baktım ve karteli gördüm, şimdi tartışıyor gibi görünüyorlardı, bir adam

bir diğeri ise bizi işaret etti. Neden kamyonu takip etmek için araçlarına atlamıyorlardı?

"İyi misin?" Dikkatini çekmek için omzuna vurdum. Terden sıırıslıklam olmuştu, çamur ve yapraklar elbiselerine yapışmıştı.

"Evet," diye homurdandı daha iyi bir yere geçmeye çalışırken.

Kamyoncu, karteli atlatacağını umduğum birkaç dönüş yaptı. Bir sonraki kasabaya vardığımızda parmaklarımız bembeyaz olmuş ve kramp girmişti. Keskin bir dönüşten sonra kamyon yan yola saptı ve neredeyse sürünecek kadar yavaşladı. Bunu, yeterince uzaklaştığımızı bilmemizi istediğine dair bir işaret olarak algıladım. Şansımızı zorlamak istemedim, bu yüzden Brick'in kolunu tuttum ve sürücüyü daha fazla tehlikeye atmak istemediğim için bizi basamaktan ittim. Brick tökezledi ve yüz üstü toprağa çakılmadan önce onu yakaladım.

"Tanrım, bir adamı uyar," diye soluk soluğa ayağa kalkmaya çalıştı.

"Üzgünüm dostum. Buraya kadar gelebildiğimiz için şanslıyız." Yolun açık olduğunu hissedene kadar onu çalıların arasına çektim. Çok uzakta olmayan köhne bir lokanta gördüm ve yavaşça oraya doğru ilerledik.

İçeri girdiğimizde mekanın tuhaf bir havası vardı. İki çalışan hızla arka tarafa geçerken Brick'in bir sandalyeye oturmasına yardım ettim. Ceplerimden birinden temiz bir bez parçası çıkarıp bacağını olabildiğince sıkı bir şekilde sararken gözüm kapıdaydı.

"Evet, acıyor," diye yakındı ama iyi olacağını biliyordum.

"Bir kurşun bunu yapar." Geri çekildim ve yan tarafımdaki yarayı inceledim. Üzerine bir sargı bezi yapıştırdım ve yerine bağladım.

"Üzerinde ne yok?" Brick gülmeye çalıştı ama bacağını test ederken yüzünü buruşturarak öksürdü.

"Bizim yaptığımız işi yaptığınızda, bir sürü iyi şey elde edersiniz."

Bıçağımı çıkarıp hazır tutarken aynı anda bir hareket etrafımda dönmeme neden oldu.

"Dur bakalım. Sakin ol dostum. Yardıma ihtiyacınız var mı?" Adam eliyle cebini işaret etti ve benim başımı sallamamla kimliğini çıkarıp havaya kaldırdı. "Ajan Cooper Collins, FBI."

"Recon John Black." Bıçağımı indirdim ve elimi uzattım. Sıkı bir tokalaşma yaptı ve ben de biraz rahatladım. Burada olmasına çok sevinmişim. Sağ elinde bir FBI ajanı için biraz gösterişli görünen bir yüzük dikkatimi çekti ama yüzde birlikler kulübündeki bir suçluya yardım ettiğimi düşününce yargılayamayacağımı anladım.

"Bu bir arkadaş." Yüzünde belirgin bir samimiyet eksikliği olan Brick'i gösterdim.

"Görünüşe göre ikiniz de daha iyi günler görmüşsünüz. Telefon lazım mı?"

"Lütfen." Uzattığı telefonu aldım ve hızlıca güvenli bir numarayı çevirdim. Ajan yavaşça bize doğru ilerleyen bazı serserilere başını salladı. Kimdi bu herif?

Tekrar yaptığım işe odaklandım ve telefon çaldığında nihayet kişisel GPS'imi etkinleştirdim.

"Git," diye cevap verdi biri.

"Ben Recon John Black, ID 135241493," durakladım ve parolamı söyledim, "temiz."

"Kod kelimesi doğrulandı. Konumunuzu bildirin."

Birisi bu görevde kime atandığını görmek için numarayı yazarken bir an sessizlik oldu.

"Kendini aktive ettin mi?" Daha fazlasını söylemek ister gibi boğazını temizledi ama ikimiz de söyleyemeyeceğini biliyorduk.

"Olumlu." Çalıştığını gösteren küçük yeşil ışığı görmek için saatime baktım.

"Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Benim için olumsuz, ayrıca ikinci bir iz sürücüyü de aktif hale getirdim." Brick'e baktım ve şimdi ajana ters ters baktığını gördüm, "ama evet, dışarı çıkmam gereken biri için tıbbi yardıma ihtiyacım olacak. Burada kalmak için bir talepte bulunmak istiyorum."

Bir duraklama oldu. "Bana bir dakika verin."

Pencereye doğru ilerledim ve şirketimizin gelip gelmediğini görmek için etrafı taradım. Her yer temiz görünüyordu ama bu bir şey ifade etmiyordu. Onlar sümüklü emicilerdi ve araziye benden daha iyi biliyorlardı.

"Yirmi dört saat içinde, ikinci kontrol noktasında buluşalım. Saat şimdi başlıyor. Şirketinizi olduğunuz yerde bırakın, yolda biri var."

"İkinci iz sürücü onaylandı."

"10-4."

"10-4." Hat kesildi.

"Bekle." Brick ona dışarıda olduğumu söyledikten sonra duvara yaslandı. "Beni burada lanet olası bir FBI ajanı ve John Gotti görünümlü birkaç pislikle mi bırakıyorsun?" Alnından ter damlıyordu ve kızgın görünüyordu. "Uçurumdaki herifin yanına dönmeyi tercih ederim." Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu geri ittim.

"Irons yolda. Seni Cali'ye geri götürecektir," diye fısıldadım.

"Bakın, korkak gibi görünmek istemem ama-"

"O zaman yapma," diye araya girdim.

"Kahretsin, en azından Mike arkadaş canlısı."

Onu görmezden geldim ve yaralarımı kontrol etmek için ayağa kalktım. Gazlı bez yan tarafımda ve kolumda gayet iyi duruyordu. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Yanağımdaki kanı sildim ve hazır olduğumu düşündüm.

"Elin boş çıkamazsın." Ajan Collins bana üç şarjörlü bir tabanca uzattı. Brick'le konuşmama kulak misafiri olması beni rahatsız etmişti ama silah için minnettardım.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım ve Brick'e baktım. Hâlâ kızgın görünüyordu ve FBI ajanına bu kadar yakın olmaktan hoşlanmadığı belliydi. "Burada uzun süre kalacak mısın?"

"Hayır," dedi Collins saati kontrol ederek, "şu anda tekrar harekete geçen bir şüpheliyi takip ediyoruz." Adamlarına ayağa kalkmalarını işaret etti. "İyi şanslar, Black."

"Sana da." Onların lokantadan çıkışını izledim ve Brick'e döndüm. "Mutlu musun?"

"Bana bir içki ve çakmak getirirsen daha mutlu olurum."

Silahı sakladım ve fazladan şarjörleri cebime koydum. Eğildim ve Brick'in bacağına son bir kez baktım.

"Neden Meksika'daydın?"

"Sana söyledim-"

"Senin saçma cevabını istemiyorum."

Bakışları değişti ve yüz ifadesi yine kızgındı.

Onu dövmek istiyordum ama zaman kaybediyordum. "Logan ve Irons sana iyi davrandılar," sözünü kesmesini engellemek için elimi kaldırdım, "sen de bize iyi davrandın. Sadece bu operasyona zarar verecek bir şeye karışmadığından emin olmak istiyorum."

"Ameliyatınızı berbat eden ben değildim. Benimki tamamen alakasızdı." Bakışları benimkilere döndü ve dürüst olduğunu anladım.

"Tamam." Ayağa kalktım ve saate baktım. Kahretsin, on sekiz dakikayı boşa harcamıştım.

"Demirler yakında burada olur, ama o orospu çocuklarının ortaya çıkma ihtimaline karşı gözünüzü dört açın. İyi misin? Silahın olmaması hoşuma gitmedi. Başını aşağıda tut."

"Evet, hiç de bile. Ben de, ama," bacağına vurdu, "çok iyi olacağım." Sonra ifadesi değişti ve gülümsemesi içten oldu. "Yardımanın için teşekkürler."

"Aynısı senin için de geçerli. Hayatta kal." Bununla birlikte oradan ayrıldım ve ekibimin olduğunu bildiğim son yere doğru koşarken beni koruyacak olan uzun otların arasına girmeden önce etrafı kolaçan ettim.

Brick ve benim daha önce üzerinde bulunduğumuz uçurumun tepesine ulaştığımda akşam karanlığı çökmüştü. İzleme cihazını taktığım adam gitmişti. Nerede olurlarsa olsunlar, hâlâ yakınlarda olabileceklerini biliyordum. Parmaklarım kayanın üzerinde gezinerek güçlü bir tutuş sağladı ve kendimi yukarı kaldırıp yüksek bir tepeye oturmak için döndüm.

Ekibim beni almaya gelmeden önce tam dokuz saatim vardı. Şimdi oturup kimin gelip gittiğini dinleyecektim. İçgüdülerim bana bu hikâyede bildiğimizden çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Güneş ufkun üzerine çıktığında ve yıldızlar kaybolduğunda, uçurumdan bir sonraki kontrol noktasına doğru inmeye başladım. Ne yazık ki hiçbir şey görünmüyordu ve yoluma devam etmem gerekiyordu. Çok geçmeden saatim dikkatimi çekmek için titredi. Kıcımlı kaldırma vakti gelmişti.

Tek bir patlama sesi havada yankılandı ve ses dalgaları göğsümde dolaştı. Vücudumdaki her içgüdü o sesi takip etmem için bana bağıırıyordu.

Olabildiğince sessiz hareket ederek, zihnimin onun kardeşlerimden biri olduğunu düşünmesine izin vermemek için mücadele ettim. Yüzüstü yatan cesedi gördüm. Boxeri hariç tüm kıyafetleri çıkarılmıştı. Başının arkasına sıkılmış tek bir kurşunla birlikte kartelin imzası haline gelmiş bir hareketti bu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve fena halde dövülmüş bedeninin üzerinde yuvarlandım. Zavallı çaylağı tanıdım. Daha yirmi iki yaşındaydı, okulu yeni bitirmişti ve bizim bulmamız gereken hedefti. Birisi North Rock'a katılması için ona yardım etmişti ve Frank'in tüm itirazlarına rağmen, daha yüksek bir yerden reddedilmişti. Hepimiz hazır olmadığını bildiğimiz halde çocuğu içeri almak zorunda kaldığında duyduğu öfkeyi hatırlıyorum.

Geride kardeş kalmasın mantığı aklımdan hiç çıkmıyordu.

Kolunu omzuma doladım ve onu kontrol noktasına taşımak için sırtımdan geçirdim.

Helikopterin kanatları ağaçları dövüyordu ve güvenli bir alana indiğinde dışarı çıktım ve Chamness'in dehşete düşmüş yüzünü yakaladım. Helikoptere doğru koştum ve çocuğu ona uzattım.

"Kim o?" Mark kolumu tutarken sordu. "Nick Stewart."

"Çaylak operatör mü?" "Yaralandın mı?" diye sormadan önce başımı salladım.

Yan tarafımdaki delikten sızan kana kaşlarını kaldırarak bakmasına rağmen başımı salladım ve yanındaki koltuğa yerleştim. Adamların çocuğun üzerini dikkatlice örtmelerini ve protokolü başlatmalarını izledim. Chamness küfretti ve gözlerini kapattı. Herhangi bir adamı kaybetmek zordu ama hepimiz çaylak için yanlış yer ve takım olduğunu bildiğimizde daha da acı veriyordu.

Frank buna çok kızacaktı çünkü onun takımında yer almaya hazır olmadığını biliyordu.

Chamness, ekibinin geri kalanını bulmak için Meksika ormanında kaybolmadan önce çuvalına daha fazla cephane ve erzak yüklemeyi bitirdi.

Uzun eve dönüş uçuşu için yerleştim ve başım yorgunluktan sarktı. Kollarımı destekli dizlerime doladım ve kalbimdeki ağırlığı hissettim. Az önce ne olduğunu çözmem gerekiyordu.

Shadows'a geri dönüp odama çıktığımda başım hâlâ dönüyordu. Duş aldığımı ya da uyku beni çağırmadan önce üstümü nasıl değiştirdiğimi bile zar zor hatırlıyordum.

Shadows'ta başımı yastığa koyduğum anda kendimden geçmişim. Mia'nın bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama dinleyecek kadar odaklanamamıştım. Uykuya çok ihtiyacım vardı ve sonra da düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Öldü mü?" Kapı aralığından Bok Bir'in küçük gıcirtısını duydum.

"Hayır, henüz gri değil," diye tısladı Bok

İki. "Mavi mi demek istiyorsun?"

"Gri, sonsuza dek ölü demektir."

Bir gözümü açtım ve kuruyan ağzımın içini yalarken Mark'ın ikizlerine dik dik baktım. Sorunlu ikizleri boş verin, Lopez olduğunuzda altı yaş tehlikeli bir yaştı.

"Her ihtimale karşı onu dürtmeli miyiz?"

"Hayır! Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?" Liam uyardı. "Bizi Abby'nin çamaşır ipine astı ve annem çığlıklarımızı duyana kadar orada bıraktı."

Bu hoş anı karşısında sııttım ve kahkahamı bastırmaya çalıştım.

"Oh, kahretsin!" Liam bağırdı. "Uyandı. Koşun!"

"Çocuklar!" Mia'nın koridordan bağırdığını duydum. "Okul için hazır olsanız iyi olur ve John Amca'yı rahatsız etmeseniz iyi olur."

"Değiliz!" diye birlikte yalan söylediler.

"Çekil," diye iç çekerek uyardı. Zavallı Mia son zamanlarda çok yorulmuştu. Tabby iki yaşındaydı ve kendi başına ele avuca sığmazdı.

Yataktan kalktım ve son iki günün gerçekliği yüzüme bir ton tuğla gibi çarptı. Pantolonumu giydim ve güne başlamak için yola koyuldum. Ağır işlerde iyiydim. Öyle olduğumu bilecek kadar çok şeyle uğraşmışım ama dün geceki görev çok hızlı ters gitmişti ve bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Sloane

"Özür dilerim. Bunun olmasını istemediğini biliyorum, Sloane." Topuklarımın uçları gevşek çakıllara basarken Frank bana elini uzattı. "Logan nerede?" Gözlerini gölgeledi ve araziye taradı. "Bu adamlarla kedi gütmek gibi bir şey." Sırıtarak kıkırdadı. Washington'da olmaktansa burada olmayı tercih ettiğini söyleyebilirdim ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Onu taklit ederek gözlüklerimin üst kısımlarını parlamaya karşı gölgeledim ve ünlü Gölgeler güvenli evinin nefes kesici manzarasını seyrettim. Buranın var olduğunu hep biliyordum ama buraya getirileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de bu şartlar altında.

"İnan bana Frank," diye sııttım gölü gördüğümde ve uzaktan bir dalgıç kuşunun sesini duyduğumda, "şikâyetçi değilim." Bu daha iyi bir seçenektir. Serin bir esinti açıkta kalan tenimi okşadı ve ceketimin bağlarını dalgalandırdı.

Taşranın geniş açık alanlarını ve dağlarla birlikte gelen taze temiz kokuyu özlemiştim. Gerçekten de şehirden daha sık çıkmam gerekiyordu. Sanırım artık öyleydim; sadece diliyordum-

"Biraz çılgınlığa hazır mısınız?" Düşüncelerimi böldü.

"Hadi bakalım." Zorla gülümsedim ve onu merdivenlerden yukarı, nefis kokulu bir girişe kadar takip ettim. Hindistan cevizi miydi o? Ağzım sulanmaya başladı.

"Ceketinizi alabilir miyim?"

Ağır yün paltomu silkip ona uzattım ve tombul beyaz bir kedi sırt üstü yatıp bacaklarını açarak ilgi bekledi.

"Tavsiyemi dinle ve ona dokunma." Kediye doğru burnunu kırıştırdı. "O sadece Savannah'da gözü olan utanmaz bir çapkın."

"Bildiğim iyi oldu." Miyavlayan tüy yumağının üzerinden geçerken göz temasından kaçındım.

"Beni takip edin." Beni girişten geçirdi ve büyük bir oturma odasına götürdü. Bir çift pantolon ve yeşil bir kazak giymiş yaşlı bir kadın bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Tekrar hoş geldin, Frank."

"Abigail." Bana dönmeden önce kibarca başını salladı. "Seni Sloane Harlow ile tanıştırmak istiyorum. Bir süre seninle kalacak."

Elimi uzattım ama onun yerine kollarını bana doladı. İlk başta şaşırmıştım ama sıcaklığı o kadar bulaşıcıydı ki ona aynı sıklıkta sarıldım.

"Tanıştığımıza sevindim Abigail."

"Frank'in her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır." İnsanlara olan sevgisi içinden akıyordu ve ben anında annemi özledim.

Hoş görünümlü bir adam içeri girdiğinde Frank dönüp baktı. "Logan, Black nerede?"

"Zirve," dedi bir elma ısırarak ve garip gözleri olan canlı bir balığın bulunduğu bir tanka dokundu.

"Kahretsin, cidden mi?" Frank mırıldandı.

"Pardon?" Abby Cole'a döndü ve beni şaşırtarak onunla açık açık konuştu. "Zirveye çıkmasına izin mi verdin? Daha yeni eve geldi ve vuruldu, Tanrı aşkına."

"Buna ihtiyacı olmalı."

"Hâlâ, Cole." Yanağını ovuşturdu, belli ki endişeliydi.

Cole omuz silkti, onun yorumundan etkilenmemişti. Blackstone adamlarını tanımak için fazla zamanım olmamıştı. Son davamı yeni bitirmiştim ve bana her şeyi bırakıp Frank'le iki gün içinde havaalanında buluşmam ve yanıma bir süre yetecek kadar kıyafet almam söylenmişti. Havalandıktan sonra nereye ve neden gideceğim söylendi ve benim için verilen karara çok üzölmüş olsam da başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Haklı olduğunu biliyordum ama yine de hiçbir söz hakkım olmadan toparlanıp taşınmamın söylenmesinden hoşlanmıyordum.

Normalde herkesin her şeyini bildiğimden emin olurdum ama hiç zamanım olmamıştı. Yine de Frank bana Cole ve Savannah hakkında bir dosya vermişti, bu yüzden aile dinamiğine tamamen yabancı değildim ama diğerlerini öğrenmem gerekecekti. Yerleştiğimde bazı kutuların beni bekleyeceğinden bahsetti. En azından zaman kaybetmeyecek ve faydalı olacaktım. İşimde iyiydim ve mümkün olan her şekilde yardım etmeye kararlıydim. Frank için her şeyi yapardım.

"O yetişkin bir adam Abs." Cole bir ısırık daha aldı. "Ne yapacağım ben?"

"Onu durdurabilirdin."

Bu Cole'un eğlenerek kıkırdamasına neden oldu.

"John'a zirveye çıkmamasını söylemek Mark'a akşam yemeğİ yok demek gibi bir şey. Böyle bir şey olmaz."

Diğİer odada bir sandalye yere çarptı ve biri bağırdı. "Yemek yok mu?"

Cole'un kaşı kalktı. "Örnek olarak."

"Cole," Abby iç çekerek ellerini kalçalarına koydu, "o yaralı ve dinlenmesi gerekiyor, bulduğİu şeyden bahsetmiyorum bile.

."

"Hayır, gerçekten," çocuksu görünümlü bir adam mutfağın girişindeydi, "neler oluyor? Savi yemek yapacağına söz verdi."

"Merak etme Marcus, yemeğİe başlamak üzereyim." Abby bana başını salladı, ama onun her şeyi sevdiğini söyleyebilirdim.

Çocuklara bakışından anladım. Yüzünden sevgi ve sabır okunuyordu.

"Bu hiç komik değil." Tezgâhtan iki kurabiye alıp beni fark etmeden önce Cole'u işaret etti. "Şirket mi? Neden kimse bana söylemedi?" Boştaki elini uzatmadan önce ağzına bir kurabiye attı. "Mark Lopez." Dudaklarından kırıntılar döküldü ve gülmekten kendimi alamadım.

"Sloane Harlow."

Beni incelemek için başını eğdi. "Sende biraz Latin görüyorum ve..." Bitirmemi bekledi.

"Macar, Latin ama Amerika'da doğdum."

"Oh, bu senin yoğun mavi gözlerini açıklıyor."

Onun tavırlarına gülümsedim. Erkek bedenine hapsolmuş tatlı bir çocuk gibiydi.

"Köszönöm," diye cevap verdim, Macarca teşekkür ederek. Eli göğsüne indi. "Bu çok seksiydi."

"Doğru." Frank gözlerini devirdi. "Black'in dönmesine ne kadar var? Bir an önce bir toplantı yapmak istiyorum."

Cole tezgâhtan dürbünü aldı ve oturma odasına yöneldi. Frank takip etmemi işaret etti. Orta düğmeyi ayarladı ve dağlardan birine bakmak için dürbünü kaldırdı.

"Onu göremiyorum, o yüzden geri dönüyor olmalı." "Ya da bir çıkıntıda ölmüştür." Abby kaşlarını çatı.

"Yürümeye başladığından beri tırmanıyor Abby. Bugün de farklı değil."

Mark elinde daha fazla kurabiyeyle içeri girdi ve evde yeni biri olduğu için son derece rahat bir şekilde kanepeye yayıldı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Garip, rahatsız insanların etrafında çok zaman geçirmişt看, bu yüzden bu yeni ve hoş bir şeydi.

Arka avlu kapısı açıldı ve birinin botlarını birbirine vururken çıkardığı ses Abby'nin rahatlayarak iç çekmesine neden oldu.

Cole "sana söylemişim" gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Başlama genç adam," diye uyardı dönüp ellerini kalçalarına koyarken.

"Johnathan Davin Black, kışını buraya getir."

Hareket ederken hafif bir kıkırdama duyuldu. Cep telefonum çaldı ve hemen çantamdan çıkardım. Kimliği kontrol ederken inledim.

Cole'un yüzü sorguladı ve Frank başını salladı. "Hat güvenli."

"Affedersiniz," diye telefonu indirdim, "buna bakmam gerekiyor." "Lütfen ofisime geç," dedi Cole usulca ben cevap verirken

Henry'ye beklemesini söyledi.

"Ah..." Frank bana doğru bir adım attı ama durması için başımı salladım.

"Sadece normal davran, tamam mı?" Ona rolümü bildiğimi hatırlattım. "Sadece dikkatli ol."

"Bu yüzden buradayım, değil mi?"

Geri çekildi ve ben de Cole'u koridorda takip ettim.

Henry de tıpkı diğerleri gibiydi. Her ne kadar içten içe onun farklı olduğunu bilsem de kendime bunu söyleyebiliyordum ama çoğu zaman müşterilerin hayatlarına devam edebilmek için öfkelerinin yatışmasına izin vermeleri gerekiyordu. Eninde sonunda Henry'nin de bunu yapacağını umuyordum.

Cole'un ofisi de evin geri kalanı gibi muhteşemdi.

Şömine açtı, ben de önünde durmak için hareket ettim. "Acele etme." Beni bırakmadan önce başını salladı.

Ağır bir iç çekişle telefonu kulağıma götürürken ağırlığın göğsümü çektiğini hissettim.

"Henry, bu numarayı kullanmaman gerektiğini biliyorsun."

"Diğerini aradığımda cevap vermiyorsun."

Sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kapattım. "Çünkü şu anda yeni bir dava üzerinde çalışıyorum. Bitenler hakkında sohbet edecek vaktim yok."

"Bunu davayı kazanamayan avukat söylüyor."

Ouch.

"Olanlar için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama Henry, gerçekler gerçektir ve gerçekler senin istediğin gibi eğilip bükülemez."

"Onun yapmadığını biliyorsun." "Biliyor muyum?"

"Gerçekten mi, Sloane?"

"Yargıç kararını verdi, karar verildi ve benim yapabileceğim bir şey yok. Bu konuda elim kolum bağlı."

"Üçüncü tanığı getirmedin, Sloane. Dikkatsiz davrandın ve şimdi-"

"Henry." Sözünü kestim çünkü söyledikleri karşısında içimdeki öfke yüzeye çıktı. İşimle gurur duyuyordum ve çok iyi bir avukattım. "Oğlunun davası için beş ay, üç hafta ve iki gün harcadım. Savunmanın sizin yaptığınız ve bana bahsetmediğiniz bir hatayı bulması benim suçum değil. Sen ve diğerleri bu işin peşini bırakmalısınız. Günleri sayılı, o yüzden akıllıca kullanın."

"Belki de onun yerine Grant'i işe almalıydım," diye tersledi hat kesilmeden önce.

Başım düştü ve kendimi dengelemek için elimi şömineye uzattım. Daha önce de zor vakalarım olmuştu ama Henry'ninki açık ara en zoruydu.

Telefon yine çaldı. Bakmama gerek yoktu; o olduğunu biliyordum. Her zaman sinirlenir, çıldırır ve sonra beni geri arardı. Çok yorucu ve ağırdı ve her zaman tüm zayıf noktalarımı vurmak için ne söyleyeceğini biliyordu.

Hırpalanmış bir eş gibi, çağrıya cevap verdim ve son altı aydır beni ağırlaştıran aynı şarkıyı ve dansı duydum.

"Özür dilerim." Durakladı. "Sadece sinirleniyorum."

"Biliyorum. Ama Henry, bunu unutup hayatına devam etmelisin. Lütfen aramayı kes. Hiçbir şey değişmeyecek. Bunu geride bırakabilecek tek kişi sensin. O yüzden yap."

"Biliyorum." Sesi biraz yumuşadı.

"Lütfen, bir müşteriyle toplantım var," diye yalan söyledim, "ve odaklanabilmem gerekiyor. Başka arama yok, tamam mı?"

"Hızlı hareket ettin."

Ve işte yine oradaydı. Aman Tanrım. Bu adamla kazanamam.

"Bu benim işim."

"Onu çıkarmak da senin görevindi."

Gözlerimin arasındaki ağrı arttı ve baskının bir kısmını hafifletmek için bastırdım.

Bir helikopterin gürültüsü evi doldurdu ve tepenin yamacına inen siyah bir helikopteri görmek için pencereye yöneldim.

"Neredesin? Çünkü evde değilsin."

Bu dikkatimi çekti. "Evde olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü evinizin dışındayım ve ışık yanmıyor."

"Bu çok ürkütücü, Henry. Eve gitmen gerek."

Ne oluyor be?

"Bakmanı istediğim bir dosya var, yeni bir şey buldum."

Ofisin kapısı açıldı ve Frank ceketim koluna dolanmış bir şekilde orada duruyordu. Bana telefonu kapatmamı işaret etti.

"Bak, evine git. Senin ya da onun için yapabileceğim bir şey yok. Beni yalnız bırakmalısın. Ben artık senin avukatın değilim." Telefonu kapattım ve kendimi toparlamak için gözlerimi kapattım.

"Sloane, onlarla arana gerçekten mesafe koymalısın." Frank ofisin içine doğru bir adım attı.

"Evet," kafamı toparlamaya çalıştım,

"Deniyorum." "Bu seferki kimdi?"

"Henry."

"Onunla konuşmandan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ben büyük bir kızım, Frank. Tehlikelerin farkındayım, senin ve onun istediğini yapıyorum ama benim de ben olmama izin vermelisin. Birkaç hafta önce ikinizin de ısrar ettiği gibi numaramı güvenli hat olarak değiştirdim ve Henry bir şekilde bunu anladı ve sadece bir umuda tutunuyor. Yakında gidecek,

ve her şey normale dönecek." İçimi çektim. "Şimdi eşyalarına bir göz atmamı ister misin?"

"Evet, ama bazı küçük kısıtlamalarınız olacak."

"Elbette." Yolu göstermesi için işaret ettim.

Sürpriz bir şekilde tekrar dışarı çıktım ve taş bir patikadan küçük bir kulübeye doğru ilerledim.

"Artık bazılarının ailesi olduğu için burada işler biraz değişti. Bir zamanlar tüm işlerimiz ana evin alt katındaki konferans salonlarında yapılırdı. Savannah," durup bana baktı, "Cole'un karısı," diye hatırlattı, "bir süre burada kalacağın için kendine ait bir yerin olması gerektiği konusunda ısrar etti. Bazen saklanman gerektiğinde mahremiyetinin olabileceği bir yer."

"Bu gerçekten çok hoş." Bunu çok takdir ettim. "Artık sık sık burada mısın, Frank?"

Ellerini ceplerine sokmadan önce biraz güldü. "Mia ve Mark'ın üç çocuğu olduğuna göre, öyleyim."

"Eminim buna bayılıyordur."

"Çok daha yakınlaştık." Sıcak bir şekilde gülümsedi.

Mia'yı çok iyi tanıımıyordum. Kendi ailem çok seyahat etmişti ama Frank her zaman bir şekilde hayatımda olmuştu. Sert biri olarak ün saldıgını biliyordum ama bana karşı hep nazik olmuştu.

"Mark tam bir karaktere benziyor."

"Başlarda zordu. Elbette kafalarımız çarpıştı ama o gerçekten iyi bir adam ve Mia ona bayılıyor. Kadınlar ona akın ediyor gibi görünüyor. Önceleri pek anlamıyordum ama sanırım artık anlıyorum."

Aslında bu yoruma yüksek sesle güldüm. "Yalan söylemeyeceğim Frank. Bunun senden gelmesini beklemiyordum."

"Evet, çok çekici biri." Bana baktı. "Hepiniz öylesiniz."

"Ne, ben mi?" Sırıttım.

"Sloane, sen akıllı bir kızsın, tam da Blackstone'a uyum sağlayabilecek birisin. Zaten Blackstone'da

İncelendi, yani mükemmel bir adaysınız."

"Mükemmel bir eş olabilirim, ama tek gereken onun ve ben de dokunulduğunda zehir gibi olurum." "Evet, o konuda." Ses tonu değişti. "Daha paylaşmadım hiçbir şey, ama Grant seni soruyordu."

Ah, evet, harika eski sevgilim yine beni soruyordu. Kızgınlığımı gizledim. "Ve hiçbir şey paylaşmazsan çok memnun olurum. Hazır olduğumda paylaşacağım. Grant iş için uzakta olduğumu bilebilir."

"Ben de ona bunu söyledim." "Teşekkürler," diye homurdandım.

"İşte buradayız." Frank teneke çatılı küçük kulübeyi işaret etti.

Kapıyı açtı ve nefesim kesildi. Çok güzeldi. Evin bir tarafında tek parça masif ahşaptan yapılmış gibi görünen kocaman, uzun, rustik bir ahşap masa vardı. Beyaz tahtalar iki duvarı kaplıyordu ve uzun bir pencere uzun, sık ağaçların arasından görülebilen gölün bir kısmına bakıyordu. Masanın üzerindeki dökme demirden bir ışık labirenti her yöne doğru titriyordu ve büyük boy, koyu kahverengi deri sandalyelerde sekiz kişi oturuyordu. Diğer tarafta ise taştan bir şömine, düz ekran ve ona uygun bir kanepe ile iki sandalye vardı.

"Çatı katında küçük bir yatak odası var." Katedralin tavanında bir yerlerde bir yatak odasının bulunduğu anlaşılan yüksek tavanı işaret etti. "Yağmur yağana kadar bekle. Teneke çatı Savannah'nın fikriydi."

Tek söyleyebildiğim "Vay canına," oldu.

"Mutfak ve banyo hemen şurada, üst katta da bir banyo daha var. Ayrıca Abigail, şehre gitmeniz gerekirse size bir şoför ayarladı."

"Bekle," kafam karışmıştı, "bunun sadece çalışma alanım için olduğunu sanıyordum. Şehirde kalacağımı sanıyordum?"

"Cole ve Daniel senin burada kalmanın daha iyi olacağını düşündüler."

Kendimi hemen huzursuz hissettim. Yalnız zamanımı ve alanımı seviyordum, istediğim gibi gelip gitme özgürlüğümde bahsetmiyorum bile. Bu boğucu hissettirdi.

"Emin değilim, Frank..."

"Eğer bu düzen sizi rahatsız ediyorsa, John ya da Cole ile konuşabilirsiniz." Yüzünü ifadesiz tutmak için çaba sarf ediyor gibiydi ama küçük bir glmsemi belirdi. "şimdi, ben gidip arabadan antalarınızı ve kutularınızı alırken siz de etrafa bakın. Seni tanıyorum Sloane ve hemen işe koyulmak isteyeceğini biliyorum. Başlayabilmen için Black'i aşağı göndereceğim."

Ben daha fazla itiraz edemedenden kapıdan çıkıp yola koyuldu.

Bu tam olarak bizim anlaşmamız değildi.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki tanıdık bir ses dikkatimi çekti ve beni tekrar dışarıya çekti. Kendimi bahçeyi geçerken ve hl sesi takip ederek bir dizi merdiveni çıkarken buldum. Açık bir kapının önüne asılmış "Burada yaşasaydın, şimdi evde olurdun" yazılı küçük bir tabelaya bakıp kıkırdadım. İçeriye baktım ve izledim.

"Başparmağınızı basılı tutup kumandayı sallarsanız onu öldürebilir ve bir sonraki binaya atlayabilirsiniz" dedim.

Birbirinin aynısı iki kahverengi göz, endişeyle değil ama merakla bana bakmaya başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

John

"Gerçekten mi?" Mia dikişlerimin etrafını yokladı. "Daha fazla zarar verebilirdin, John."

"Öyle mi yaptım?"

"Mesele bu değil." Livi, küçük sevimli boynuna doladığı stetoskopla arkasından çıktı. "Dinlenmen gerekiyordu ama dinlenmedin."

"Baban yaralandığında dinleniyor mu?" Kara gözleri ve gülümsemesiyle her gün kalbimi eriten küçük Logan'a meydan okudum.

"Babam incinmez." Atkuyruğu saçları zıplıyordu.

Mia geri adım attı. "Ayağa kalk ve ellerini başının üzerine koy." Ben de öyle yaptım. "Acıyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya
olsaydı?"

"Olmaz."

"Peki." Gözlerini devirdi ve Livi'ye baktı. "Gitmeye hazır."

"Bir çıkartma alacaksın." Uzandı ve kalbimin üzerine bir Doc McStuffins çıkartması yapıştırdı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkürler doktor."
Yanağını okşadım.

Tanrım, o küçük kızı seviyorum.

"Hadi Mia Teyze," diye emretti. "June Teyze'nin hapşırıldığını duydum. Hasta olup olmadığına bakmalıyız."

"Yolu göster, küçük hanım." Mia bana döndü. "Ciddiyim John, sakın ol." Durakladı. "Zihinsel olarak da."

"Yapacağım," diye yalan söyledim. Eğer durursam, delirecektim. Ben böyle çalışıyordum.

Ağır yeşil örgü kazağımı üzerime geçirdim ve aynada kendime bir göz attım. Bitkin görünüyordum ve gözlerim muhtemelen çok şey ele veriyordu ama Frank'e gizemli bir avukatın birkaç sorusunu yanıtlamak için elimden geleni yapacağıma söz vermiştim. Bir avukatın bu tür bir üst düzey yetkiyi nasıl aldığı ve burada olduğu beni aşırıyordu. Görünüşe göre son zamanlarda bu bir trenddi. Siyah askeri pantolonumdaki uçurum tozunu fırçaladım ve elimi uzun asker tıraşının üzerinde gezdirdim. Kıllar görünüyordu, biliyordum ama tıraş olmak için hiç isteğim yoktu. Merdivenlere yöneldim.

"Hey," yanımızdan hızla geçerken Liam'ı kemerinden yakalayan Mark'ı durdurdum, "avukatla tanıştın mı? Nasıl biri?"

Omzunun üzerinden Frank'in oturma odasında olduğu yere baktı ve sesini alçalttı. "Kızıl saçlı, öfkeli B, çılgın bir kedi kadın gibi giyinmiş, biraz da öyle kokuyor. İyi şanslar, dostum."

"İyi şanslar dostum," diye tekrarladı Liam.

Midem bulandı. "Harika," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Evet, ve ne yaparsan yap, yüzündeki devasa beninden bahsetme."

"Neden ben-" Kendimi durdurdum. "Boş ver. Bu işi bir an önce halletmeliyim."

"İyi şanslar, dostum." Titredi ve Liam onu papağan gibi tekrarlayınca pantolonunu çekiştirerek kamışını büyüttüm. Dilimi ona doğru uzattım ve gülerek oradan ayrıldım. Mark'ın çocukları ele avuca sığmazdı ama Tanrım, çok eğlenceliydiler.

"Frank?" Ben seslendim.

Beni kenara çekerken Daniel'a bizi takip etmesini işaret etti.

"İlk olarak, hedefinizin izleyicisi saatlerdir hareket etmedi. Görünüşe göre öldürülmüş ya da ayakkabıları atılmış olabilir."

"Lanet olsun."

"Tamam, işte hızlı bir özet. Logan gerisini sonra anlatır. İncelendi, cep telefonu ve dizüstü bilgisayarları için güvenli bir hattı var. Gizlilik anlaşmasını imzaladı. İnanılmaz derecede zeki ve kar fırtınasında bile çakıl taşı bulabildiği söyleniyor. Onun gibi araştırma yapabilen birini daha önce hiç görmedim. Benim için bazı şeyler üzerinde çalışacak ve bazı kendi işleri de olacak."

"Bekle." Kafam karışmıştı. "Böyle bir yetkisi var. Kim bu kadın?"

"Aile dostumuz diyelim."

"Frank, onun bu iş üzerinde çalıştığını bilen başka biri var mı? Burada çok fazla çizgi aşıyor-"

"John," eli omzuma indi, "ona kendi kızıma güvendiğim gibi güveniyorum, bu yüzden bu konuda bana güvenmene ihtiyacım var."

Daniel'a baktım, o da başıyla devam etmemi işaret etti.

"Tamam, o zaman benden neler olduğunu biraz paylaşmamı istiyorsun. son görevde? Ona ne kadarını anlatabilirim?"

"Sadece bilmesi gerekenleri."

"Hangisi?"

"Şimdilik zaman çizelgesi. Eğer yararlı sorular sormaya başlarsa ve bir şeylerin peşinde olduğunu görürseniz, isterseniz daha fazla ayrıntıya girmeye karar verebilirsiniz. Sadece sağduyunuzu kullanın."

"Tamam, peki o neden burada? Kötü bir vakayla mı ilgili?"

Hikayenin tamamını anlamadığımı biliyordum.

"Eski müvekkilleri aldıkları karardan memnun değiller ve ona biraz sorun çıkarıyorlar. Burada olmasının onun için en iyisi olacağını düşündüm."

"Blackstone'un onu kabul etmesi için büyük bir müşteri olmalı." Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve derin bir endişe gördüm. "Senin için kim o?"

"Benden şimdilik bazı şeyleri gizli tutmamı istedi ve ben de onun bu kararına saygı duyuyorum."

Sırlardan nefret ederdim.

"Ve Cole her şeyi biliyor."

"Biliyor."

Harika, yani evin kasası hikâyeyi biliyordu, bu da benim mecbur kalana kadar hiçbir şey bilmeyeceğim anlamına geliyordu. Cole son nefesinde bile kimseye tek kelime fısıldamadı, Savannah'ya bile.

"John," diye konuştu Daniel, "o sadece bir süreliğine burada ve şimdilik burayla ve kasabayla sınırlı. Gelip gitmesi gerektiğinde Davie ya da Dell'in onu götürmesini sağlayacağız. Frank sadece davanın tozu dumanı yatışana kadar bir süre Washington'dan uzak kalmasını istiyor."

"Neden bu hikayede bana anlatılandan daha fazlası olduğunu hissediyorum?"

Frank sırtı ve şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Çünkü her zaman daha fazlası vardır, evlat."

Gözlerimi devirdim ve Daniel kıkırdadı.

"Kibar ol, John." Savannah köşeden başını uzattı.

"Ben her zaman iyiyimdir."

"Olabilirsin ama aynı zamanda biraz soğuk da olabilirsin."

Onu işaret ettim ve Daniel kabul etmiş gibi omuz silktili.

Soğuk değildim, sessizdim. İnsanlar beni yanlış anladılar.

"Bu gece onunla buluşabilir misin?" Frank araya girdi. "Tin House'da yerleşmeye çalışıyor."

"Evet, tamam. Ama bana onun hakkında bir şeyler verersen daha nazik olurum," diye Savi'ye baktım. Frank gözlerini kapadı ve sonraki üç dakikayı Savi'nin kim olduğunu anlatarak geçirdi.

Dışarı çıktım ve patikada koşmaya başladım. Soğuk rüzgâr omuzlarımı kamburlaştırdı. Kış, sonbaharın gevrek gecelerini hızla ele geçiriyordu. Biz

bu kışın sert geçeceği konusunda uyarmıştı ve böyle geceler bunu kanıtlıyordu.

Basamaklara ulaştığımda, dönüp zirveme geri dönme ve dünyanın geri kalanını görmezden gelme isteğimi bastırdım. Burası benim küçük vahamdı ve kimse bana dokunamaz ya da benden alamazdı.

Son yirmi dört saat berbat geçmişti ve bunu ayrıcalıklı bir avukatla tartışma fikri kulağa hiç de iyi bir zamanmış gibi gelmiyordu.

Ciğerlerime soğuk gelen derin bir nefesle kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi boğuk bir ses.

İçeri girdiğimde bir kutunun üzerine eğilmiş bir kadın gördüm. Kapıyı kapattım ve arkamı döndüğümde kadın bir yığın dosyayı dengeliyordu.

Beklemek mi?

Kimi gördüğümü şaşırmış bir halde etrafıma bakındım.

"Sloane Harlow'u görmeye geldim." En üstteki desteden kaymaya başladıkları anda kâğıtları almak için öne atıldım. Kollarımı onunkilerin altından geçirerek yığını aldım ve masanın üzerine koydum.

"Teşekkür ederim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ben de kendimi tutamayıp ona baktım. Çivit mavisii gözleri benimkilere kilitlenmişti. Benden kısaydı ve topuklu ayakkabılarını çıkarırsa muhtemelen omzuma kadar gelebilirdi.

"Ajan Black?"

"Evet, ya siz?"

"Sloane Harlow."

"Orospu çocuğu," dudaklarımdan döküldü. Lanet Mark.

"Anneme kaltak mı diyorsun?"

"Hayır." Ona hakaret etmişim gibi görüldüğünü fark ettiğimde gözlerim yuvalarından fırladı.

Şakacı bir şekilde sırıttı. "Güzel."

"Sadece, Mark sen in..." Kendimi yine durdurdum.

Neden bu konuda yüksek sesle

konuşuyordum? "Ne yapıyordum?"

"Sadece, ah," diye kekeledim ve kendimi aptal gibi hissettim. "Yok bir şey. Özür dilerim.

O sadece bir-"

"Orospu çocuğu," diye kıkırdayarak sözümü bitirdi.

"Evet," diye kıkırdadım.

"Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, neden oturmuyorsunuz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Evet, bu harika bir ilk izlenimdi. Savi bununla bir gün geçirecek.

Mia'yı tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile Sloane'dan bahsetmemiş olmasına inanamıyordum. Frank, aile dostumuz olduğunu söylemişti. Keşke onun ne kadar muhteşem olduğuna hazırlıklı olsaydım. Buradaki sorun neydi? Belki de evliydi? Dikkatimi eline verdim ama yüzük yoktu.

Boşanmış mı? Belki de öyledir.

Bir not defteri ve kayıt cihazı çıkardı ve etrafta kalem aramaya başladı. Uzun, koyu renkli, parlak saçları, göğsünde ciddi bir şekilde açık olan ipeksi gri bluzunun üzerine dökülüyordu. Acaba kasıtlı olarak mı bu kadar düşüktü yoksa çözülmüş müydü? Düzenli olmayışına ve eşyaları savuruşuna bakarak ikincisini tahmin ettim. Bahse girerim Frank bunu ona çok çabuk fırlatmıştı. Kutunun üzerine eğildiğinde, eteğinin ne kadar dar olduğunu ve ince kalçalarını nasıl sardığını fark etmeden edemedim.

"Özür dilerim." Kalemi havaya kaldırdı. "Yerleştikten sonra çok daha hazırlıklı olacağıma söz veriyorum."

"Hiç şüphesiz."

Gözlerine bakmayı kes. Başka tarafa bak. Kahretsin, çok güzeldi. Çok ateşliydi, sadece klasik güzel avukat ateşi değil, yabancı ateşi de vardı. Sormak istediğim bir şeyin karışımıydı ama o benden önce davrandı.

"Macar ve Latin."

"Gerçekten mi?" Düşüncelerimi tahmin ettiği için mutlu bir şekilde gülümsedim. "Özür dilerim. Bakmak istememiştim."

"Sorun değil. Bunu çok yaşıyorum." Normal bir şeymiş gibi omuz silkti ve sandalyesine yerleşti. "Sakıncası var mı?" Kayıt cihazını işaret etti ve ben de devam etmesi için başımı salladım. Öne doğru eğildi ve gözlerim ışıktaki parlayan ince altın kolyesiyle ince boynuna kaydı. Bu kadar basit bir mücevher parçası inanılmaz derecede seksiydi.

"On iki Ekim, Kuzey Dakota, Keşif John Black ile." Gerçek yerimizi söylemediğini fark ettim, bu da işinde iyi olduğunun bir işaretiydi ve Frank belli ki ona sık sık gizlenmek için kullandığımız yer konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti. Eğer birisi o kasetleri ele geçirirse, böyle bir bilgi Shadows'un sonu olur. "Sana John diyebilir miyim?" Başımı salladım. "Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun?"

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdandım ama gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için hareket ettiğinde hafifçe gevşedim.

"Ah, on yedi yaşındayken orduya katıldım, Afganistan'da üç tur yaptım, Yeşil Bereliler'e katıldım ve sonra Blackstone'a alındım."

"On yedi mi?"

"Evet. Erken mezun oldum ve olabildiğince çabuk katıldım."

Not defterine bir şeyler karaladı ve uzun perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Ne zamandır Gölgeler'desin?"

"Um," bir an düşündüm, "yedi yıl."

Kalemi hareket etmeyi bıraktı. "Oldukça hızlı bir şekilde yükselmişsin."

"Birçoğumuz öyle," dedim.

Bir dosya çıkardı ve bazı kâğıtları karıştırmaya başladı. "Yani Savannah Miller eve ilk geldiğinde sen de buradaydın?"

"Evet." Böyle bir şeyi bilebileceğinin farkında değildim.

"İlginç."

"Neden?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Bana Meksika'ya yaptığınız son seyahatte neler olduğunu anlatın."

"Bir geziydi." Hiçbir şey paylaşmama alışkanlığıma geri döndüm.

"Tamam," dudaklarını birbirine bastırdı, "Gördüğüm kadarıyla Blackstone saat sıfır beşyüzde ayrılmak için bir yardım çağrısı almış ve siz de sıfır dokuzyüzde yere inmişsiniz. Tüm bu süre boyunca Başçavuş Chamness ile temas halinde miydiniz?"

"Hayır."

Başını eğdi ama gözlerini kâğıttan benimkine çevirdi.

"Ayrıldığınız andan bulunduğunuz yere vardığınız ana kadar ondan ne zaman haber aldınız?"

"Aşağı inmeden hemen önce."

"Nasıl görünüyordu?"

"Stresli."

Ağır bir iç çekişle arkasına yaslanmadan önce bazı kâğıtları karıştırdı.

"Bir görev için ayrıldığınızda olan biten her şeyi anlıyormuş gibi davranmayacağım. Ama yardım etmek için buradayım ve Frank'in benimle paylaştıklarından anladığım kadarıyla bir şeyler yolunda gitmiyor ve senin de bunu hissettiğine dair bir his var içimde yoksa lokantadaki yerini bildirdikten sonra geri dönmezdin. Blackstone'un işleri gizli tutma konusunda bir ünü olduğunu biliyorum ve buna tamamen saygı duyuyorum," öne doğru eğildi, "bu yüzden bir şey paylaşmak istemiyorsan, paylaşmak zorunda değilsin. Sadece ne aramam gerektiğini bilmem için biraz daha anlayışlı olmanızı umuyordum."

Boğazımı temizledim ve kardeşlik yeminimi bozmanın verdiği huzursuz hissi bastırmaya çalıştım.

"Bu yönümüzü kapatmak için eğitildik. Burada oturup JAG'ımız bile olmayan bir yabancıyla konuşmak ve bir görevin ayrıntılarını paylaşmak benim için kolay değil."

"Bunu anlıyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Sana yardım edebileceğini düşündüren ne? Sen ordunun bir parçası değilsin. Az önce görevlerimizin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını söylediniz."

Özellikle de ne aradığınıza dair hiçbir fikriniz yokken?" Meydan okudum.

Beni izlerken kalemini ince parmaklarının arasından geçirdi.

"Hiç kimseyi vurmadım, hiç kimseyi bir haliya sarıp Hudson Nehri'ne itmedim, hiç kimseyi karaborsada satmadım ama benim işim bu olaylar gerçekleştiğinde meydana gelen her bir ayrıntıyı bulmak ve bunu yapıyorum. Çoğu kişinin göremediği şeyleri görüyorum. Beni iyi bir avukat yapan da bu. Doğruyla yanlış ayırt edebiliyorum ve Blackstone ve North Rock'a olanlar yanlış. Frank'in isteği üzerine sizinle yaptığım bu görüşmeyle başlıyorum Ajan Black." Sakin olduğunu göstermek için bir elini kaldırdı. "Ama isterseniz kayıt cihazını kapatıp Lopez ya da Logan ile başlayabilirim."

Bana karşı yaklaşımını oldukça beğendim. Sadece geri çekilebilirdi ama bunun yerine diplomat rolü oynadı ve niyetini gösterdi.

"Frank bunun ne kadarını sizinle paylaştı?"

"Yeterince."

"Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyor?"

"Bilmiyorum." Gözleri yumuşadı. "Benimle hiçbir şey paylaşmadın."

Doğru. Derin bir nefes aldım ve kafamı boşalttım. İçimdeki her şeye karşı geldim ama kapıyı biraz açtım.

"Beş yüz sıfırda harekete geçme çağrısı aldık. North Rock'ın kayıp ekip üyesinin bilinen son koordinatlarındaki bir evi izlediği söylendi. Altı gün önceki son baskınları sırasında ekipten ayrılmıştı." Boğazımı temizlemek için durakladım. "Güneyden pusuya düşürüldüklerinde ikinci pozisyonlarındaydılar. Bizim gibi North Rock'ın da sürekli yer değiştirdiğini düşünürsek bu çok garip. Son derece öngörülemezler, telsizleri neredeyse hiç kullanmıyorlar ve kullandıklarında da neredeyse takip edilemiyorlar. Bizim kendi kodlarımız var, bu yüzden eğer birileri dinliyorsa, bu onlar için bir şey ifade etmeyecektir."

Hareket etmedi, bir şey yazmadı, sadece dinledi.

"Yere indiğimizde ve son koordinatları takip ettiğimizde ya bir tuzağa düştük ya da takip edildik. Hangisinin doğru olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum. Ve eğer bunu düşünüyorsanız, hayır, Başçavuş Chamness, yukarıdaki ailemden sonra tanıdığım en iyi askerlerden biridir." Shadows'u işaret ettim.

"Değildim," diye fısıldadı.

"Çok fazla kaos vardı ve takımımı gözden kaybettiğim zamanlar oldu. Ama oradaysanız ya yaparsınız ya da ölürsünüz, biz de öyle yaptık. Çoğunlukla yağmur yağıyordu, bu da bizim lehimize işlemedi çünkü kaygan teçhizatı ve zemini hesaba katmak zorundasınız. Bir kurşunla vuruldum ve silahım benden koptu ve sonra biraz el ele tutuştuktan sonra ayağımı kaybettim ve bir uçurumdan geriye doğru düştüm."

Not almadan önce yüzünü buruşturdu.

Koltuğumda kaydım ve sonraki on beş saati hikayeyi yeniden yaşayarak geçirdim. Bitirdiğimde, sanki çizdiğim filmin önünde bitmesine izin veriyormuş gibi trans halinde kaldı.

"Um..." Birden kıpırdandı ve mavi çerçeveli bir gözlük takarak bir kâğıdı inceledi.

"Daha önce kavga ettiğiniz adamın kolunda bir dövme olduğundan bahsetmişsiniz. Tarif edebilir misiniz?"

Ayağa kalkıp beyaz tahtanın kenarından bir keçeli kalem aldım ve içinden yedi çizilmiş bir örümcek ağı çizmeye başladım.

"Yedi örümcek ağı," diye fısıldadı kendi kendine.

"Daha önce duymuş muydun?" Oturdum ve Google'da bir şeyler aramak için telefonunu çıkarmasını izledim.

"Huh." Bir şey okurken gözleri kısıldı. "Henüz bilmiyorum."

"Ama tanıdık geliyor değil mi?"

"Belki." Zorla gülümsedi. "Bu olası bir başlangıç noktası."

Daha fazla zorlamak istiyordum ama aynı zamanda bunaltıcı olmak da istemiyordum. Savi'nin sözleri kafamın içinde yankılandı.

Telefonu çaldı ve nefesinin altından küfretti, sonra telefonu indirdi ve aramayı görmezden geldi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Sesi biraz değişti, neredeyse gergindi ya da belki de seyahatinin yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Biraz daha araştırayım, bakalım neler bulacağım." Ayağa kalkacaktım ki, "Birlikte olduğun adam kimdi? Brick mi Brock mu?"

"Brick?"

"Evet, burada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"O burada değil." Bunun eğlenceli olacağını bildiğim için sııttım. "O Şeytan'ın Erişimi'nde."

"Ne?"

"Santa Monica'daki Devil's Reach Motosiklet Kulübü."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı. Kalem kapağının üst kısmını kemirdi. "Dur tahmin edeyim. İş için mi oradaydı?" Kaşları kalktı ve gözlüklerinin arkasından kaşlarının ne kadar seksi görüldüğüne bakıp gülümsemekten kendimi alamadım.

"Onun gibi bir şey."

"Onunla görüşmek istiyorum."

"Frank'in buna izin vereceğini hiç sanmıyorum." Gülümsedim ve ayağa kalkıp saati kontrol ettim.

"Mm, göreceğiz," diye mırıldandı.

Frank'ten ya da Brick'in bir motosiklet kulübünde olmasından korkmamasını sevdim.

"Oh, John?" Kapıya geldiğimde beni durdurdu. "Öyle mi?"

"Şehirde bir otel odası tutmam için bana izin verebilir misiniz?"

Ha?

"Frank ayrılmak için izin almak konusunda seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

İlginç.

"Burayı sevmiyor musun?"

Bacak bacak üstüne attı, bu da gözlerimi uzun, ince baldırlarına çekti ve bakışlarımı siyah mat topuklu ayakkabılarına yöneltti.

"Sadece dayatma yapmak istemiyorum ve istediğim gibi gelip gidebilmeyi seviyorum."

Elimi kapı kolundan çektim ve kalçamı pencere pervazına yasladım. Şimdi öğrenmesi daha sonra öğrenmesinden daha iyi olacaktı.

"Frank bunu sana son dakikada attı, değil mi?"

"Onun gibi bir şey, evet." Sandalyesini itti ve evraklarını toplamaya başladı.

"Eğer bu davada bir şey varsa, ki içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor, kasabada değil burada olmanızın daha iyi olacağını söylüyor."

"Endişeni anlıyorum John," diyerek kayıt cihazını kapattı, "ama çok uzun zamandır Washington'da yaşıyorum ve oldukça korkutucu insanlarla karşılaştım ve bana bir şey olmadı."

O zaman neden buradasın?

Çenemi ovuşturdum ve konuşmayı başka bir açıdan ele almayı düşündüm.

"O evdeki insanlar," diye başımla ana evi işaret ettim, "her türlü çirkinliği gördüler ve iyi olacağını düşünsen de, kalarak onların gönlünü alırsan memnun olurum."

Yaptığı işi bıraktı ve beni duymuş gibi göründü. "Tamam," diye başını salladı, "buna saygı duyuyorum."

Güzel.

Saatime baktım. "Akşam yemeği altıda."

"O kadar da aç değilim. Sanırım burada kalıp kendime çeki düzen vereceğim." Elleri birbirine dolandı. Zavallı şey çok rahatsızdı. Aslında onun için üzüldüm ama Savannah'nın buna izin vermeyeceğini de biliyordum.

Gülümsedim. "Burası hakkında bilmen gereken bir şey var Sloane, Savannah acımasızdır. Bütün süvarileri buraya getirmesini istemiyorsan saat altıda orada olsan iyi edersin."

"Tamam," diye yenilgiyle ellerini kaldırdı, "yemekte görüşürüz. Ya John?" Omzumun üzerinden baktım. "Arkadaşın için üzgünüm."

Acı veren düğüm, çaylağın cansız yüzünü hayal ettiğimde geri döndü. Çocuğu tanımıyor olsam da, bu acımadığı anlamına gelmiyordu.

"Ben de." Dışarı çıktım ve patikaya yöneldim.

Oturma odasına girdiğimde ev karabiber ve fırında patates kokuyordu. Savannah'nın mutfakta bir country şarkısına eşlik ettiğini duyabiliyordum. Cole ve Mark şöminenin yanında derin bir sohbeta dalmışlardı ve Mia da Tabby'yi sallayarak uyutuyordu.

Bazen kendi ailem olmadan kendimi garip bir adam gibi hissediyordum, ama sadece etrafıma bakmam gerekiyordu ve her iki dünyanın da en iyisine sahip olduğumu biliyordum. Dağlarıma tırmanmak ve istediğimi yapmak için bir kuş kadar özgürdüm. Etrafımda sıcaklık ve sevgi olduğunu biliyordum ve ihtiyacım olan tek şey de buydu. Ayrıca, onların küçük fıskırtmalarıyla vahşi oyunlar da oynayabiliyordum.

"Akşam yemeği için bulaşık yıkadın mı John Amca?" Livi sık sık yaptığı gibi bir anda ortaya çıkıverdi.

Babasına lanet olsun. Saklambaç oyunları, evdeki tüm saklanma yerlerini bildiği anlamına geliyordu.

"Henüz değil."

"Eminim akşam yemeğinde bunu giymiyorsundur. Misafirimiz var."

Önce tozlu pantolonuma ve balıkçı kazağıma, sonra da pek etkilenmemiş olan küçük kız yeğenime baktım.

"Evde bir bayan misafir var. Saçını taramalı ve en azından gömleğini değiştirmelisin."

Savi mutfaktan, "Haklı," diye seslendi. "Peki," diye homurdandım ve merdivenlere yöneldim.

"Oh, ve Tripper yine Dell'in radyosunu yedi!" Savi arkamdan seslendi.

"Belki de bir dahaki sefere onu kaldırmalı," diye mırıldandım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sloane

Shadows'un ana evinin büyük ahşap giriş kapısını iterek açtım. Sesler beni meraklandırmıştı. Burada kimler vardı? Tanıdığım bir sesi tanıdım, Frank'in kahkahası çınliyordu. Güzel, hâlâ buradaydı.

Tanımadiğim insanların yanında olmaya alışkındım. Babamın kim olduğu düşünöldüğünde sürekli meşgul, sürekli değışen ama kontrollü bir evde büyümüşüm ama keşke annem de burada olsaydı da havadan sudan konuşsaydık. Onu gerçekten aramalı ve yerleştigimi haber vermeliydim.

"Bayan Harlow," dedi Daniel bana o meşhur gülümsemesini göstererek ve bara kadar eşlik ederek, "çok hoş görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Daniel." Penceredeki yansımamı yakaladım. Lacivert kazağım bir omzumdan sarkıyor, beyaz kot pantolonum ve yüksek siyah botlarımla güzelce eşleşiyordu. Sevdığım tek şey modaydı. Çoğu zaman mahkeme salonunda çalıştığım için, her zamanki iş kıyafetlerimi giymek zorunda olmadığım için heyecanlıyım.

"Ne içmek istersiniz?"

Mark yanıma gelirken ellerini ovuşturdu ve başka bir adam da ona katıldı. "Meşhur Marcus Martini'yi denemek ister misiniz?"

"Ya da belki bir Şeytan Kuyruğu?" diye araya girdi küçük adam. "Um..." Daniel'a baktım ama o sadece başını salladı.

Bu normaldi. "İkisi de mi?" Şaka yaptım.

"Ah," diye güldü Daniel, "akıllıca bir cevap."

Mark elindeki martiniyi elime tutuşturdu ve denemem için nefesini tutmuş bir şekilde bekliyormuş gibi yaptı.

Küçük bir yudum aldım, sonra daha büyük bir yudum daha. "Tamam, bu harika."

"Buradaki işim bitti." Göz kırptı ve aceleyle yanından geçen yaşlı bir kadının elinden bir bebek kaptı. "Merhaba ufaklık." Sesi yaklaşık üç oktav yükseldi. "Evet, babanı seviyorsun, değil mi? Evet, seviyorsun."

"Oh, o senin mi?" Yeni yürümeye başlayan çocuk onun kollarında kıkırdarken kalbim eridi.

"Hayır, bu çocukları kir alıyor ve onları kız tavlama için kullanıyor," dedi küçük olanı boktan bir sırtısla. "Adı Davie."

"Memnun oldum Davie."

"Bana güvenin, sizi temin ederim ki bu zevk tamamen bana ait."

"Hadi, Sloane," Frank birden ortaya çıktı ve beni çekti, "kızlarla tanışmalısın. Buralarda biraz korumaya ihtiyacın olacak."

"Savi. June. Bu Sloane." Mark'ın bebeği çaldığı kadın çok hoş bir gülümsemeye sahipti ve Abby'ye çok benziyordu, sonra gördüğüm en güzel kadınlardan biri beni sıcak bir gülümsemeye karşıladı. Sonra yere baktı ve botlarım için neredeyse ağlayacakken ağzı açık kaldı.

"Ayakkabı üzerinde orgazm olmak mümkün mü? Çünkü sanırım ben az önce orgazm oldum."

June kahkahalara boğuldu ve elini botlarımın pürüzsüz malzemesinde gezdirdi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Frank kulaklarını kapatarak, "bu benim defolup gitmem için bir işaret."

"Hey, bebeğim." Cole içeri girdi ve Frank onu çevirdi.

"Güven bana, sadece yapma."

Cole arkasına bile bakmadı. Burası oldukça eğlenceliydi.

"Ee," dedi Savi beni oturabileceğim bir tabureye çekti, bir yandan da salata yapmayı bitirdi, "bana kendinden bahset."

June martinimi bitirmemi bekledikten sonra yerine koyu kırmızı bir şarap koydu. Bir yudum aldım ve dilimin etrafında döndürürken pürüzsüz, kadifemsi sıvıyı takdir ettim. İçki koleksiyonları bir başkaydı.

"Üç harika oğlu olan küçük bir kardeşim var ve onlar benim dünyam. Ancak, baldızımın işi nedeniyle yakında Kuzey Dakota'ya taşınacaklar."

"Bu berbat bir şey." Savi üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Evet, gerçekten öyle."

"Sizi avukat olmaya iten neydi?" June ellerini biberiyeden arındırıp yıkarken sordu.

Omuz silktim. "Daha on altı yaşımıdayken, tüm kanıtlar masum olduğumu kanıtladığında bir aile dostumuzun mahkemede yok edilmesini izledim. Savcı onun avukatını öğle yemeği niyetine yemişti. Araya girip doğru olduğumu bildiğim gerçekleri söylememek için kendimi zor tuttum."

"Sen on altı yaşındayken mi?" June gülerek sordu.

"Küçük olduğumu biliyorum ama büyük kuzenim bir avukat ve baro için çalışırken beni her zaman mahkemeye götürürdü. Çok hoşuma giderdi ve her fırsatta beni de götürmesi için ona yalvarırdım. Birlikte izlerdik. Bu beni büyülüyordu ve gerçekleri araştırmanın zorluğu beni heyecanlandırıyordu. Gerçekleri ortaya çıkarmak için doğduğumu bildiğim şey olmak için sabırsızlanıyordum. Bilmiyorum, sanırım içimde bir şey tıkladı ve bunu yapamayanlara yardım etmek istedim."

"Bu senin için çok fena." Savi kadehini benimkine yaklaştırdı ve hikâyemin onları etkilemesinden dolayı mutlu oldum. Normalde spot ışıkları benim üzerimde olmazdı. "Peki ya ailen?"

Soruyu geçiştirdim. "Annem de babam da ordudaydı ama ben JAG olmak istemedim. Ben istedim ki

benim olan bir şey."

"Yine zirvede miydin?" Arkamdan gelen sesi duydum ve kim olduğunu görmek için döndüm. Biraz zamanımı aldı ama sonra kadında biraz Frank'i gördüm ve Mia olduğunu anladım. Hâlâ hatırladığım kadar güzeldi.

"Hayır," dedi John mutfak yönünden bize doğru yürürken, önceki halinden tamamen farklı görünüyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış, boyundan düğmeli koyu gri bir elbise gömleği vardı. Kot pantolonu koyu renkti ve gömleğini güzel bir şekilde tamamlıyordu. "Yeğenim evde bir kadın misafirimiz varken fazla asker gibi görüldüğüm için bana kızdı." Bana gülümsedi. "Ben de duş aldım ve üstümü değiştirdim."

Buna gülmekten kendimi alamadım. Harika bir şekilde açık ve kendinden emindi.

"Mia," diye araya girdi Savi, "bu Sloane. Blackstone için bölge savcımızla birlikte çalışıyor."

"Oh," diye ciyaklayarak kızardı, "seni son gördüğümde kardeşinin GI Joe'larının kafalarını koparıyorduk." Sarılmak için içeri girdiğinde güldü. "Seni tekrar görmek gerçekten harika, Sloane."

"Sen de öyle." Gülümsedim, önümde kim olduklarını saklamadıkları için mutluydum. Bu inanılmaz derecede ferahlatıcıydı. John bana seksi, orantısız bir sırtış attıktan sonra bira almak için buzdolabına doğru ilerledi. Mideme küçük bir şey çarptı ve bu hissi geri itmeye çalıştım. İçinde bulunduğum durumdan dolayı o konuya hiç girmemem gerektiğini biliyordum ama kendime karşı dürüst olursam, John çok çekiciydi.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Savi sordu.

Mia'ya bildiklerini gizli tutması için küçük bir ricada bulundum.

"Sloane eski bir aile dostumuz." Soruyu geçiştirdi ama Savi'nin bunu anladığını söyleyebilirdim ve beni şaşırtarak soruyu geçiştirdi. Adanın benim tarafıma doğru geldi ve benim hizama kadar eğildi.

"John sana birini hatırlatıyor mu?"

"Savi," diye hırladı sırtı bize dönükken.

Onunla oynadım çünkü haklıydı. Haklıydı. Onu evde ilk gördüğüm andan beri bana birini hatırlatıyordu. Ünlü insanlarla aram pek iyi değildi, çünkü kafam her zaman bir kitapta ya da dizüstü bilgisayarda insanların kirli çamaşırlarını araştırırdım, ama John acı verecek kadar seksiydi ve bugün benimle konuştuğunda elimdeki tüm kâğıtları düşürmediğime şaşırmıştım. "Evet, ama onu tanıyamıyorum."

"Sana bir ipucu vereyim." June da katıldı. "Baba gibi, oğul gibi." Zihnimde koşuştururken dudağımı çiğnedim. "Ünlü mü?"

"Mmhm..." Savi ışınlandı.

"John?" Ona yaptıkları saçmalıklara bir yenisini eklemek için seslendim. "Geri dönebilir misin?" Beni şaşırtarak döndü, gözlerini Savannah'ya dikmişti ama Savannah onun ölümcül bakışlarından hiç etkilenmemiş gibiydi.

Sonra midemin ortasına doğru ilerleyen sıcak bir ihtiyaç gibi beni vurdu. Allığımın gitmesini diledim ama beni dinlemedi. Utanmadan olduğu yerde kaldı.

"Oh... Tanrım..." Her kelime dudaklarımdan yavaşça döküldü. "Evet," diye ayağa kalktı Savi, "o da görüyor."

"Kime benziyor?" Mark Mia'yı öptü ve iyice eğlenmiş bir halde odanın içinde etrafına bakındı.

"Çılgın kedi kadın." John parmağını Mark'a doğru uzattı.

"O anı kaçırdığım için üzgünüm." Mark aralarında geçen bir şakaya kahkahalarla güldü. "Her neyse, Siyah kime benziyor?" diye tekrarladı hiç duraksamadan.

"Scott Eastwood," dedi Savi ve ben aynı anda. "Kim?"

"Clint Eastwood'un oğlu," diye açıkladım.

"Mark, suyum gelmeden hemen önceki filmi hatırlıyor musun?"

"İkimiz de bağlantıyı kurduk."

"Ne?" Telefonunu çıkardı ve ismi aramaya başladı.

John'a baktım. O da beni izliyordu. Açık sarı kirli sakalı çenesini belirginleştiriyordu ve düz kaşları

Bakışlarını tuttuğumda hafifçe yükseldi. Oturduğum için mutluydum çünkü dizlerim karıncalanmıştı.

"Ah, evet," diye kıs kıs güldü Mark, "o gün hepinizin övgüyle söz ettiği filmdeki adamdı o da. O filmi çok izliyorsun."

"Evet," diye telefonu aldı Mia, "o boğaya biniş şekli yüzünden."

"Doğru!" Savi inledi ve Mark Mia'nın kulağına fısıldamak için eğildi.

"Pff," diye alay etti Mia, "bu en son olduğunda," diğer odadaki bebeği işaret etti, "bu oldu."

Mark başını sallarken hepimiz güldük.

"Sanırım asıl soru şu," diye gürültünün yatışmasını bekledim, "John, ata binebilir misin?"

"Yapabilirim." Başını

salladı. "Boğa mı?"

"Belki de." "İlginç."

Savannah gözlerindeki ışıltıyla ikimize de baktı ve bizi bulduğumuz andan kopardı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da akşam yemeği vakti geldi."

"Ee, Sloane," dedi Mark, masaya doğru yürürken kolunu omuzlarıma doladı, "ben pek kurnaz biri değilimdir, o yüzden hemen konuya girmem gerektiğini düşündüm. Sol tarafının çıplak olduğunu fark ettim."

"Ne?" John sağımdaki sandalyeye kayarken o benim için bir sandalye çekerken güldüm.

"Evli mi? Nişanlı, erkek arkadaş, eski koca, dul?"

"Mark!" Mia koluna dirsek attı. "Gerçekten mi?"

"Ne? Bu normal bir soru," diye karşılık verdi.

"Özür dilerim, Sloane." Mia mahcup görünüyordu. "Onun bir filtresi yok."

Omuz silktim. "Aslında ferahlatıcı." Mark ona bir bakış attı ve o da gözlerini devirdi. "Hayır, hayır, karmaşık, hayır ve hayır."

"Nasıl karmaşık?" Mark bu kez Mia'nın vuruşuna hazırды ve üzerine gelen Mia'nın elini yakaladı. Kahretsin, çok çekiciydi.

"Sloane," Frank kurtarmak için araya girdi, "yarın gidiyorum ama birkaç gün içinde döneceğim. Ben gitmeden önce ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Aslında var." John bana patates püresini uzattı ve ağır tabağı aldığımda, mücadele etmem için hazırды, bu yüzden ellerini üzerinde tuttu. "Ağır ve sıcak." Kıkırdadı ve tabağı önüme koydu.

"Teşekkürler." Onun bu kadar yakınımда olması zihnimi bulandırdı. Ne hakkında konuştuğumu hatırlamakta zorlandım. "Şeytan Menzili'nden Brick'le röportaj yapmak istiyorum."

Masa sessizleşti ve bu kulüple olan anlaşmanın ne olduğunu merak ettim.

"Bir çanta hazırlayıp günöbirlik bir gezi yapabilirim. Sadece bazı sorularım var."

Frank huzursuzca Cole'a baktı. "Irons ne zaman dönüyor?"

"Henüz emin değilim. Keith'le birlikte evrak işleri."

"Eskorta ihtiyacım yok Frank," diye araya girdim Cole başka bir şey söyleyemededen. "Daha önce neyle ve kiminle karşı karşıya geldiğimi biliyorsun. Bir motosiklet kulübü beni korkutmaz."

Frank'in dudakları bir şey söylemek ister gibi birbirine yapıştı ama oda doluydu, bu yüzden daha fazla zorlamadım.

Birdenbire, a İzdiham olabilir olmak duydum,
ve a Kapının çarpmasıyla odanın dört
bir yanından inilti ler yükseldi. "Hey," Mark yanlarından
geçmeye çalışan küçük çocuklardan birini gömleğinin
kuyruğundan yakaladı ve yanına çekti,

"Liam, Sloane'la tanış. Bir süre burada kalacak."

"Biliyorum baba." Gözlerini devirdi. "Biz zaten tanıştık."

Tüm gözler bana çevrildi, ben de serçe ve işaret parmağımı kaldırıp fısıltıyla "Call of Duty!" diye bağırdım.

"Mark!" Mia onun koluna vurdu. "Sana bu oyunu oynamak için çok küçük olduklarını söylemiştim."

"Oyunlarımı bulurlarsa elimden bir şey gelmez. Sadece pornolarımı ya da oyuncaklarını bulmadıkları için mutlu ol."

"Aman Tanrım, yapamam." Hâlâ bana sırtarak bakan Savi'ye yalvaran bir bakış attı.

"Call of Duty!" Liam babasının elinden kurtulmadan önce el hareketlerime karşılık verdi ve "Akşam görüşürüz Sloane" diye bağırarak hızla uzaklaştı.

İlk gülen Cole oldu ve anı bozdu.

"Sanırım şu anda biraz tahrik oldum," diye şaka yaptı John, bana tam olarak anlamlandıramadığım ilginç bir bakış gönderirken.

"Sen de ben de." Mia başını sallamadan önce Mark yüksek sesle bir kahkaha attı. "Yani, bekâr sayılırsın?" Mark aniden konuları tekrar değiştirdi ve ben de gülmeye başladım, hatta o kadar çok güldüm ki gözlerim doldu. Acımasızdı.

"En azından komik olduğumu düşünüyor." Parmağıyla Mia'yı işaret etti. "Affedersiniz, John Amca?" diye genç bir ses duyuldu ve Savi'nin siyah beyaz tatlı bir elbise giymiş küçük bir versiyonu yaklaştı. Saçına parlak kırmızı bir kurdele bağlanmıştı ve Yanında gümüş tokası olan parlak siyah ayakkabılar giyyordu. "Evet, küçük hanım." Uzandı ve ayakkabısının arkasını

parmağını yanağından aşağı indirdi.

Eğildi ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Anlıyorum." Adam başını salladı ve kadın onun kulağına usulca konuşmaya devam etti.

"Bu bir baba sorusu olabilir."

Yüksek sesle konuşmadan önce Cole'a hızlı bir bakış attı. "Oh, John Amca, ne diyeceğini biliyorsun."

"Ne diyebilirim ki?" Cole sordu.

"Baba, parçası olmadığın bir konuşmaya girmek kabalıktır."

Cole Savi'ye döndü. "Vay canına, bu ses kime benziyor?" Savi kendini işaret ederken gülümsemesini engellemek için ağzını kapattı.

"Eğer benim hakkımda konuşuyorsanız, benim de içinde olmam gerekmez mi?" İkisi de ona bakmadan "Hayır," diye cevap verdi.

"Ah ha," diye homurdandı Cole ve eğlencesini gizlemeye çalıştı.

"Bence sorun yok Livi." John bir kolunu onun omzuna doladı.

"Daha sonra bana katılacak mısın?"

"Denerim." Aceleyle aşağıya inmeden önce uzanıp ona sarıldı.

Savi, piyano çalıyormuş gibi bir hareket yapan John'a "Pssst," diye fısıldadı. "Oh, tamam."

Erkekleri ve ailelerini gözlemlemek için yemeğin geri kalanında sessiz kaldım. Kesin olan birkaç şey vardı. Hepsi birbirini seviyor ve saygı duyuyordu. Sürekli saçmalıyor ve hakaretler savuruyorlardı ama asla aşmadıkları bir çizgi vardı ve Livi bir süre sonra dönüp babasının kucağına oturduğunda masadaki ton düştü ve konu hemen çocuk dostu şeylere çevrildi.

Yıllar boyunca büyük Blackstone ekibi hakkında pek çok hikaye duymuştum, ancak burada, hikayeleri ve kahkahalarıyla çevrili devasa yemek masalarında olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Çok teşekkür ederim, Savi. Akşam yemeği harikaydı." Kollarımı ceketimin kollarından geçirdim.

"Bize katıldığınıza gerçekten çok sevindim. Kahvaltı normalde sekiz civarındır ama eğer uyursanız, ki eminim bugünkü seyahatinizden sonra yorgunsunuzdur, mutfaktaki her şeyi yiyebilirsiniz. Evimiz sizindir. Oh, ve işte." Bana bir sepet uzattı. "Teneke Ev'de ihtiyaç duyabileceğin ve isteyebileceğin birkaç şey."

Böyle adlandırmaları çok hoştu. "Çok düşüncelisin." Eğildim ve bir gecede en yakın arkadaşımdan çok kız kardeşim gibi hissettiğim kadına sarıldım.

John paltosuyla göründü ve sepeti kollarımdan aldı.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Oh," bunu kabul etmiyordum,

"tamam."

"İyi geceler." Savi şeytani bir sırıtışla kapıyı arkamızdan kapattı.

Topuklarım bir kez daha çakılların arasında yolunu bulmaya çalıştı ve dengem hafifçe test edildi.

"Kadınların topuklu ayakkabıları sevdiğini anlıyorum, ben de öyle ama bunlar Montana botları değil."

"Daha çok dört inç topuklu bir adam mısın, yoksa büyük ve altı inç mi yapıyorsun?" Alay ettim.

"Altı," diye cevap verdi, soğukkanlı bir şekilde.

"İşte bunu görmek isterdim." Güldüm. "Dinle, ya bir kitapta ya da bir mahkeme salonunda çok zaman geçiriyorum, bu yüzden botlarımı veya bunlar gibi yüksek topuklu ayakkabılarımı giymek için her fırsatta yapıyorum."

"Şikayet etmiyorum, sadece şu basit gerçeğe işaret ediyorum," tökezledim ve kolumu yakaladı, "bileğini kıracaksın."

"Evet, ama gitmek için ne yol ama."

Sırıttı ve ben de kendimi tutamayıp bakakaldım. "Ne?"

"Gerçekten bir Eastwood'a benziyorsun."

"Savi'den nefret ediyorum."

"Neden?" Tekrar hareket etmeye başladım. "Bu nasıl iltifat olmaz? Birinin bana seksi bir ünlüye benzediğini söylemesini çok isterdim."

"Bana seksi mi diyorsun?"

"I..." Bu sefer kendi kelimelerimde tökezledim. "Sadece diyorum ki..." Yüksek bir nefes alma sesi dikkatimi çekti ve donakaldım. "Do," kelimelerim boğazımda dondu, "bunu duydun mu?"

Birden John daha dik durdu ve yanıma geldi, sonra da büyük ve gür bir sesle "Dur!" diye bağırdı.

Bir bulanıklık içinde, dev bir Alman çoban köpeği önümüzde çığlık atarak durdu, bir sonraki emrini beklerken dili ağzından dışarı sarkıyordu.

"Oh!" Köpekleri severdim. "Kim bu koca adam?" Eğildim ve elimi ona doğru uzattım.

"Tamam," diye emretti John ve köpek kocaman kuyruğunu sallayıp elimi yaladı. "Bu Tripper."

"Merhaba, Tripper. Tanıştığımıza memnun oldum." Başını karnıma doğru iterken kulaklarını okşadım. "Aman Tanrım, kocaman bir bebeksin, değil mi?"

"Normalde değil." John kıkırdadı. "Normalde, yanımdaki kişiyle benim arama girer."

"Çünkü bir sineği bile incitmeyeceğimi biliyorsun." Köpeğe hitap ettim ve yüzünün yan tarafını öptüm. Çıkardığı mutlu ses hoşuna gittiğini gösteriyordu. "Birileri öpücükleri seviyor, değil mi? Çok çapkınsın." Eğer bir köpek çılgınca mutlu görünebilseydi, yüzü bunun resmiydi.

"Ciddi misin, Tripper?" John başını salladı. "Kendini toparla."

"Onu dinleme." Yüzümü öpmesine izin verdim. "Sevilmeyi seven bir köpeği seviyorum."

"Bu köpek sayamayacağım kadar çok adam devirdi. Şu anda ne olduğundan tam olarak emin değilim." Tripper şimdi sırt üstü yatmış, pençelerini havaya kaldırmış, karnının kaşınmasını bekliyordu. John mahcup görünüyordu. "Senin yanında koca bir bebek gibi."

Ayağa kalktım ve John bana baktı. "Ne?"

"Yok bir şey." Nazikçe koluma girdi ve Tripper yanıma yapışmış halde beni küçük eve doğru yürüttü, ancak kapıya vardığımızda durdu.

"Demek ikizler seni oyunlarını oynamaya ikna etti?" Bana yandan bir bakış attı.

"Aslında ben oynamak istedim. Liam birinci seviyeyi geçemedi, ben de bazı ipuçları verdim."

"Etkileyici." Başını salladı.

"Evet, video oyunu becerilerim çok konuşuluyor."

John kıkırdarak kapıyı açtı, sepeti masanın üzerine koydu ve şömineyi ve birkaç ışığı yakmak için içeri girdi.

"Birkaç dakika sürecek ama burası ısınacak." "Soğuğa aldırmam."

"Güzel, çünkü bu yıl kış çok hızlı geliyor."

Tripper içeri girip kanepeye tırmanırken ikimiz de kapının yanında durduk.

"Hayır, Tripper, burada kalamazsın."

"Yapabilir mi?" Sözünü kestim. "Yani, seninle kalır mı bilmiyorum ama arkadaşlık etmesini çok isterim."

John kanepedeki tüy yumağına baktı ve bana döndü. "Pekâlâ, sanırım. Ama bil diye söylüyorum, burası yirmi dört-yedi korunuyor. Birinin haberi olmadan kimse içeri giremez ya da dışarı çıkamaz."

"Bildiğim iyi oldu." Ceketimi çıkardım.

"İyi geceler, Sloane." Köpeğe baktı ve yüzünü buruşturdu. "İyi geceler, hain." Tripper'ın kuyruğu kanepenin minderine vuruyordu, şimdiden çok rahatlamıştı.

"Teşekkürler, John."

Pencereye gidip onun patikadan geri dönüşünü izledim. Arkamı döndüğümde, Tripper beni izlerken başını bir tarafa eğdi.

"Ne?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

John

"Benim de bazı sorularım var, Trigger." Pencereye doğru ilerleyip göle bakarken telefonumu kulağıma götürdüm. Sloane eve geleli bir hafta olmuştu ve onu belki iki kez görmüştüm. Frank ona birkaç kutu göndermişti ve o zamandan beri sessizdi. Hayatta olduğunu biliyordum çünkü kızlar ona yemek getirip kontrol ediyorlardı ve ne zaman nasıl olduğunu sorsam sadece meşgul olduğunu söylüyorlardı. O etraftayken soğuk ve sinirli davrandığımı biliyordum, ama bunun nedeni onun bende neden bu yeni duyguları uyandırdığını anlayamamaktı. Hissetmeyi hak etmediğim duygular. İlgilenmemem gerektiğini biliyordum ama... Başımı ovuşturdum, hayal kırıklığına uğramıştım. Bir kadının kafamın içine girmesinden nefret ediyordum. Köpeğimin ona tamamen aşık olmuş gibi görünmesinden bahsetmiyorum bile. Ama ilginç bir kadının verdiği heyecanla birlikte midemdeki asit de arttı. Mutluluk artık içimde çok iyi oturmuyordu.

"Başkan yardımcımın o bok çukurundan çıkmasına yardım ettiğin için," diye kafamdaki fırtınayı dindirdi Trigger, "sohbet etmeyi kabul edeceğim. Ama bir şeyler dönüyor, o yüzden buraya gelmelisin ya da tekrar arayabiliriz."

"Pekâlâ, ama Brick'in neden orada olduğunu bilmem gerekiyor. Bana bu kadarını söyleyebilir misin?"

Sinirlenmiş gibi boğazını temizlemeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Kişisel bir ipucunu takip ediyordu ama aynı zamanda Stripe Backs'in başkanını da takip ediyordu. Sanırım istifa ediyor ve söylentilere göre yeğeni Caleb görevi devralabilir. Bu olay ortaya çıktığından beri neyin peşinde olduklarını öğrenmeye çalışıyoruz ve Hawaii'deki yeni misafirimiz iz bıraktı. Sanırım bizi alaşağı etmek isteyenleri izlemek en iyisi. Brick zaten o tarafa doğru gittiği için onu Başkan'ın peşine taktım ama işler sarpa sardı ve işte o zaman sana rastladım."

"Kişisel ipucu neydi?" Çok ileri gittiğimi biliyordum ama Brick'i elemek için cevaplara ihtiyacım vardı.

"Blackstone'u ilgilendiren bir şey yok." "Yeterince makul. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Evet." Telefon kapandı.

"Pekâlâ, hoşça kalın," dedim kimseye. Her zaman az konuşan bir adamdım.

Kamuflaj pantolonumu ve tişörtümü giydim ve çocukların antrenman yaptığı yere gittim. Yetişmek için acele ettim. Geç kalmaktan nefret ediyordum ama Cole bazı aramalar yapmam gerektiğini biliyordu. Son zamanlarda içinde bulunduğumuz durumdan dolayı hepimiz biraz daha bağışlayıcıydık.

North Rock'ın üç üyesi hala hastanedeydi, birinin durumu kritikti. Hepimiz ekibe kimin bulaştığı ve adamımızı kimin öldürdüğüne dair istihbaratın gelmesini umutsuzca bekliyorduk. Skoru eşitlemek için gemiye çağrı yapılmasını bekliyorduk. Gitmemek acı vericiydi ama emir almıştık ve ne olursa olsun onlara itaat etmek zorundaydık.

Tepe kısmı boynumu örtecek şekilde şapkamı çevirdim ve yüz otuz kiloluk çiftlik lastiğini arazide defalarca çevirdim. Bu çaba iyi hissettirdi.

"Tekrar," diye bağırdı Daniel ve yön değiştirip aynı hareketleri tekrarladık. Kaslarım çılgın atıyordu,

ve vücuduma yayılan yanmayı memnuniyetle karşıladım.

"Yani," diye homurdandı Mark bitiş çizgisine yaklaşırken, "avukat ateşli."

"Evet." Zincirleri omuzlarımin üzerine kaldırdım, parmaklarımi lastik dudağın altına kıvırdım ve lastik belime dolanarak ayağa kalktım, ardından Çiftçi Yürüyüşü hareketine başladım.

"Onu Zack'in yerine yemeğe götürmelisin."

"Tamamen bekâr olduğunu sanmıyorum." Ona karmaşık kelimelerinin kullanıldığı akşam yemeğini hatırlattım.

""Karmaşık' demek 'Biriyle görüşüyorum' demekten çok farklıdır."

"Şehir ve ülke birbirine karışmaz."

Cole boynunda bir damar çıkarken, "Bu benim bahanemdi," diye ekledi. "Şimdi bak."

Lastiği bıraktım, kanı yeniden hareketlendirmek için kollarımı oynattım ve suyumu başımdan aşağı boşalttım. Soğuk havada anında soğudu.

"Savannah bu kuralın bir istisnasıydı," diye belirttim. "Geri döneceği bir şehir hayatı yoktu."

"Saklanmayı bırak ve çık," diye mırıldandı Cole.

"Ben-" Mark Cole'a dirsek atınca durdum ve ikisi de bana sırtıttı.

"Ne?"

"İyi günler, Sloane." Mark el salladı, ben de omzumun üzerinden baktım ve onun yoga pantolonu ve fermuarlı kazağıyla arazide koştuğunu gördüm, hemen yanında da lanet olası hain vardı. Sanırım onu suçlayamazdım. Çok güzel görünüyordu.

Kulaklıklarını çıkardı ve hızını yavaşlattı. "Hey, çocuklar." Egzersiz yaptığı için yanakları pembeleşmişti. "Güzel bir gün."

"Öyle." Cole babasının bize doğru geldiğini görmek için gözlerini gölgeledi.

Tripper bana doğru fırladı ve çılgın bir köpek yavrusu gibi kollarıma atladı. "Oh, beni hatırladın mı?" Uzun dili yüzümün her tarafını yalamaya başladı.

"Özür dilerim." Sloane güldüğünü gizlemeye çalıştı. "Onu üç gece önce eve getirdim ama orada kalmadı."

"Tanıdıklarımdan daha zeki bir köpek," diye fısıldadı Mark sırtarak. "Hey, Tripper, geçen yıl bir uyuşturucu baskınında o koca adamı indiren sen değil miydin?" Mark Cole'a başını salladı. "Şimdi kendine bir bak, dostum." Tripper adını duyunca öfkeyle kuyruğunu salladı, sonra aniden Daniel'i fark etti ve kurtulmak için kıpırdandı.

"Hey, oğlum." Daniel onun başını okşadı. "Sloane, sormak istiyorum, Henry geçen hafta seninle hiç temasa geçti mi?"

Yüzü düştü ve kollarını karnına doladı. "Bir kez, evet."

"Frank'e haber verdin mi?"

"Kastetmiştim. Bir tavşan deliğine düştüm ve sanırım unuttum."

Daniel tekrar konuşmadan önce Cole'a baktı. "Farklı görünüyor muydu?"

"Nasıl farklı?"

"Tedirgin mi?"

Bir an düşündü. "Biraz, ama bir şey düşünmedim. Her zaman yoğunlar ve sınır tanımıyorlar."

"Sınırlar mı?" Daniel sorguladı.

"Önemli bir şey değil. Henry geçen gün evimin önündeydi. Eve geldiğimde beni izliyordu. İncelemem için elinde daha fazla kanıt olduğunu söyledi."

Daniel telefonunu çıkardı ve izin istedi.

"Cole, gerçekten önemli değil." Ona döndü. "Bütün bu olanlar çok abartıldı."

"Belki," diye omuz silkti, "ama seni buraya Frank getirdiyse, tahminimce öyle değildir."

Elleri üşümüş gibi omuzlarını ovuşturuyordu ama sinirden olduğunu biliyordum. Neler olduğunu gerçekten bilmek isterdim.

"Bir tavşan deliğine düştüğünü söylemiştin." Ben atladım.
"Bir şey buldun mu?"

"Um, belki?" Yüzü buruştu. "Daha fazla dalmadan önce kafamı toparlamak için koşuya çıktım."

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa John öğleden sonra izinli." Mark sırttı.

Çok ince.

"Teşekkürler," diye gülümsedi, "ama sanırım zihnim tekrar çalışmama izin vermeden önce bir koşu daha yapabilirim."

"Daha dağa çıkmadın mı?" Mark sordu. "Hayır, henüz çıkmadım."

"Orası John'un ikinci evi. Belki o size gösterebilir?"

"Öyle mi?" Kızın kaşları ilgiyle kalktı.

"Elbette." Onunla birlikte yürümeye başladım ama kahkaha krizine giren Mark'a ters ters baktım ve Cole da ona katılmak üzereydi.

Pislikler.

Patikadan yukarı doğru çıktık. Ben koşmaya başladım ve o da benim hızıma kolayca ayak uyduruyor gibiydi. Dayanıklılığını test etmek için daha zorlu bir patikaya girmeye karar verdim.

"Ee," dedi, rahatlayabileceğini düşündüğüm bir çıkıntıdan atlayarak, "senin ailen de Montana'da mı yaşıyor?"

"Evet." Kayadaki büyük yarığın üzerinden atladım ve ona elimi uzatmak için döndüm ama o doğrudan karşıya atladı.

"Erkek kardeş mi, kız kardeş mi?"

"Evet." Onu zar zor duydum ve küçük bir çıkıntıya doğru ilerledim. Düşersen sadece yirmi metre aşağıya inecektim ama beni takip edip etmeyeceğini ya da etrafından dolaşıp dolaşmayacağını görmek istedim.

"Anne ve babası hâlâ hayatta mı?" Dengesini test etmek için sağ ayağını kayanın üzerine kaydırды.

"Evet." Diğer tarafa geçtiğimde gözlerimin onun dar pantolonunda gezinmesine engel olamadım. Kadınlara karşı her zaman saygılıydım. Ailem beni iyi yetiştirmişti ama beni Sloane'un taytla boğulmuş daracık vücuduna hazırlamamışlardı.

Karşıya geçti, atladı ve ellerini taş tozundan temizledi.

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsün, yoksa ben mi senin içindeki tek kelimelik cevapları ortaya çıkarıyorum?"

Sırıttım ve ona baktım, onu çok sevmiştim. Saçlarının bir kısmı at kuyruğundan çözülmüştü ve koyu renk, yoğun mavi gözlerini çerçeveliyordu.

"Çoğu kadın." Neden bir şey söylemem gerektiğini hissettiğimi merak ederek kendimi durdurdum. Ağzımı kapattım ve tırmanmaya devam ettim.

"Artık iki kelimeye mi geçtik?" Arkamdan kıkırdadı. "Tamam o zaman."

Onun şakalarından bu kadar hoşlanmamdan nefret ediyordum ve söylemek üzere olduğum şeyi öğrenmek için burnunu sokmaması neredeyse detaylandırmak istememe neden oluyordu. Dağın etrafında ilerlerken sessiz moda geçtik. Dik bir yerde ona yardım etmek için arkamı döndüm ama o ayağını yere sağlam basıyordu ve yanıma atladı.

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bir elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Sanırım topuklarınız beni yanılttı." "Bu yüzden mi beni zor yoldan götürdün? dağ?" "Ha?"

"Abigail bana farklı yollardan bahsetti." Elleri kalçalarına gitti ve bana bir kaşını kaldırdı. "Buraya gelmenin iki yolu daha olduğunu biliyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biliyordu ama tırmandığımız bir saat boyunca bundan hiç bahsetmemişti. Çok iyiydi.

"Beni test mi ediyorsun, Black?" "Muhtemelen."

Gülmeden önce başını salladı ve yere baktı. "Bundan daha fazla çaba göstermen gerekecek."

"Öyle görünüyor."

Döndüm ve hızlı bir tempoya girdim, o da en alçak tepenin zirvesine ulaşana kadar sessizce beni takip etti.

"Vay canına," diyerek panoramik manzarayı taradı, "kilometrelerce geniş açık alan." Gözlerini kapadı ve öğleden sonra güneşinin yüzünü ısıtmasına izin verdi. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Burada durmuyorum," diye düzelttim onu, aslında sadece gözleri kapalıyken ona biraz daha bakma fırsatı istiyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Dönüp altmış metre kadar daha yükselen ve dışa doğru çıkıntı yapan kaya duvarına baktı. Yoğun bir tırmanıştı ve haftada en az bir kez yaptığım bir tırmanıştı. "Oraya mı tırmanıyorsun?"

"Evet." Başımı salladım ve durduğum yerden kalktım.

"Bu delilik," diye homurdandı.

"Bu yüzden yapıyorum." Ona doğru adım atarken sıırıttım. Her zamanki duvarımı yıktım. İçimde taşıdığım cehennemden en azından bir anlığına kurtulmayı hak ediyordum. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Omuz silkmeden önce uzun bir iç geçirdi. "Bilmiyorum. Normalde artık çok fazla boş vaktim olmuyor."

"Ama ne zaman?" Artık oldukça yaklaşmıştım ve onun üzerinde ne kadar yükseldiğimin tadını çıkarıyordum. O ince ve uzundu ama ben daha uzun boyluydum. Gözlerimin içine bakmak için başını geriye eğdi.

"Açık havada olmayı seviyorum, telefon yok, bilgisayar yok, televizyon yok, sadece fişe takılı değil."

Başımı salladım, verdiği cevaptan son derece mutlu olmuşum. Sloane'u yanlış değerlendirmiş, tamamen şehirli olduğunu düşünmüştüm. Taşrada mutlu olacağından değil ama açık hava hayatıyla başa çıkamayan, tutucu bir kadın olmadığını bilmek güzeldi.

"Neden sen soru sorabiliyorsun da ben soramıyorum?"

Omuz silktilim. Haklıydı ama ben onun gibi açılma konusunda iyi değildim.

"Bana bir cevap borçlusun." "Bir tane."

"Tamam." Parmaklarını pembe dudaklarına vurdu.
"Shadows'ta olmamın bir sakıncası var mı?"

Bu beni şaşırttı.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü ben etraftayken sinirleniyor gibisin.

Aileye karşı başka, bana karşı başka davranıyorsun."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Sebepler." Omuz silktim.

"Bana bir cevap vereceğine söz vermiştin John."

Aramızdaki küçük boşluğu doldurdu.

"Başka bir tane iste."

"Hayır, bunu
istiyorum." "Pas."

Aniden sıırttı. "Seni hiç pes eden biri olarak görmemiştim."

"Ben pes eden biri değilim."

"Tamam." Dönmek istedi ama ben kolundan tutup onu kendime doğru döndürdüm. Göğsü kalktı, bu da bakışlarımı göğüs dekoltesine çekti. Başımı iki yana salladım ve doğru düşünmeye çalıştım.

"Seninle ilgili, etrafında olmamı zorlaştıran şeyler var. Bu çok kolay tartışabileceğim bir şey değil."

Bakışları dudaklarıma kayarken "Tamam," diye fısıldadı.

Cebim titredi ve onu çıkarıp yavaşça Sloane'u bıraktım.
"Merhaba."

"Oğlum, eve gelmen gerek. Biz alamayız..." Arka plandaki çığlıklar midemi tanıdık sert bir düğüm haline getirdi.

"Yola çıkıyorum."

Ve aynen böyle, gerçekliğim çığlık atarak bana geri geldi ve kendimi tekrar içeri çektiğimi hissettim.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım ona ve patikaya doğru koşmaya başladım.

"Her şey yolunda
mı?" "Hayır."

Otuz beş dakika içinde dağdan inmeyi başardık. Sloane'a tek kelime etmeden kamyonetime atladım. I

aptal olmaya çalışmıyordum; sadece aklımda daha büyük şeyler vardı. Benim dünyam iki kişiyle paylaşılacak bir dünya değildi.

Bir saatten kısa bir sürede ailemin evine vardım. Kamyonetimden bile çığlıklarını duyabiliyordum. Hemen içeri girdim ve kız kardeşimi ellerini kulaklarına götürmüş, ağzı bir karış açık, gözyaşları yüzünden akarken buldum.

"Tanrı'ya şükür!" diye bağırdı annem.

"Ne oldu?" Dizlerimin üzerine çöktüm ve ikiz kardeşimin başını ellerimin arasına aldım.

"Onu arabaya bindirmeye çalışıyorduk ve panikledi." Annem yalvardı, "Doktor randevusu var ve şimdi geç kalacağız. Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Koridorda duran babama baktım, yüzü ifadesizdi. Bugünlerde sık sık yaptığı gibi, kendinden geçmiş görünüyordu.

"Ellie," diye fısıldadım. "Ellie, bana bak."

Kan çanağına dönmüş gözleri açıldı ve sonunda beni fark etti. "John?"

"İçinde ve et," I şaka yaptım, bilmek o sık sık mizaha olumlu tepki verdi.

"Arabaya binemem." Konuşması yavaştı ama ben sabırlıydım. "En son arabaya bindiğimde yaralandım."

Annem kanepeye çöktü ve ağlamaya başladı.

"El, bu yıllar önceydi. O zamandan beri arabaya çok bindin."

Bana baktı, kafası karışmıştı ve kafasının içinde o anıları aramaya çalıştığını biliyordum.

"Hadi," diyerek ayağa kalkmasına yardım ettim ve ona bir mendil uzattım, "Seni randevuna götüreceğim. Sanırım annemin şu anda evde kalması gerekiyor. Hadi gidelim, sen ve ben."

"Teşekkür ederim, John." Annem duygusal ve fiziksel olarak tükenmişti. Daha fazlasını yapabilmeyi çok isterdim ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Kız kardeşimi eve bıraktığımda saat geç olmuştu. Annem yemek hazırlamayı bitirmişti ve babam dışarıdaydı.

Ahıra.

"Doktor iyi olduğunu, sadece tuz alımına dikkat etmesi gerektiğini söyledi." Kız kardeşimin ilaçlarını masaya bıraktım ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben babamı kontrol edeceğim."

Avluyu geçip evden birkaç metre ötede duran kırmızı ahıra doğru yürüdüm. Burası çocukluğumuzda en sevdiğimiz yerdı. Ailemiz çatı katını dekore etmemize ve bir kulüp evine dönüştürmemize izin vermişti. Yıllar geçtikçe burası yetişkinlerin dünyasından kaçtığımız yer haline gelmişti ve şimdi de babamın evde olanlardan kaçmak için geldiği yerdı. Yirmi metrelik merdiveni üçer basamakla çıktım ve onu kenarda oturmuş, devasa ahır kapılarından dışarı bakarken buldum, ayakları sallanıyordu, başı arkadaydı ve elinde bira vardı.

Beyaz pırıltılı ışıklar açıklığı kaplıyor, soğuk gecelerde sıcak bir parıltı veriyordu. Üç tavuk samanların arasında birbirlerine sokuluyor ve ben yaklaştığımda gıdaklıyorlardı.

"Selam oğlum," diye selamladı beni, içinde ne kadar sıcaklık varsa o kadar. Son zamanlarda pek bir şey kalmamıştı.

"Ellie'nin randevusu iyi geçti."

"Güzel." Başka tarafa baktı ama gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını derinleştiren stresi gördüm. Tozlu ceketinin önü açıktı ve saman parçaları kazağına yapışmıştı.

"İstersen yarın gelip samanları taşımaya yardım edebilirim."

"Her şey tamam. Bugün bitirdik."

"Tamam." Ellerimi ceplerime soktum. "Annem nasıl?"

"Dayanıyor, sanırım." Birasını arkaya yatırdı ve geri kalanını bitirdi.

Kalbim sıkıştı; artık o tür bir aile değildik. Bir zamanlar mutlu, neşeli ve hayat doluyduk. Babam herhangi birimiz için yaptığı her şeyi her an bırakabilirdi. Şimdi ise görünürde bir sonu olmayan, hayatın hareketlerini yaşayan zombiler gibiydik. Annem duygularını yüzeyde, babam ise derinlerde taşıyordu. İkisi de kontrolden çıkmış gibiydi, sadece farklı şekillerde. Geriye kalan

Ben yüzer gezerdim. Elimden geldiğince yardım ettim ama bir işim vardı - çok stresli bir iş. İşimi severek yapıyordum ama artık hayatta başka hiçbir şeye ayıracak vaktim yoktu. İşim ve ev hayatım baş edebileceğim tek şeydi.

"Bira ister misin?" Babam bira kutusunu işaret etti. Geri dönmem gerektiğini biliyordum ama bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim.

"Elbette."

ALTINCI BÖLÜM

Sloane

Aynaya son bir kez baktım. Siyah kazağım beni sıkıca sarıyordu, yumuşak bir V yakaydı ve manşetleri koyu gri ağır bir örgü ile kaplıydı. Koyu renk dar kot pantolonum gri süet botlarımla iyi görünüyordu. Kalın yüksek topuklarına hayran kaldım ve John'un da bunu onaylayacağını düşündüm.

Yürüyüşümüzden sonra yollarımızı nasıl ayırdığımızı düşündüğümde gülümsemem düştü. Son iki gündür benden kaçtığı gözümünden kaçmamıştı. Bir kez daha, ruh halini bu kadar çabuk değiştiren telefon görüşmesinin ne olduğunu merak ettim.

Kulak mememe altın yapraklı bir küpe geçirerek John'un verdiği rahatsızlık hissinden sıyrıldım. Birbirimize bağlanacağımızı gerçekten ummuştum ama şimdi yine yanımda inanılmaz derecede korunaklıydı.

Çantamı alıp aşağı indim ve saatimi kontrol ettim. Dell bugün şehre gideceğinden bahsetmişti ve ben de onunla birlikte gidebileceğimi umuyordum.

"Günaydın, Sloane," diye selamladı Daniel beni dışarıdan içeri girerken. "Nereye gidiyorsun?"

"Kasaba, aslında. Dışarı çıkmam gerekiyor ve Redstone'un nasıl bir yer olduğunu görmek istediğimi düşündüm."

"Dell bagaja birkaç paket yükledi, eğer onunla gitmek isterseniz."

"Evet, isterim. Teşekkürler."

Gitmek için döndüğümde tekrar konuştu. "Sana hatırlatmama gerek yok-"

"Ev kuralları mı?" Mia arkamdan seslendi. "Sana söz veriyorum Daniel, sonuçlarını biliyor."

"Elbette." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu sadece bir alışkanlık." "İyi bir alışkanlık," diye kabul ettim.

"Söz veriyorum."

Mia bana katılırken saçlarını at kuyruğu yaptı. "Teşekkürler Mia. Güvenin için minnettarım."

"Sorun değil. Bugünün tadını çıkar." Bana sarıldı.

Dell'i bagajı kapatırken buldum ve birlikte gitmek istediğimi söyledim, o da bana eşlik etmekten memnun olacağını söyledi.

"Üç kontrol noktası var," diye açıkladı Dell, bizi içeri sokmadan önce kimliğimizi tarayan bir görevliye kimliğini uzatırken. "Giriş ve çıkışlarda herkesi belgeliyoruz. Belgelemedikleri tek zaman Blackstone'u bir görev için almaya gelen helikopter. Bu tek istisna." Birkaç şey daha açıklamaya devam ederken başımı salladım.

Açık yola çıktıktan sonra kasabaya vardığımızda kendimi daha iyi hissettim. Dükkanları ve yiyecekleri görmek beni heyecanlandırdı.

"Postalanması gereken bir şey varsa, UPS var." Dell arabayı boş bir yere çekti. "Sizi uyarıyorum, orada çalışan hatun delidir ve Cole, Mike veya John'u tanıdığınızı paylaşmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Neden?"

"Savi'ye sor." "Ah, kıskanıyor mu?"

"Az bile söylemiş."

"Tamam, o zaman UPS'den uzak dur. Anladım." Çantamı kucağıma çektim.

"Birkaç saate dönerim ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa Daniel bu gece şehre dönecek, istersen seni geri götürebilir. Numaram sende var, irtibatta kalalım."

"Yapacağım."

Redstone çok güzeldi ve cadde boyunca yürürken burnuma muhteşem bir kahve kokusu geldi. Otomatik pilotta o tarafa yöneldim. Elimde kahve, hızlıca içeri girdikten sonra saatlerce vitrinlere baktım. En yumuşak beyaz kazağı ve ona uygun Ugg botları buldum. Oradan birkaç Noel mağazasını dolaştım ve anneme küçük tatlı bir süs eşyası buldum. Karnım durmam için bana yalvarana kadar aç olduğumu fark etmedim. Hmm. Etrafımda döndüm ve daha önce gördüğüm bir restorana geri döndüm.

İçeri girdiğimde genç bir adam beni "İyi akşamlar, Zack's'e hoş geldiniz" diye karşıladı. "Masa...?" Sözünü bitirmemi bekledi.

"Bir tane lütfen."

Heyecanını gördüğüme yemin edebilirim.

"Burası buradaki en iyi koltuklardan biri. Sahibi Zack birazdan gelip size menüyü açıklayacak. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Bir bardak Cab, lütfen. Teşekkür ederim."

"Adam." Kendisini işaret etti.

"Sloane."

O gittikten sonra ceketimi çıkardım ve çantamdan bir iPad mini çıkardım. Çalıştırdım ve e-postalarımın açılmasını bekledim. Otuz iki yeni e-posta cevaplanmayı bekliyordu. Önemli olmayanları gözden geçirdim.

"Sen Sloane olmalısın. Ben de Zack." Siyah önlüklü, hoş görünümlü bir adam bana gülümsedi. "Ben de ne zaman uğrayacağınızı merak ediyordum."

"Öyle miydin?" Kafam karışmıştı.

"Savannah ya da Abigail seninle mi?" Oh, onların arkadaşı olmalı.

"Hayır, onlar evde."

"Anlıyorum. Size katılacak kimse var mı?"

"Hayır, sadece ben."

Karşımdaki koltuğu çekip oturmadan önce şaşkın görünüyordu.

"O halde, hoş geldiniz. Size menüyü açıklamamın bir sakıncası var mı?"

"Bu çok hoş olurdu." Rahatlığı karşısında gülümsedim ve restoranının sunduğu her şeyi anlatmaya ısınırken onu dinledim. Sonunda seçim yapamadım ve o da benim için seçim yapmaktan mutluluk duydu.

Ayağa kalktı ve arkadaki birine siparişimi söyledikten sonra bana döndü. "Kaldığınız süre boyunca babanız da size katılacak mı?"

Midem bulandı. Babamı nereden tanıyordu?

"Ah..." Tökezledim. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Eğer varsa, lütfen bana haber verin. Üzerinde adı yazan bir şişe Oban'ım var."

Başka biriyle konuşmak için aceleyle uzaklaşırken "Yapacağım," diye fısıldadım. Bu konuşma ne kadar tuhaftı?

Telefonum beni şaşkınlığımdan kurtardı ve arayanın kimliğine bakmadan cevap verdim.

"Sloane Harlow."

"Benden bilerek mi kaçıyorsun?"

Kızgınlığım beni ele geçirirken gözlerim kapandı.

Eski sevgilim... "Hayır Grant, bir işim çıktı."

"Ben de öyle duydum." Ses tonunda alaycılık vardı. "Cuma gününe kadar şehre dönmeni istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Özgür olacağına söz vermiştin."

Başımı salladım. Beni hiç dinlemezdi; sadece emir yağdırırdı. Bazen bende gerçekten ne bulduğunu merak ederdim. Bana çoğu zaman yeni çıktığı birinden çok bir müşterisiymişim gibi davranırdı.

"Washington'da bile değilim Grant." Nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Demek baban doğruyu söylüyormuş. Kuzey Dakota'da bir dava üzerinde çalışıyorsun." Cidden mi? Babamı öldürecektim. "Yoksa bana hâlâ kızgın mısınız?"

"Sana hâlâ kızgıyım."

"Hadi ama bebeğim, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyorsun." "Ben öyle hatırlamıyorum."

"O bir meslektaş-"

"Meslektaşlar geceyi geçirmez."

"Geç saatlere kadar çalışıyorduk ve uyuyakalmışız."

Öfkemin yüzeye çıktığını hissettim. "Grant, onunla olanlardan **çok daha fazlası** var."

"Ne gibi? Pisliğin teki olduğum bir sır değil ama seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum."

Yemeğimi masaya koyarken Adam'a "teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Egonu şişirecek birine ihtiyacın olduğunda ben senin kol şekerinim."

"Bunu benim için yapman o kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır, eğer arada bir iyiliğime karşılık verseydin, belki, ama vermiyorsun. O anlaşmanın benim olduğunu biliyorsun. O müşteri için çok çalıştım ve sen onu benden aldın."

"Bu yüzden mi kızgınsın?" Bunun önemli bir şey olduğunu düşündüğüm için delirmişim gibi güldü. "Sloane, bak ne buldun, son on yılın en büyük mafya davalarından birini. Kaybettiğini biliyorum ama yine de işi aldın."

Yüce Tanrım! Jab numarası üç yüz.

"Grant, biz çok farklıyız. Gerçekten sana daha uygun birini bulmalısın."

"Birbirimiz için mükemmeliz. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, ailen de biliyor."

"Ailemin senden hoşlanması, birbirimize uygun olduğumuz anlamına gelmez."

"Seni görmek istiyorum."

"Hayır." Telefonu kapatacaktım ki hafızamdan bir şey geçti. "Bu arada, yeni numaramı öğrenmek isteyen biri seni aradı mı?"

"Yaklaşık iki hafta önce saha koşucularınızdan biri aradı. Neden?"

Aman Tanrım, Grant!

"Çünkü o benim koşucularımdan biri değildi, bir daha haber almak istemediğim bir müşteri idi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı alaycı bir tavırla. Yanıldığının kanıtlanmasından nefret ediyordu. "Ama Sloane, cidden, sana ihtiyacım var-"

Telefonu kapattım ve alnımı ovuşturdum. Keşke Grant'in benim ve babamın hayatına girmeden önce ne kadar kibirli olduğunu bilseydim. Bana beslediğim bir sokak kedisini hatırlatıyordu ve şimdi hortumla ne kadar sıkarsam sıkayım gitmiyordu.

"Her şey yolunda mı?" Zack'in sorduğunu duydum.

"Biraz bile değil," diye mırıldandım başımı ellerimin arasına alarak. "Annem her zaman sıcak bir yemek ve tatlı bir şeyler

Tatlı, kalbin daha hızlı iyileşmesine yardımcı olur." "Sen nasıl..."

Bir adım daha yaklaştı. "Buna sezgi diyebilirsin." Bilerek gülümsedi. O gittikten sonra muhteşem incirli ve prosciutto'lu pizzalara daldım ve eğer tamamen yalnız olsaydım tabağı yalardım. Bardağım hiç boş kalmadı ve yemeğim bitip sandalyeme oturduğumda önüme güzel bir cam tabak tiramisu kondu. İlk tadımı aldım ve ne olduğunu anlamadan hepsini yemiştim. Bu

ölmek üzereydi.

Zack paramı reddetti ve itirazlarıma rağmen beni yoluma gönderdi. Ailenin her şey olduğunu ve benim de aileden olduğumu söyledi. Tamamen yabancı biri nasıl bu kadar nazik olabilirdi?

Dell'e hızlıca bir mesaj gönderdim ve kapıya yöneldim. Tam dışarı adımımı atacaktım ki, odanın kenarında oturan, omuzları çökmüş yaşlı bir kadın gördüm. İşi bitmiş gibi görünüyordu. Burnunu çektiğinde, mendil paketimi çıkardım ve ona uzattım.

"Oh," kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri buldu, "teşekkür ederim canım." "Elbette." Paketi bana geri vermeye gitti,

ama başımı salladım. "Bende daha fazlası var."

Gözlerini kuruladı, derin bir nefes aldı ve kumlu sarı saçlarını omuzlarından aşağıya doğru taradı. "Bir insanın bu

kadar ağlayabileceğini hiç bilmezdim."

Konuşacak birine ihtiyaçı olduğunu söyleyebilirdim ama Dell'in her an gelebileceğini biliyordum ve gitmem gerekiyordu.

"Umarım akşamınız daha iyi geğer." Ona içimden gelen en sıcak gülümsemeyi gönderdim ve bu ona biraz yardımcı olmuş gibi görünüyordu, çünkü o da buna bir gülümseme ve baş sallama girişimiyle karşılık verdi.

Dell'le buluşmak için sızleştiğimiz yere doğru aceleyle yola ęıktım. ęantalarımı dev bagaja yerleştirdikten sonra kolu ęekiřtirip sıcak deri koltuğa zıplarken rüzgâr saçlarını savuruyor ve görüşümü engelliyordu.

"Teşekkürler Dell, buraya kadar geldiğin için-" John kemerimi bağlamamı beklerken elim göğsüme gitti. "Özür dilerim. Dell'in benim için geldiğini sandım."

Tripper'ın büyük ıslak dili başımın yan tarafını yaladı. "Hey, oğlum!"

"Geri dön," diye emretti John ve o da itaat etti. "Aradı ve eve dönmesi gerektiğini söyledi, ben de kasabaya giderken uğrayıp seni almayı teklif ettim."

"Umarım bu kadar geç kalarak kimseyi dışarıda bırakmamışımdır."

"Hayır, iyisin." Kaldırıma yanaştı. "Eğlendin mi?"

"Yaptım." Donmuş ellerimi havalandırma deliklerinde ısıtmaya ęalıřtım. "Zack ve Adam'la tanıştım - bu arada o da oldukęa ęekici biri."

"Ben de öyle duydum." Elinin arkasından sırtıttı.

"Daha önce hiç bu kadar harika bir yemek yediğimi sanmıyorum." "Zack kasabamızın mücevheri. En iyi yemek ve en iyi bar mil."

"Buna inanıyorum." Daha fazlasını söylemeye başladım ama telefonu arabanın içinde ęaldı ve ruh hali aniden ciddileşti.

Hoparlörlü telefonu kapattı ve kulaklığına doğru itti. "Hey."

Yapabileceğimi hissettiğimde ona baktım ve ęenesinin sıkıldığını fark ettim. Diğer uçtaki bir adamın sesini zar zor duyabiliyordum. Elleri direksiyonda sıkılaştı ve ağızından bir küfür ęıktı.

"Geleceğim," dedi hızla ve aramayı sonlandırdı. Ben daha ne olduğunu sormadan U dönüşü yaptı ve ters yöne doğru ilerlemeye başladık.

"Eve dönmeden önce halletmem gereken bir şey var. Üzgünüm ama sen de benimle gelmek zorundasın. O kadar uzun sürmez."

"Sorun değil." Onu bu kadar strese sokan şeyin ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım. Bir yan yola girdiğimizde direksiyonu tutuşunun parmak eklemlerini bembeyaz yaptığını fark ettim. Bir tepenin üzerinde büyük kırmızı bir ev ve birkaç metre ötede ona uygun kırmızı bir ahır duruyordu. Çok büyük bir araziydi ve bir tür çiftlik gibi görünüyordu, ancak karanlık olduğu için ne yetiştirdiklerini anlayamadım. Evin alt yarısında ışıklar parlıyordu ve sanki bir adam bir perdenin arkasında volta atıyormuş gibi görünüyordu.

John arabayı park etti ve dönüp bana baktı. "Burada kalabilirsin ama seni burada yalnız bırakmayı sevmiyorum, bu yüzden içeri gelmelisin."

"Sorun yok. Ben burada iyiyim." Gerçekten umurumda değildi ama yüzündeki ifadeye bakınca kapıyı hızla açıp onu eve doğru takip ettim. Tripper peşimden tırıs tırıs geliyordu. Merdivenlerden eve doğru yürüdük ve kapıda duraksadı.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi; kanepede gözyaşları içinde yatan kadını ve köşede çökmek üzereymiş gibi görünen bir adamı gördüm.

John aceleyle kadının yanına gidip otururken, Tripper da temkinli bir şekilde onu takip etti. Kadın büyük kürk topunu görünce paniklemeye başladı ama John ona Tripper'la daha önce tanıştığını ve bir süredir buralarda olduğunu hatırlattı.

"Ellie," dedi sakince, "sorun ne?"

"Gitmek istemiyorum. Arabaya binmek istemiyorum."

"Hey, sorun değil." Onun sırtını okşadı. "Sen bile yarına kadar gitmek zorundayım."

Nefes alış verişı hızlandı ve paniği yüzeye çıktı. Sözcükleri biraz gecikmişti ve onları çıkarmak için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. "Ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin," diye güvence verdi ona. "Tıpkı geçen seferki gibi, o zaman da ölmedin, değil mi?" John omzunun üzerinden bana baktı ve içindeki çığlığı görünce gözlerimi kaçırdım. Bu yönünü pek çok insanla paylaşmadığını anladım.

"Babalık," diye seslendi köşedeki adama, "Sloane'la tanışmanı istiyorum. O benim bir arkadaşım. Ona içecek sıcak bir şeyler getirebilir misin?"

Yaşlı adamın cansız gözleri benimkileri buldu ve yüzünde küçük bir titreşim belirdi. Önüme geçti ve elini omzuma koydu.

"Merhaba Sloane," dedi sessizce. "Sana kahve yapayım mı?"

Hiç istemiyordum ama John'un burada değil de başka bir yerde olmamı istediğini söyleyebilirdim.

"Kulağa hoş geliyor, teşekkürler." "Oliver." Sıcak bir şekilde gülümsedi.

Mutfak moderndi ama hoş bir çiftlik evi havası vardı. Rafın birinden gözleri kocaman açılmış bir tavuk bana bakıyordu. Ürkütücüydü ama bir o kadar da komikti. Gülümsememi saklamaya çalıştım ama pencerenin yansımasından yakalamış olmalıydı.

"Bu Hennie." Sırtı bana dönük dururken tencereye su doldurdu. "John bunu bize on üç yaşındayken vermişti. İlk başta dehşete kapıldık, çocuğun bize sadece düşünceli bir hediye aldığını ve hoşumuza gitmiş gibi davranmamız gerektiğini düşündük ama birkaç gün sonra, sırf bizi kızdırmak için o çirkin şeyi evin içinde dolaştırırken yakaladık." Küçük bir kahkaha attı ama kısa süre sonra diğer odadan gelen seslerle kahkahası bastırıldı. "John bizi güldürme konusunda her zaman iyiydi."

Geçmiş zaman kipinde konuşması dikkatlerden kaçmadı.

"Oldukça komik görünüyor," diye ekledim sessizliği doldurmak için.

"Mm," diye homurdanarak onayladı. Oliver kahve bitene kadar mutfakta dolaştı. Bana büyük bir kupa uzattı ve etrafı çevrili verandaya çıkıp onu takip etmemi işaret etti. Hava soğuktu ama beni duymak istemediğini biliyordum.

"Oğlumu nereden tanıyorsun?" Verandadaki salıncağın yanında duran kutudan bana sıcak bir yün battaniye uzattı ve ben de mutlu bir şekilde battaniyeye sarıldım.

"Washington'daki patronunu tanıyorum." Sıcak kahveyi yudumladım ve sıcaklığının içime yayılmasına izin verdim.

"Seni Montana'ya ne getirdi?"

İçimi çektim ve adamın gerçeği hak ettiğine karar verdim.

"Ben bir ceza savunma avukatıyım ve son müvekkillerim oldukça şaibeliydi ve daha sonra ortaya çıkan oldukça önemli bazı bilgileri bana vermeyi unuttular ve davayı kaybettik. Kaybettiğim için bana karşı oldukça mutsuzlardı ve başıma bela olmaya başladılar. Frank'i tanıyorsun, değil mi?" Başını salladı. "Şey, o bir aile dostu ve bir süreliğine şehir dışına çıkmamın iyi olacağını düşündü."

"Oldukça ciddi bir durum mu?"

"Sanırım öyle." Omuz silktim. Kanıtlar lehlerine sonuçlanmadığında müşterilerimin üzülmesine alışkındım. "Dürüst olmak gerekirse, onlardan gerçekten korkmuyorum. Kaybetmem umurumda değildi çünkü sanırım bir parçam bir şeylerin ortaya çıkmasını ve onları batırmayı diliyordu."

"O kadar kötü adamlar, ha?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Henry'nin oğlu olanları her zaman hava durumunu anlatır gibi, duygusuz bir şekilde anlatırdı. Yaptığı hiçbir şey için üzgün değildi; sadece dikkatsiz davrandığı ve yakalandığı için üzgündü. "Acımasızlar."

Parmaklıkların üzerinden eğildi ve derin bir iç çekti. "O zaman burada olman iyi bir şey."

"Evet, babam kesinlikle öyle düşünüyor." Kara bir bulutun ayın önüne geçip parlaklığını azaltmasını izledim.

"Ailen ne iş yapıyor?"

Sıcak kalmak için biraz daha kahve içtim. Oliver'la konuşmak kolay görünüyordu. Sorular sordu ve genel olarak benimle ilgileniyor gibiydi.

"İkisi de orduda çalışıyor." Belirsiz tuttum.

Başını salladı ve araba yolundan bir arabanın geldiğini duyunca tekrar dik durdu. Bir kadın elinde üç plastik poşetle dışarı çıktı ve ben kim olduğunu görmek için gerindim.

"Bu John'un annesi, Kelly." Oliver sorulmamış sorumu cevapladı. "Akşam yemeği için dışarı çıktı."

Birden kendimi engel oluyormuşum gibi hissettim. Keşke Dell beni alsaydı diye düşündüm. Kelly merdivenlerden yukarı doğru yürüdü ve beni kocasıyla birlikte görünce kısa bir süre durdu.

Oh, kahretsin. Zack'in evinde ağlayan kadındı. "Kelly, bu John'un arkadaşı Sloane."

Elimi uzattım ve daha önce tanışmamışız gibi davrandım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Black."

Sıkışmış gibi görüldüğü trans halinden kurtulmak için başını salladı. "Lütfen bana Kelly de." Endişeli yüzü Oliver'inkine doğru döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece küçük bir yanlış anlaşılma, ama John içeride."

"Tamam." Stres yüzündeki her kırıksıklığı belirginleştiriyordu. "Aç mısın, Sloane?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Çantamdaki telefonumun çaldığını hissettim. Açtım ve bilinmeyen bir numara olduğunu gördüm.

"Özür dilerim ama bunu almamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Oliver Kelly'yi içeri yönlendirdi. "İşin bitince içeri gel. Burada uzun süre kalmak için hava çok soğuk."

Telefona cevap vermeden önce onun sıcaklığına gülümsedim. "Sloane Harlow."

"Neden evde değilsin?"

Aynen böyle, içimi bir buz tabakası kapladı.

"Sana başka bir dava üzerinde çalıştığımı söylemiştim-" "Ben de sana henüz işimizin bitmediğini söylemiştim."

"Henry," başımın ağrımını engellemek için burnumun kenarını sıktım, "bir de başka açıdan bakalım. Davanı kaybettim, başlangıçta kötü bir iş çıkardıysam neden bir şeyi yeniden açmamı istiyorsun?"

"Bağlantıların olduğunu biliyorum, Sloane." Sesi daha ciddi bir tona dönuştü. "Babanın bir telefonla bir şeyler yapabileceğini biliyorum."

"Babamı nereden tanıyorsun?" Bilerek farklı soyadları kullanıyorduk. İşleri kolaylaştırıyordu.

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Sloane."

"Peki," diye bitirdim ellerimi kaldırarak, "madem bilgi edinme konusunda bu kadar iyisin, neden onu kendin aramıyorsun?"

"Yapacaksın."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Sloane," sesi yine keskin bir tonla çıkıyordu, "Ken Wind'in bardaki kıza ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Olduğum yerde donup kaldım ve Henry'nin davasındaki notların bir kitabın sayfaları gibi kafamda dönüp durmasına izin verdim. Bir hamburger paketinden başka bir şey değilmiş gibi tarlaya atılan kızın fotoğrafına gelince durdu. İki mafya babasının buluşmasına tanık olduğu için dövülmüş ve tecavüze uğramıştı. Bu yüzden hapse girmiş olsa da kefaletle serbest bırakılmış ve bir daha görülmemişti.

"Sessizliğinden anladığım kadarıyla hatırlıyorsun." Eğlenmiş görünüyordu. "Biz senin normal çete üyesi müşterilerin değiliz, tatlım. Biz organize ve metodikiz, o yüzden neden o küçük seksi kışını kaldırıp Washington'a dönmüyorsun ki başladığın işi bitirebilelim?"

"Yargıç davayı onayladı, Henry." Frank'in bana öğrettiği her zamanki cevabı tekrarlardım. "Ne babam ne de ben adamlarınızı size geri getirebiliriz. O suçları ben işlemedim, o insanları ben öldürmedim, oğlunun davasını ben kaybetmedim. Sen kaybettin. Bunu görene kadar seninle konuşamam. Beni arama."

beni tekrar ara." Telefonu kapattım ve soğuk havayı derin bir nefesle içime çektim.

"Her şey yolunda mı?" John arkamdan sordu. Yerimden sıçradım ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Evet...evet, sadece çalış."

Gökyüzüne bakmadan önce bir süre beni inceledi.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Yarın sabah erkenden Ellie'nin randevusu için aileme yardım etmem gerekiyor-"

"Geri dönebilirim." Sözünü kestim, işler daha da garileşmeden ona bir çıkış yolu göstermeye çalışıyordum.

Bir an beni inceledi. "İşimi kaybederim, bu yüzden böyle bir seçeneğim yok." Bir adım daha yaklaştı. "Geceyi burada geçirmemizin bir sakıncası var mı? Onları bıraktıktan hemen sonra seni geri götürebilirim."

"Oh." Hoş karşılanıp karşılanmadığımı merak ederek devasa mülke şöyle bir baktım. Artık bir rahatsızlık kaynağı olduğumu biliyordum. Omuzları rahatsızlıktan gerilmişti. "Elbette. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Teşekkürler." Omuz silkti ve onu içeri kadar takip etmemi işaret etti.

YEDİNCİ BÖLÜM

John

Sloane için kötü hissettim. Durumdan duyduğumuz rahatsızlığı hissettiğini söyleyebilirdim ve bu onun değil, bizim suçumuzdu. Hayatım artık kolay değildi. Omuzlarımda çok yük vardı ve suçluluk duygusu iliklerime kadar işliyordu.

Bir şey yemek istememesine rağmen, babam ve ben yemek yerken masada bize katıldı. Yemek yerken genellikle odaya çöken rahatsız edici sessizliği çiftlikle ilgili sorular sorarak aşmamıza yardımcı oldu.

"Çoğunlukla sığır, organik buğday ve Redstone'un gördüğü en iyi yumurtalardan bazıları." Babam gururla konuşuyordu ve ikimiz de aynı şeyi düşünürken annem bana baktı. Sonunda sohbet etmeye başlamıştı.

"Kulağa çok iş gibi geliyor," dedi Sloane suyunu yudumlarırken, "ama ödülü de çok."

"Öyle." Pops başıyla onayladı. "Bir rüya sihirle gerçeğe dönüşmez. Alın teri, kararlılık ve-"

"Zor iş," diye bitirdi onun yerine ve adam merakla ona baktı. "Colin Powell," diye ekledi.

"Bu doğru." Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi bana doğru baktı. "Mahkeme salonundan çıkıp

Sloane?"

"Sadece birini kızdırdığım zaman." Karanlık bir şekilde kıkırdadı ama bir şeylerin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

"Ata biner misin?"

"Çocukken ders almıştım, evet."

"Belki bir ara John'la birlikte gezintiye çıkar ve araziye görürsünüz."

"Onu göle götürmelisin." Ellie kapıda belirdi ve ortam tekrar gerçekliğe döndü. Elim, onu selamlamak isteyen ama daha iyisini bilen Tripper'ı rahatlatmak için uzandı. Sadece onun kim olduğunu hatırlayamıyordu. "Geçen hafta oradaydık ve ıslandığında parlayan bu güzel koyu renkli çakıl taşlarını bulduk."

Yardım için anneme baktım. "Ah, Ellie, aç mısın? Akşam yemeği istemediğini söylemiştin." Sloane konuştuğunda ayağa kalkmaya başladı.

"Kaç tane buldun?"

Kız kardeşim elini uzattı ve düşündü. "Altı, sanırım."

"Altı mı? Vay canına, belki bir ara bana da gösterirsin?"

Ellie'nin yüzünde mutluluktan karnıma ağırlar girmesine neden olan bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme yerini hemen bir acıya bıraktı. Artık o taşlar onda değildi çünkü neredeyse on beş yıl önceydi.

Annem kalkıp Ellie'yi oturma odasına götürdü ve Sloane sanki otuz iki yaşındaki ikiz kardeşim dünyanın en kötü sinir krizinden sonra odaya girmemiş gibi konuşmaya geri döndü.

"Oliver, kremanla ilgili sırrını paylaşman gerekecek. Daha önce hiç bu kadar kremalı bir kahve tatmamıştım."

Ve böylece babam tekrar konuşmaya başladı ve annem her zamanki gergin yüz ifadesiyle geri döndüğünde sohbe katılmaktan memnun oldu. Birini buraya getirmeyeli yıllar olmuştu. Biz Irons, Keith ya da Logan aileleri gibi değildik. Başkalarına yansıtmak istemediğim "gizli" bir stresimiz vardı.

O gece annem yatmaya gittiğinde ve Sloane ile babam oturma odasında takılırken, kafamı boşaltmak için bir dakikaya ihtiyacım olduğu için dışarı kaçtım. Kendimi ahıra yönelmiş buldum. Merdivenleri tırmandım, parıldayan ışıkları ve samanların yanında bulundurulması güvenli olan özel ısı lambasını açtım ve en sevdiğim horoz Doug'ı kucağıma aldım. İkimiz de kenara oturduk ve ben de bacaklarımı kenardan sarkıttım. Telefonumu kullanarak odanın her köşesindeki hoparlörlerden Brothers Osborne çalıyordum.

"Hanımlar nasıl?" Doug'ın başını okşadım, o da bir tavuk sesi çıkardı. "Öyle mi? Belki de ona nasıl hissettiğini söylemelisin?" Elimi gagaladı. "Su testisi su yolunda kırılır, değil mi?" Kendi hesabıma şaka yaptım. "Durum biraz karışık." Kendimi savundum ve başımı arkaya yaslayarak çerçeveye yaslandım. "Hayatımda o kadar çok karmaşıklık var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Doug kucağıma yerleşip tüylerinin arasına sokulmadan önce birkaç kez gıdıkladı. Bu gece hava buz gibiydi ve kara bulutlar ayı gizlemeye çalışıyordu. Hava kötüleşiyordu.

"Dostum, bu çok uzun bir yol." Sloane ortaya çıktı ve ellerini kirden arındırdı. "Baban seni ispiyonladı." Doug'ı fark edince sırttı. "Sen gerçekten de taşralı bir çocuksun."

"Köpeğimi çaldığına göre..." Sırıttım. "Benim suçum değil. Tam bir çapkın."

Onu suçlayamam.

"Burası oldukça şaşırtıcı." Kollarını karnına sararak etrafına bakındı.

"Bak, Sloane, ben-" Odadaki fille konuşmak istedim ama sözümü kesti.

"Oliver'dan gerçekten hoşlanıyorum." Yüzü, sözlerinin geri kalanını silikleştiren bir yumuşaklıkla değişti. "Yaptığı her şeyden ve ikinizden çok gurur duyuyor. Bana eskiden kasaba için yaptığı at arabası gezilerinden bahsetti. Çok eğlenceli olmalı."

"Sana bundan bahsetti mi?" Evdeki o adam kimdi?

"Bana çok şey anlattı." Karşıma oturdu ve benim gibi uzandı, böylece ayakları benimkilere yakındı. Bu kadar rahat olmasını seviyordum. "Sadece sorman gerekiyor."

"Çocukluğumu mu sordunuz?"

"Sordum."

"Neden?"

"Neden olmasın?" İlgisini sorguladığım için gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Kuzey Dakota'ya taşınan bir erkek kardeşim olduğunu ve onu ve üç yeğenimi ne kadar özleyeceğimi paylaştım."

"Ama tüm hayatım Shadows'taki konferans masanda oturmuyor mu?" Karanlık bir şekilde mırıldandım ve duvarlarımın yukarı doğru seğirdiğini hissettim. Bakışlarını gece gökyüzüne çevirmeden önce bacağının yan tarafını ovuşturdu. "Yaşamak için toprak kazıyorsun, bu yüzden bana hayatımın neye benzediğini söylüyorsun."

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Blackstone ve senin hakkında tuttukları dosyada çocukken yaşadığın küçük anlar, seni bugün olduğun kişi haline getiren anlar yer almıyor. Benim için önemli olan anlar bunlardır, büyük olasılıkla bir zamanlar Delta olan bir Yeşil Bereli olman değil." Delta kelimesini duyunca yüzüm düştü. Az önce geçtiği çizgi, gidilmemesi gereken bir çizgiydi. Kolunu çekti. "Lütfen kariyerime ok atma John."

Söylediğim şeyin haksızlığını hissettim ve kendime onun zaten incelendiğini hatırlattım. Bu konuşmanın nereye gittiğini ve Ellie konusunu neden açmadığını anlamamıştım. Kendimi ona kızmak isterken buldum. Onun ilgisini hak etmiyordum.

"Aptal değilim ve ordu ve hayatınızda olup bitenler hakkında sandığınızdan çok daha fazla şey biliyorum."

"Bundan şüpheliyim." Hıyar gibi davranmaktan nefret ediyordum. Gerçekten öyle olmak istemiyordum ama o, yüzeye çıkmasını istemediğim duygularımı ortaya çıkardı.

Ayağa kalktı ve başını salladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

İçimdeki her şey onu geri çağırmamı söylüyordu ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Arkamı dönüp gözlerimi kapattım ve merdivenden inen ayaklarının sesini dinlemeye başladım.

Doug'ın kazağımın içine girmesiyle uyandım ve saman parçaları yüzümün yan tarafına yapışmıştı. Yine ahırda uyuyakalmıştım, Ellie ve ben daha gençken hep olan bir şeydi bu. Bileğimi döndürdüm ve saate baktım.

Kahretsin!

Ayağa fırladım ve merdivenden aşağı kaydım ve ağır bir gümbürtüyle yere indim. Araziyi hızla geçip mutfağa girdim ve orada durdum.

"Ateş nerede, küçük kardeşim?" Ellie elinde krep dolu bir tabakla seslendi. Giyinmişti ve ayakkabıları ayağındaydı.

"Aynı yaştayız," diye hatırlattım ona ve Sloane ile annemi sobanın üzerinde gördüm.

"O zaman neden önce ben çıktım?" diye şaka yaptı ve ağzım açık kaldı. Ellie yıllardır hiç şaka yapmamıştı.

"Güzel." Şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım ama yine de ne olduğunu anlayamamıştım. Normalde bu noktada Ellie öfke krizine girer, yanına yaklaşan herkesi incitmeye hazır olurdu. "Babalık?" Oturma odasının kapısını açtığında ona sordum.

"Sloane yardım etmek istedi." Olanlar karşısında o da en az benim kadar şaşırmıştı. Sanki içine bir şey katılmış gibi Oj'yi kokladı.

"Al bakalım." Sloane onun önüne bir yığın yaban mersinli krep koydu. "Kelly bunların en sevdiğin olduğunu söyledi."

"Öyleler." Bana baktı, hâlâ endişeliydi. "Teşekkür ederim."

"Tamam, Ellie, bir anlaşma yaptık." Kız kardeşime hitap etti. "Ben bitirdim. Sen bitirdin mi?"

"Neredeyse." Tabağı itmeden önce üç ısırık daha aldı.

"Tabağını buraya getirebilir misin?" Sloane tezgâha vurdu ve beni çok şaşırtan bir şekilde Ellie zıplayıp onun dediğini yaptı. "Teşekkürler!" Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi sııttı. "İyi misin?"

"Evet."

"Harika. Hadi gidelim."

Kızlar mutfaktan çıkarken annem yavaşça dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

"Neler oluyor?"

"İyi bir şeyi sorgulama." Babam ağzına bir çatal dolusu tıktırdı.

Hızlı bir duştan sonra dışarıdan sesler duydum ve perdeyi çekince Sloane ve Ellie'yi arabanın yanında buldum. Sloane ona arabayı ve nereye gittiklerini açıklıyordu.

Alt kata inip dışarı çıkarken saatimi koluma geri taktım ama annemle babamın aynı odada olduğunu fark etmeden önce değil. Konuşmuyorlardı ama ikisi de aynı odadaydı. Babamın hemen dışarı koşmaması ve annemin gözyaşlarına boğulmamış olması... garipti.

Sloane beni fark edince Ellie'nin arkaya geçmesine yardım etti ve ön koltuğa geçti. Kasabaya doğru yol alırken Ellie hikâyeler anlattı ve gerginleştiği birkaç anda Sloane konuşmayı farklı bir yöne çekti. North Rock olayında neler olduğunu merak ederek kendimden geçmişim. Ortalık çok sessizdi ve günler önce Meksika'ya geri gönderilmemiz gerekirdi. İnsanın kafasının ev ve iş olarak ikiye bölünmesi çok zordu.

Bekleme odasında ben e-postalarımı kontrol ederken Ellie'yi eğlendiren bir akvaryum vardı. Sloane'un telefonuna üç arama geldi ve her seferinde aramayı reddettiğini fark ettim.

Hemşire, "Ellie Black," diye seslendi ve Ellie ani bir panikle bana baktı.

"Tıpkı konuştuğumuz gibi." Sloane Ellie'nin dikkatini kendine çekti ve sakın bir ses tonuyla uzanıp Ellie'nin hemşireye doğru yürümesine yardım etti.

"Korkuyorum, John."

"Olma." İkinci bir odaya geçerken Sloane'un önden gitmesine izin vermek için kendimi zorladım.

"Burada ne işimiz var?" Paniklemeye başladı ve Sloane odanın dışındaki hemşireyle konuşmak istedi. "Bu odayı sevmiyorum, John." Gözyaşları barajını yıktı ve bana doğru koştu. Başka bir destansı savaşa hazırdım.

Kahretsin, bazen savaşmak için çok yorgun oluyordum. Yine suçluluk duygusu ve acı, kalpsiz bir sürtük gibi yüzüme çarptı.

"Korkutucu olduğunu biliyorum ama ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sandalyenin üzerinde top gibi kıvrıldı ve ben de ona sarılıp tüm paniğini yok etmek istedim ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor gibiydi.

"Hey, Ellie, şuna bak!" Sloane enerjiyle içeri girdi ve ben sandalyeye çöktüm. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Tamam," telefonuyla Ellie'nin yanına oturdu ve ona bazı resimler gösterdi, "burası seni götürecekleri yer. Şuradaki odayı görüyor musun?" Telefonu kaydırды ve bir şeyi işaret etti. "Uzanacaksın ve sonra kafanın fotoğrafını çekecekler. Sadece orada neler olduğunu görmek için."

"Kaza yüzünden." Takip ediyormuş gibi burnunu çekti.

"Doğru, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için." "Eğer değilsem?" diye meydan okudu.

"İyi hissediyor musun?" "Evet."

"O zaman iyisin."

Hemşire içeri girdi ve Sloane telefonu Ellie'ye uzattı.

"Resimleri takip et, neler olduğunu anlayacaksın."

"Tamam." Bana bakmadan önce bir kez başını salladı ve gitti.

Çılgılık yok, kavga yok, sadece gitti.

Sloane'la konuşup tüm bunları yapmayı nereden bildiğini sormak istedim ama telefonum çaldı.

"Siyah," diye sertçe cevap verdim.

"Kaliforniya'ya gelmeyi mi planlıyorsun, yoksa son telefon görüşmemizde istediğini aldın mı?" Trigger'ın sesi hoparlörden gürledi.

"Zor birkaç hafta oldu dostum, ama Brick'in Meksika'da yaptığı tek şey buysa, bence sorun yok."

"Senin için bir şeyim var. Irons'ı aramaya çalıştım ama çok meşguldü, o yüzden sana getiriyorum."

"Pekala."

"Cray bir kartelde senin telsizlerinden biri olduğunu duymuş. Turuncu üçgen düğmeleri varmış."

Midemin döndüğünü hissettim.

"Çocuktan çalmış olmalılar." "Kanalınızı bulmalarının bir yolu var mı?" "Hiçbir yolu yok ve biz şifreli konuşuyoruz." Uzun bir sessizlik oldu.

"Ne?" Ben sordum.

"Bilmiyorum dostum. Bir şeyler ters geliyor."

"En başından beri öyleydi," diye kabul ettim ama Trigger'ın kulübünde bir köstebek bulduğu için daha hassas olduğunu da biliyordum.

"Bir şansın var mı-" "Hayır."

Sözünü kestim.

"Nereden biliyorsun?"

"Buna içgüdüsel sezgi diyelim." York'la dersimizi aldık.

"Kulaklarımı açık tutacağım o zaman."

"Bunu yaptığın için minnettarım."

"Evet." Hat kesildi ve odayı boş bulmak için döndüm.

Ellie on dakika sonra döndü ve iyi görünüyordu. Sloane'u bekleme odasında bulduk. Ellie'yi görünce ayağa kalktı.

"Al." Kız kardeşim telefonu ona uzattı. "Grant üç kez aradı."

Telefonunu bir kenara koyarken Sloane'un yüzü düştü. Grant kimdi?

Kız kardeşimi eve bırakıp vedalaştıktan sonra Tripper'ı aldık ve Shadows'a geri döndük.

Tripper başını arkadan onun omzuna yaslarırken Sloane sessizdi ve pencereden dışarı bakıyordu. Onun ruh halinin kötü olduğunu hissetmiş olmalıydı. Son kontrol noktasını da geçtikten sonra arabayı park etmek için yavaşlattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, "yardımınız için."

"Elbette." Emniyet kemerini çözerken gözlerini benimkilerden uzak tuttu.

"Bakın, zel hayatımı erkeklerle tartışmam, o yüzden-"

"yleyse neden yapayım?" Eşyalarını bagajdan aldı ve o lanet hain hemen peşindeyken kulübesine doğru yola koyuldu.

Gözlerimi kapadım ve i çektim. Artık kimseyle aram iyi değildi.

Biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Üç saat sonra, telsizlerin tıkırtısı ve c ı z ı r t ı l ı sesler beni huzursuz bir uykudan uyandırdı. Liam dolabımda, destansı bir savaşın ortasında kardeşine kodlar bağırıyordu. İnledim ve başımı yastığımla kapattım, ancak telefonumun sesi beni umutsuz uyku ihtiyacımdan çekti.

Cole: Konferans odası, şimdi. 5

dakika içinde orada ol.

Hızlı bir duş alıp dişlerimi fıraladıktan sonra aceleyle merdivenlerden inip konferans salonundaki masada adamları buldum. Kahve ve hamur işleri beni yan taraftaki tabağa çekti. Demlediğim kahveyi yudumlarırken, onların hislerine kulak kabarttım ve bir şeyler olduğunu fark ettim.

Cole boğazını temizledi ve bilgisayardaki bir düğmeye dokunarak arkasındaki büyük ekrana bir fotoğraf gönderdi.

"Bu sabah itibariyle Frank, North Rock'ın pusuya düşürüldüğünü ve üç adamın şu anda ekipten ayrı olduğunu öğrendi." Daniel bize katılırken Cole durakladı. "Saat 11:00'de yola çıkma emri aldık."

North Rock'tan dört kişi hastanedeydi, çaylak ölmüştü ve şimdi üç kişi daha kayıptı. Tanrım, lanet takımın neredeyse yarısı öldürülmüştü!

Daniel elinde telefonu ile Cole'un yanında durdu. "Mike ve Keith yoldalar ve bir saat içinde burada olurlar. Tüm iletişimin iki kez kontrol edilmesini, fazladan cep telefonu ve saatlerin şarj edilmesini istiyorum."

"Cole," diyerek dikkatleri üzerime çektim, "mesajımı aldın mı bilmiyorum ama Trigger kartelin çaylağın telsizine sahip olduğunu doğruladı."

"Ben yaptım. Endişelenmiyorum. Bu ne ilk ne de son kez olacak." Ben de başımla onayladım. "Pekâlâ beyler, 11.100."

Merdivenleri hızla çıkarken, Tripper'ın oturma odasında Butters'la oynadığını ve Liam'ın yerini belli ettiğini gördüm. Sloane'u görebilecek miyim diye etrafıma bakındım ama onun yerine June'u mutfakta çalışırken buldum.

"Hey, yakışıklı, ne yapıyorsun?" "Yola çıkmaya hazırlanıyorum."

Tipik olarak, June bizim ayrılmamız konusunun etrafından dolaştı ve doğrudan odadaki file gitti.

"Dün gece ne oldu bilmiyorum ama Sloane bu sabah çok sessiz." Bana baktı.

Ne söyleyeceğimi düşünürken bir elma aldım ve gömleğime sürmeye başladım. Adanın öbür ucundan sıcak eli benimkini sardı.

"Çocuklar olan bitenden habersiz olabilir ama bu bilge yaşlı kadın her şeyi görüyor. Ailenizin acısını bizden saklamanız beni şaşırtmıyor. Daha çok şey olduğunu biliyorum."

ama mutlu olmakta sorun yok, John. Birinin içeri girmesine izin vermekte sorun yok."

Gerçeği görmesinden nefret ediyordum ama sözleri beni çok etkiledi.

Adanın etrafında döndü. "Onu son gördüğümde kamarasına doğru gidiyordu." Yanağıma bir öpücük kondurdu, elmamın son parçasını bana uzattı ve lavaboya döndü.

Kapıdan çıkarken Tripper'a bana katılması için ıslık çaldım ama onun çoktan aşağıya indiğini fark etmem yarım saniye sürdü. Anladım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sloane

Bazı kâğıtları kenara ittim ve telefonumu buldum, bir mesaj geldi.

Dell: Hey, Sloane, dün gece seni almadığım için özür dilemek istedim.

Sorun değil Dell. Özür dilemene gerek yok.

Dell: Geceyi Black'te geçirmek zorunda kaldığını duydum ve bunun yerine eve gelmeyi tercih edebileceğini biliyorum.

Yorumuna gülümsedim. Bu doğrudu. Kendi alanımı seviyordum, ama dün gece olanlar tamamen iyiydi ve yardım edebildiğim için gerçekten mutluydum.

İyiydim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Dell: Oh, güzel. John bana eve gitmemi ve seni bulmak için kasabaya doğru yola çıktığını söylediğinde.

Sana mesaj atmayı düşündüm ama senin için sorun olmayacağını söyledi.

Oh, gerçekten, şimdi, yardım edemedim ama bir ergen gibi sııttım. Belki de Bay Black biraz yumuşacık biriydi. Ona bir teşekkür daha gönderdim ve işime geri döndüm.

Daniel: Frank ile uzun bir konuşmadan sonra Brick ile video konferans yapabileceğine karar verdik. Yine de Kaliforniya'ya gitmemeni tercih ederiz. İşte iletişim numarası. Aramanızı bekliyor.

Zihnimde yüzlerce soru dönüp duruyordu ama kafamı sakinleştirdim ve kamerayı boş gri duvara doğrulttum, telefonumu yukarı kaldırdım ve numarayı tuşladım. Zaman kaybetmek istemiyordum. Kameranin netleşmesi bir saniye sürdü ama bağırın insanların ve müziğin sesi kabinimi doldurdu. Fotoğraf odaklandığında sertçe yutkundum. Brick yakışıklı bir adamdı ama gözlerini kısarak kameraya bakmasından uçurtma gibi uçtuğunu anlayabiliyordum.

"Hiç vakit kaybetmiyorsunuz, değil mi?" Güldü ve dışarı çıkarken bir parmağını kaldırdı. Bir güneş gözlüğü taktı ve bir şezlonga yaslandı. Gözlüğün yansımada, önünde bir havuz ve bir ağacın altında bir kamyonun üzerinde hareket eden birini görebiliyordum.

"Merhaba Brick." Frank tarafından saygılı olmam ve takma adını kullanmam konusunda uyarılmışım. "Ben Sloane Harlow ve Daniel bu numarayı kullanmam için bana izin verdi."

"Formaliteleri bana bırak. Sadece ateş edin ve sorularınızı sorun."

"Tamam." Sandalyemde arkama yaslandım ve bir süre onu inceledim. "Neden Meksika'daydın?"

"Black'e de söylediğim gibi, orada bulunma nedenimin onun operasyonu ile hiçbir ilgisi yoktu."

"Peki, neden oradaydın?"

Sakalını kaşıdı ve küfretti. "Kişisel."

"Detaylandırabilir misiniz?"

"Yapabilirim, ama yapmamayı seçiyorum."

"Peki." Farklı bir yön denedim. "Daha önce kartelin etrafında olduğun bir sır değil. Trigger'ı ve oldukça renkli geçmişini okudum." Gülümsemekten kendimi alamadım. Trigger'ın sabıka kaydı baro sınavı testinden daha uzundu. "O gün Black'le karşılaşmadan önce tuhaf ya da sıra dışı bir şey gördün mü?"

"Hayır, pek sayılmaz." Sanki bir şey hafızasını canlandırmış gibi başını eğdi. "Genç farelerden biri öldürülen çaylak çocuğun peşine düşmekle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Biraz daha dik oturdum ve not defterimi yanıma çektim. "Ne dedi o?"

"Eşyalarıyla ilgili bir şey."

"Eşyaları," diye tekrarlardım karalarken. "Başka bir şey var mı?"

"Etrafta takılmadım. Sayıca azdım ve yağmurun dinmesini beklemeye çalışıyordum. Silahımı doğrultacağımı düşündüğüm son kişi Black'ti. Sanırım orada olduğu için ona minnettarım."

"Çaylak çocuğu onlardan herhangi biriyle fiziksel olarak gördünüz mü?" "Hayır." Bir sigara yaktı ama daha söyleyecekleri varmış gibi başını salladı. dedi. "Yerde dörde sekiz gibi kare şeklinde derin oyukları var," elleriyle işaret etti, "çatı görevi gören derme çatma bir örtüleri var. Birini yakaladıklarında onu soyarlar ve liderleri gelene kadar oraya atarlardı. Üzerinden koşabilir ve aşağıda birinin olduğunu asla anlayamazsınız."

"Gerçekten mi?" İçim burkuldu.

"Evet, büyük ihtimalle kaçırıldığı altı gün boyunca ona yaptıkları buydu. Kapkaçın kendi versiyonları gibi ama yolları yok, ormanları var."

"Öldürülmeden önce altı gün boyunca alıkonulduğunu nereden biliyordunuz?"

Aptalca bir soruymuş gibi kıkırdadı. "Kanun kaçağı bir motorcu çetesi olabiliriz tatlım ama biz de en az senin kadar biliyoruz."

"Yeterince makul." Elimde fazla bir şey yoktu ama yine de bana verdikleriyle bir şeyler bulabilirdim. "Teşekkürler. Zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, ama dediğim gibi, onların bok fırtınasının içine girdim, tam tersi değil."

"Anladım." Ona el salladım ve aramayı sonlandırdım. Yine de bir şey içimi kemiriyordu. Gerçek her zaman oradaydı; onu bulmak için sadece sisi kaldırmanız gerekiyordu. Elimde not defterimle, kanepeye oturmak için ateşe yaklaştım. Frank'in gönderdiği son görevin uydu fotoğraflarını inceledim. Kırmızı bir kalemle North Rock'ın konumunu belirledim ve ardından Blackstone'unkini siyahla işaretledim. Akla yatmayan bir şeyler vardı. Geçmişte kartel genellikle onların yollarını keserdi ama bu sefer sanki rotalarını biliyorlarmış ve takip ediyorlarmış gibi tam arkalarından geliyorlardı.

"Bu nasıl olabilir?" Kendi kendime fısıldadım.

"Ne olabilir ki?" Kafamı kaldırdığımda John'u kapıda buldum. "İçeri girebilir miyim?"

"Duruma göre değişir. Uslu duracak mısınız?"

Kapıyı kapatırken, şimdi ayaklarımın dibine sokulmuş olan Tripper'a bir bakış attı. Kuyruğunu keyifle salladı. John olduğu yerde durdu ve bir şey söylemek ister gibi baktı.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu, sonra saçlarını taramak için hızla çıkardı.

Kanepede arkama yaslandım ve şarabımı yudumlayarak konuşmasını bekledim. Konuşmayınca işime geri döndüm.

"Yıllar önce kız kardeşim bir trafik kazası geçirdi. Aslında ona bir tır çarptı. Şoför seyir defterini 18 saat aşmıştı. Kafası camdan fırladı ve temporal lobu ciddi şekilde hasar gördü. Kazayla ilgili pek bir şey hatırlamasa da, her şeyi hatırlıyor.

ondan önce. Ondan sonraki her şeyde sorun yaşıyor. Kahretsin, o sürücüden gerçekten nefret etmek istiyordum, gerçekten ama kim olduğunu ve beş yaşında kistik fibrozisli bir kızı olduğunu öğrendikten sonra nasıl yapabilirdim ki? Sonuçta suçlanması gereken kişi o değil."

Perili gözleri benimkileri buldu ve hikâyede çok daha fazlası olduğunu biliyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve kelimelerini bulmasına izin verdim.

"Babamın ekipmanları eskimeye başlamıştı. O yılki doğum gününde, barometrik basıncı tahmin etmesine yardımcı olması için ona bir meteoroloji istasyonu almak istedim. Tahılları ne zaman hasat edeceğine karar vermesine yardımcı olacaktı. Ellie'ye bundan bahsettim. Sipariş ettiğimi biliyordu ama bir göreve çağrıldım ve almaya vaktim olmadı. Polisler soruşturmayı bitirdiğinde, enkazın arasında buldular. Benim için almaya gitmişti." Omuzları çöktü. "Ben olmalıydım. Zamanda sıkışıp kalan ben olmalıydım."

"John-"

"Bunu daha önce kimseye söylememiştim." "Daha iyi hissediyor musun?"

"Ne?"

"Bana anlatmak. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Bilmiyorum. O kadar uzun zamandır böyle hissediyorum ki, başka bir duyguyu tanımak zor."

"Neden şimdi? Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Seninle ilgili içimde sana söylemek istediğim bir şey var."

"Bu söylediğin gerçekten güzel bir şey." "Ben gidiyorum."

Onun dönen düşüncelerine ayak uydurmak için başımı salladım. Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı. Masanın üzerindeki uydu fotoğraflarına baktı.

"North Rock'ın ekibi ayrıldı ve biz de onları bulmaya çalışacağız. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Gitme fikriyle göğsümün sıkıştığını hissettim. Gitmesini istemiyordum ama gitmek zorunda olduğunu biliyordum.

"Sanırım nereye ineceğinizi önceden biliyorlar."

"İmkansız."

"Öyle mi?"

"Evet. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Telsizlerimizden birine sahip olduklarını duydun ama daha önce de söylediğim gibi biz kodlar kullanıyoruz ve farklı dillerde konuşuyoruz. Mesajlarımızın şifresini çözmeleri imkânsız."

"O zaman bana sizi her bulduklarında neden yanlardan geldiklerini açıklayın, ama bu sefer," fotoğrafları işaret ettim, "her iki ekibinizin de bulunduğu yerin tam arkasından geldiler."

Kalemle üzerine çizdiğim fotoğrafı çıkardı ve inceledi.

"Tasadüf."

"Benim işimde tasadüf diye bir şey yoktur."

Fotoğrafı tekrar incelemek için geri döndü, bu sefer biraz daha uzun süre inceledi, sonra masaya bıraktı. Saatine baktı ve kafasının çoktan göreve gittiğini anladım.

"Tripper," diye köpeğine seslendi, "benim için ona göz kulak ol." Yüzümün kızardığını hissettim, bu yüzden gözlüklerimi çıkardım ve nereye gideceğimden emin olamadan ayağa kalktım. Kapıya yöneldi, tereddüt etti ama dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Orada kıpırdamadan durdum, sözlerini düşündüm. Bana içini açmış, kimsenin bilmediği bir sırrı paylaşmıştı ve tehlikeli bir göreve gitmek üzereydi. Aklım başıma gelmeden önce bacaklarımın hareket ettiğini hissettim. Kapıyı açtım ve arkamdan konuştuğunu duyduğumda merdivenlerden aşağı koştum.

"Beş yıldır ilk kez her şeyin normal olduğu bir an yaşadım ve bu senin sayende oldu." Bir merdivenden indi ve geniş omuzları güneş ışığının bir kısmını engelledi. "On beş yıldır ilk kez bir görev için ayrılmak istemediğim bir an yaşadım, bu da senin sayende oldu." Yerde bana katıldı. "Hayatım boyunca ilk kez ne yaptığımı bilmiyorum."

"Benim yüzümden mi?"

Uzandı ve beni kendine çekti, sonra eğildi ve dikkatle gözlerimin içine baktı. Zar zor düşünebiliyordum, o kadar yakındı ki. Ellerim omuzlarının yanlarına indi ve omuzları tutuşumun altında esnedi. Omuzları güçlüydü, taşralıydı. Zayıf ve tüm doğru yerleri kesikti.

"Evet, senin yüzünden." Parmakları saçlarımin arasında dolaştı, sonra aşağı eğildi ve dudaklarımı yakaladı. Sıcaktı ve ağzının tadı az önce tatlı bir şey yemiş gibiydi. Bedenimin ona karşı gevşemesine izin verdim ve onun ritmine ayak uydurdum. Dilimle onun hareketlerini yansıttım. Bir öpücük sırasında tüm vücudumu böylesine tatlı bir sıcaklığın kapladığını daha önce hiç hissetmemiştim. Sanki kader bana "Gördün mü! Şansını denemek için doğru kişi o" diyordu.

Serbest eli sırtımdan aşağıya, ceketimin altından çıplak tenime doğru kaydı. Aniden bastıran soğukla irkildim. Verdiğim tepki karşısında kıkırdadım ve dudaklarımda onun gülümsemesini hissettim.

Öpüşmeyi kesti ve beni içine çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Aynı anda pek çok şey.

"Gitmem gerek."

"Şimdi mi?" Heyecanımın dibe vurduğunu hissettim.

Hinzır bir sırıtış, gözlerinin etrafındaki stres çizgilerinin kaybolmasını sağladı.

"Blackstone'a hoş geldin, bebeğim."

Ellerim kalçalarıma gitti ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Bu biraz haksızlık."

"İnan bana," bir zamanlar Olivia'ya yaptığını gördüğüm gibi parmağını yanağımdan aşağıya doğru kaydırды, "bu konuda hiçbir şey adil değil."

"John..." Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Döndüğümde burada ol, tamam mı?" Sormuyordu ve bu garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Tamam."

Elimi sıktı, ruhuma son bir kez baktı ve gitti.

Parmaklarımin alt dudağıımı okşadı, öpücüğünün tadını çıkarmak istiyordum.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım soğuk havaya.

Ekibin helikoptere yetişmek için dağa çıkışını izledim. Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim ve Mark'inkinin yanındaki kulübelerden birinde Savannah'ya rastladım. Pencereden onu arabanın üzerine bir battaniye örterken gördüm. "Tak, t a k . " Birbirinin aynası olan kabine girdim.

Benim.

"Selam Sloane," diye gülümseyerek karşıladı beni Savi. Gözleri yüzüme dikilmişti ve az önce John'la aramızda neler olduğunu bildiğine yemin edebilirdim.

"Ne yapıyorsun?" Köşede üzerinde "oturma odası" yazan birkaç kutu fark ettim.

"Sadece biraz misafir için hazırlanıyorum."

Pencerede duran cam bir süsü aldım ve ne yapacağımdan emin olamadan avucumun içinde yuvarladım.

"Brick'le konuştum," diye geveledim söyleyecek bir şey bulabilmek için.

"Oh, öyle mi?" Güldü. "Rail de orada mıydı? Çünkü ikisi inanılmaz derecede eğlenceliler."

"Hayır, ama onunla biraz konuşabildim. Söyleyecek fazla bir şeyi yoktu ama bana küçük bir ipucu verdi."

"Bu da bir şeydir." Gülümsedi ve devam etmemi beklediğini anlayabiliyordum. Lanet olsun. Nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Başım dönüyordu.

"Başta garip geliyor ama sonra bu his normalleşiyor."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Gerçekten bu kadar açık mı?"

"Hayır," diye hafifçe kıkırdadı, "sadece o bakışı tanıyorum ve nasıl hissettiğini biliyorum."

Bu konuda konuşabileceğim biri olduğu için garip bir şekilde rahatlamış bir halde sandalyeye çöktüm. "Dürüst olmak gerekirse Savi, buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"John sorunlu bir ruh gibi görünüyor. Bir an harika, ama sonra duvarları yükseliyor ve beni dışlıyor."

Savannah kutudan birkaç yeşil yastık çıkarıp kanepenin üzerine düzgünce yerleştirdikten sonra oturup bana baktı.

"Ah, evet, bizim Blackstone çocukları. Onlar karmaşık

işleri olan karmaşık adamlar.

kariyerleriyle evli olmak. Her biri kendi kişisel şeytanlarını taşıyor, bazıları büyük, bazıları küçük. John bize her zaman mesafeli davrandı ve Cole'a göre özellikle kız kardeşinin kazasından sonra içine kapandı. Kız kardeşinin onun söylediğinden daha fazla incinmiş olduğunu ve yaşananların çoğunu omuzlarında taşıdığını biliyorum, ancak hiçbirimiz nedenini bilmiyoruz. John paylaşmak isteseydi paylaşırdı, bu yüzden mahremiyetine saygı duyuyoruz."

"Onu nasıl açacağımıza dair bir tavsiyen var mı?"

"Nasıl tırmanılacağını biliyor musun?"

Kıkırdadı. "Hayır, ama öğrenmeye istekliyim."

"Bak Sloane, John'la bebek adımlarıyla ilerliyorsun. Açıldığı anların tadını çıkar ve o anlarda kim olduğunu gerçekten göster, böylece o bariyeri aşarsın. Zaman alacak ama senin kim olduğunu görecektir ve sana karşı gardını daha fazla indirecek. Tüm erkekler çok güçlü kadınlarla evlendi, bu yüzden bunun için söylenecek bir şey var. Bazen gözlerinin önündekini görmeleri için biraz itilmeleri gerekebilir."

Kendimi biraz daha iyi hissederek ayağa kalktım ve Savi'ye yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum.

Öğleden sonra kulübemiz davetkâr ve misafir ağırlamaya hazır görünüyordu. Ana eve geri döndük ve akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmek için mutfığa girdik. Savi, kafamı meşgul etmek için iyi bir yol olacağı için benim de katılmamı önerdi.

Bütün bir "inek" ve bir kile patatesten sonra masayı bu akşamki yemekle doldurmaya başladık. Aynı zamanda Yeşil Berelilerden biri olan Dell'in bu akşam çok sessiz olduğunu fark ettim. Savannah yemek hazırlanırken sık sık etrafta dolaştıklarını söylemişti ama bu gece bundan daha fazlası vardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Keşke Frank de orada olsaydı da ona sorabilseydim. Son et tabağını masaya koyarken evin çatısından garip bir ses yükseldi. Savannah dondu kaldı ve bakışları aynı ifadeye sahip olan Abigail'e kaydı.

"Bu da ne?" Odadaki havanın neden aniden değiştiğini merak ederek sordum.

"Bu helikopter." Abigail pencereye doğru ilerledi ve perdeyi geri çekti. "Erken döndü."

Savannah çatalları masaya bıraktı ve Dell'in çoktan beklediği ön kapıya doğru koştu.

"Neler oluyor Dell?" Savannah kapıyı açtı ama Dell kapıyı onun üzerine kapattı.

"Onlara bir dakika verelim."

"Demek döndüler." Savi bana baktı ve tereddüt etti. "Dell, ABD topraklarına geri döndüklerinde bana iyi olup olmadıklarını söyleyebileceğine dair bir anlaşmamız var."

"İyiler."

Savannah'nın omuzları rahatlayarak içe doğru çöktü ve daha fazla bastırmadı. Bunun yerine yanıma geldi ve sanki bilmediğim bir konuda beni rahatlatmak istercesine yanımda durdu.

Adamlar teker teker eve girdiler. Temiz kıyafetleri gözümünden kaçmadı ama gergin ifadeleri tüylerimi diken diken etti.

Cole hemen Savannah'ya doğru bir adım attı ve tamamen dövmeli bir adam bana gönülsüz bir gülümseme verdi.

"Sen Sloane olmalısın. Ben Mike," diye kendini işaret etti, "ve bu da Keith. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Sen de." Ben daha bir şey söyleyemeden üst katta kayboldu.

"Hey," dedi John, "planlarda değişiklik oldu." "İyi misin?"

"Evet." Gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce omzumun üzerinden birine baktı. "Üzerimi değiştireceğim, sonra seninle masada buluşuruz."

Cole, Dell'in omzuna bir tokat atarak ona teşekkür etti ve birkaç dakika içinde yemeğe inceklerini bildirdi. On beş dakika sonra ekip aceleyle yeniden kurulan masada bize katıldı. Adamlar daha yerleşmeden Mark'ın tabağında iki biftek vardı ve patateslere uzanıyordu. O Eğlendiğimi fark ederek bana baktı.

"İki kişilik yiyorum. Mia bu gece burada değil."

Ona sıırttım ama Cole masanın başına oturunca sırtıtışım kaydı. Gerginlik önümüzde duran biftekler kadar yoğundu. John bize katılan son kişiydi ve yanıma oturdu. Sıcak eli uzandı ve sessiz bir merhaba der gibi bacağımı sıktı. Parmaklarını kapattım ve jestine karşılık verdim.

"Pekâlâ çocuklar," diye söze başladı Abigail, "bu masada yabancı kimse yok. Çıkın dışarı."

Keith boğazını temizledi ve çatalını John'a doğru çevirdi. "Önce kahramanın konuşması gerekmez mi?"

"Şans," diye düzeltti John.

"Buna şans diyebilirsiniz," diye gürledi Mike'ın sesi masanın öbür ucundan, "ama o şans kardeşlerinizi kurtardı."

Keith, John'un konuşmasını bekledi ama John ayrıntıya girmek istemiyor gibi görününce Keith hikâyeye devam etti.

"John aniden durmamız için bize bağırdığında aşağı inmek için pozisyon alıyorduk. North Rock'ın çığlıkları kulaklarımızda, bir açıklama bekledik."

"İçimde kötü bir his vardı." John sonunda konuştu. "Bu işte içgüdülerimiz her şeydir."

"Peki, o zaman ne oldu?" June koltuğunun kenarında öne doğru eğildi.

Keith, "En az elli kartel bizi otların arasındaki fareler gibi bekliyordu," diye hırladı. "Eğer durduğumuz anda durmasaydık, şu anda burada oturuyor olmazdık."

"Toza kadar kardeşiz, içgüdüye güveniyoruz." Mark kadeh kaldırmak yerine kadehini kaldırdı.

Cole, "Duyduk duymadık demeyin," dedi ve hepimiz ona katıldık.

Akşam yemeğinden sonra ekip Frank ile görüntülü sohbet yoluyla bilgi almak üzere ayrılırken biz de bir saat boyunca temizlik yaptık ve yarınki kahvaltı için hazırlandık. Her şey bittiğinde kendimi yalnız buldum. Başka ne yapacağımı şaşırmış bir halde ceketimi omuzlarıma attım ve soğuğa doğru yola koyuldum. Bir buz tabakası zemini kapladı ve kulübeme doğru yürürken adımlarımı susturdu.

"Seni korkutmak istemiyorum." Sesi yukarıdan bir yerden geliyordu. Sırtını kapıya dayamıştı,

Yüzü gölgeliydi. Bu kadar çekici olmasını seviyordum. Bundan sonra hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

"Hâlâ Frank'le olduğunu sanıyordum."

"Sorgulayacak pek bir şey yoktu. Sadece içimde kötü bir his vardı." İki adım attım ve önümdeki manzaraya hayranlıkla baktım. "Yani sen bir kahraman mısın?"

"Sadece senin yüzünden," diye fısıldadı.

Ha?

"Son yedi saatim oldukça tuhaf geçti." Işığa doğru bir adım attı ve tutmam için elini uzattı. "Önümüzdeki yedi saati seninle geçirmeyi gerçekten çok isterim."

Kapıyı kapatır kapatmaz tekrar üzerimde gezinmeye başladı.

Saçlarımı geriye taradı ve yüzümü kavradı.

"Bana kahraman diyorlar ama aslında o sendin, Sloane." Eğildi ve ağzımın köşesini öptü. "İçgüdülerimi alarma geçirdin ve aşağı inmeden hemen önce karnımda o tekmeyi hissettiğimde, içimdeki her şey bunun güvenli olmadığını haykırdı." Durakladı. "Kendimi sorgulamak zorundayım. Sorularınla hislerimi bilemeseydin ekibimi durdurabilir miydin?"

"Ama sen yaptın." Öpücüğe karşılık verdim ve onun için daha fazlasını arzuladım. "Buna odaklan, John."

"Tek odaklanabildiğim şey sendin, Sloane, sana geri dönmek. Ekibimi, kardeşlerimi, uğruna ölebileceğim insanları kurtardım ve aklımdaki tek şey sendin."

"Şehvet bir sürtüktür." Ona yarım yamalak bir çıkış yapmaya çalıştım ama gerçekten almasını istemiyordum.

"Hayır." Dudaklarını boynumun yamacından çekti ve eliyle çenemi hafifçe tuttu, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Şehvet değil, ihtiyaç. Arada fark var."

En son ne zaman birinin benimle John'un konuştuğu gibi konuştuğunu hatırlayamıyordum. Belki de hiç.

"Sana bunu bir kez soracağım. Biriyle çıkıyor musun?" "Hayır."

"İyi cevap." Sırtı.

Göğsümün ortasına bir ağrı yerleşti ve sonra bacaklarımın arasından aşağıya doğru daldı. Bir tür rahatlama bulmak için ağırlığımı diğer ayağıma kaydırdım. Damarlarımda bir fırtına koptu ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Sıcaklık ve açlık yüzeye çıktı ve kıyafetlerim aniden çok sıcak hissettirdi.

Her iki eli de göğüslerimin üzerine bastırdı ve ceketimi çıkarmak için yavaşça yukarı doğru kaydı. Parmakları köprücük kemiğimin izini sürerken ceketim yere düştü.

"Cole'un nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum," diye fısıldadı daha çok kendi kendine. "Bazen birinin büyüsüne kapılmak için sadece bir bakış yeter."

Söyleyecek bir şeyim olmasını isterdim ama o anın içinde kaybolmuştum, bu yüzden kazağına uzandım ve altından tuttum. Geri çekildi ve kazağını çıkarmak için başının üzerinden uzandı.

Alçak ışık karnının oluklarına gölgeler düşürüyordu ve nefes aldığı anda göğsü kabarıyordu ve ağlamak istiyordum. Hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalıydı.

"Bu..." Parmak uçlarımı omzuna ve göğsünün yarısına yayılan dövmesinin üzerinde gezdirdim. Birkaç kıvrımın arasına bir aslan yerleştirilmişti ve göğüs kafesinin üzerine bir parşömen işlenmişti. Yuhanna 14:6'ydı. "Bu benim en sevdiğim ayet." Sıcak bir şekilde gülümsedim. "Seninki de mi?"

Gözleri bir an için uzaklaştı ve geri döndüklerinde konunun ham olduğunu gördüm. "Bir kez yolumu kaybettim ve şimdi tekrar kaybetmeyeceğim."

Başımı salladım ve konuyu kapattım.

Yavaşça bluzumun düğmelerini küçük deliklerden geçirirken, elleri yanlarında esnedi. Kontrol için savaştığını gördüğümde dudaklarımda küçük bir sırıtış belirdi.

Kürek kemiklerimi esneterek, şeffaf kumaşın tenimden kaymasına ve aşağı süzülerek paltomun üstüne düşmesine izin verdim.

"Vay canına," diye fısıldadı bana doğru bir adım atıp beni soğuk ahşap kapıya doğru iterken. Kısa süre sonra kapana kısılmıştım.

kalçalarından. "Senden hoşlanmak istemiyordum, Sloane. Gülümsemeni hak etmiyorum ama seni ve bunu gördüğümde," eli popomun üzerinden kaydı, "mutsuz kalmak için verdiğim savaşı kaybettim." Gözleri mücadele ediyormuş gibi sıkıca kapandı. "Bu kolay olmayacak. Çok şey taşıyorum-"

Başımı salladım ve ellerimi göğsünde gezdirerek bir parmağımı sıcak dudaklarının üzerine koydum. Gözleri açıldı.

"Hayat ne zaman kolay oldu ki John?" Fısıldadım ve yüzündeki seksi çizgilere yerleşmiş gibi görünen çok fazla acı gördüm. "Ama bunu paylaşacak birinin olması her şeyi çok daha kolaylaştırıyor." Ben daha devam edemeden arkasına yaslandı ve parmağımı ağzına aldı. Midemde bir şehvet sarsıntısı yayıldı ve aynı anda gitmeye hazırdım.

Bir erkek bana böyle hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Inledim.

Bekle, az önce inledim mi? Aman Tanrım. Düşük ışık için minnettardım çünkü biraz daha sert emerken kıkırdadı. Boştaki elim kemerine gitti ve çekiştirerek açtı, o da benimkine aynısını yaptı.

Parmağımı kaldırarak aşağı indi ve dudaklarımı yakaladı, eli karnıma bastırdı ve külotumun içinde hareket etti. Parmağı kaygan açıklığımı bulup içeri ittiğinde yüzümde bir ateş parladı.

Nefes almaya çalıştım ama beni daha sert öptü, ben de utanmadan kendimi onun eline bıraktım ve bana sunduğu her şeyi aldım. Önce iki, sonra üç parmağı daha duvarlarımı zorladı ve ben daha fazlasını isteyerek inledim. Dudakları öpücüğü kesip boynuma gitti ve ben de çok ihtiyacım olan havayı içime çektim.

"John," diye yarı inledim ve başım arkaya doğru düştü, sadece biraz desteğe ihtiyacım vardı - yaptığı şeyin tadını tam olarak çıkarmamı sağlayacak herhangi bir şeye.

"Seni görmem gerek." Parmaklarını benden kurtardı, kaldırdı ve beni konferans masasına taşıdı. Tek koluyla,

Evraklarımı bir kenara itti ve beni arkaya yatırdı, böylece maun masanın üzerine uzunlamasına yayılmıştım.

"Tanrım," diye homurdandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

John

Tüm irademi kullanarak onu yavaşça ayakkabılarından ve kot pantolonundan soydum. Her ne kadar onu alfa tarzında becermek için can atsam da, acele etmedim. Sloane bir hanımefendi gibi davranılmayı hak ediyordu. Bir kadında istediğim her şey onda vardı ve bunu görmezden gelmek için çok uzun süre beklemiştim.

İnce, çıplak vücudu benimkini bekliyordu ve tek yapabildiğim bakıp anın tadını çıkarmaktı, neredeyse bunun gerçek olamayacağından korkuyordum. Suçluluk düşünceleri bu mutluluğu kırmak için çok uğraştı, bu yüzden beni tüketmeden ve anı mahvetmeden önce hızlı bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Giysilerimin geri kalanını çıkararak bacaklarının arasına girdim ve önümdeki ziyafete aval aval baktım. Öne doğru uzandım ve parmaklarımın uçlarını dolgun göğüslerinin üstünden, meme uçlarının üzerinden, sıkı karnının çizgilerinden ve kalçalarının kıvrımlarının arasından geçirdim. Dudağını ısırdı ve sanki ona hissettirdiğim duygularla başa çıkamıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"John," sözleri ereksiyonumu içeri girmem için yalvaran sıcak yarığa doğru esnetti, "Tanrım bana yardım et."

Kaybetmenin eşiğinde olmasını sevdim, çünkü ben de öyleydim.

Başparmağımın ucuyla memesini iki kez daire içine aldım, sonra sıraya girdim ve köküne kadar soktum. Sırtı eğildi ve dudaklarından muhteşem bir ses çıktı. Uzun siyah saçları çılginca etrafına yayıldı ve ben itmeye başladığımda zıpladı. Bu kadına doyamıyordum. Nereye bakacağımı bilemiyordum. Gözlerim saçlarını ve yüzünü terk etti, çünkü şimdi kendimi daha derine daldıkça esneyen karnından büyülenmiş buldum. Tanrım, çok güzeldi.

Ensemde ince bir ter tabakası oluştu ve kontrolümü kaybettiğimde görüşüm bulanıklaştı. Umutsuzca sarılırken tırnakları kollarıma batıyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına. Üstünde süründüm, onu yukarı çektim ve o bana binerken dizlerimin üzerinde dengede durdum. Her aşağı indiğinde, daha sert itiyordum. Çığlıkları sadece devam etme ihtiyacımı körüklüyordu. Duvarları beni yumruklarken, yüzümü göğüslerinin arasına gömdüm ve bıraktım. İkimiz de boşaldık. Titredi ve sarsıldı, ben de onu bana karşı tutmak için omuzlarını sıkıca tuttum.

"John," diye mırıldandı.

"Evet." Boynunu öptüm.

"Daha önce, ben Zack'in evindeyken, sen zaten şehirde miydin yoksa beni bulmaya mı geldin?"

Dell'in ona ne yaptığımı söylemiş olabileceğini fark edince sııttım.

"Gerçek," diye ekledi.

"Evet," diye itiraf ettim, "seni görmeye geldim." Temizlenmek için onu duşa götürürken kollarımın arasında macun gibiydi.

"Bunu yaptığına sevindim."

"Neden?" Nedenini bildiğimi düşündüm ama ne söyleyeceğini duymak istedim.

"Çünkü senin kimseyle paylaşmadığın bir yönünü görmem gerekiyor. Bu beni özel hissettiriyor."

"Güzel." Onu kollarımın arasında merdivenlerden yukarı taşıdım. Onunla çıplak olmak iyi hissettiriyordu, sanki bedenlerimiz bir arada var olmak için yaratılmıştı. Kapıyı tekmeleyerek açtım ve suyu açtım.

"Nasılsın?" Ilık sprey uzun saçlarını ıslatırken sııttım.

"Mm," diye inledi, "çok iyi."

"Ben de." Şakağındaki su damlalarını öptüm, onu her öptüğümde vücudunun verdiği tepkiyi seviyordum. Ellerimin arasında sabun köpürdü ve kafa derisine masaj yapmak için onu çevirdim ve vücudu benimkine yaslandı. İpeksi teni ereksiyonumu uyandırdı, ben de sırtına bastırdım ve o da sürtünme yaratmak için hareket etmeye başladı.

Kahretsin, harika hissediyordu.

Ellerimi saçlarından çekerek boynuna ve göğsüne doğru ilerledim ve sabunu yaydım.

Ben onlarla oynarken meme uçları sertleşti ve dikleşti ve geri uzanıp beni pompalamaya başlamasıyla bundan hoşlandığını belli etti. Parmaklarım güneye doğru ilerledi ve beni şaşırtacak şekilde, serbest eliyle beni tekrar açıklığına yönlendirdi. İkimiz de birbirimizi geliştirdik. İnemelerimiz ve homurdanmalarımız buharlı banyoyu doldurdu ve Shadows'un duvarları içinde değil de onun kulübesinde olduğumuza sevindim.

Serbest kaldığımı anladığımda omzunu ısırdım ve o da bana tutunarak sarsıldı. Sloane'un kollarımda kendini kaybetmesi gördüğüm en seksi şeydi. Vücudunun sarsılması ve titremesi hayvani içgüdülerimi yüzeye çıkardı. Onu etrafımda döndürdüm ve kilitlenmiş çenemin arasından yavaşça konuştum.

"Daha fazlasını istiyorum." Onun içinde olmak için can atıyordum ama tükendiğini görebiliyordum. "Ama az önce yaşadıklarımızın tadını daha sonra çıkaracağım."

İri mavi gözleri benim hissettiğim kadar aç görünüyordu ama bana başıyla onay verdi ve ben de suyu kapattım.

Onu yatağı yatırdım. Vücudumu ona sardım, başımı saçlarına gömdüm ve tatlı kokusunu içime çektim. Yorgun değildim. Gerçeğı söylemek gerekirse, bunu bütün gece yapabilirdim, ama o bitkin düşmüştü, bu yüzden uyumasına izin verdim. Bir kez daha, bu muhteşem, seksi kadına hayranlıkla bakmak için zaman ayırdım. Bana hayatımın en güzel iki anını yaşattığını biliyordum.

var. Son kaç yıldır içten içe öldüğümü fark etmişim ve bu anının tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmak istiyordum. Saat üçü biraz geçe kıpırdadığını hissettim ve uyandığını anladım. Baş omzumda ve eli göğsümde, kaslarımı izlemeye başladı.

"Uyuyor olmalıydın," diye fısıldadı. Gülümsedim ve başının üstünü öptüm. "Son görevini mi düşünüyorsun?"

"Biraz, evet."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Konuşacak pek bir şey yok."

"Bu konuyu ya burada ya da yeni vaftiz ettiğimiz masanın karşısında konuşuruz."

İkimiz de güldük.

"Bilmiyorum," diye başımı ovuşturdum, "o ipek bluz, dar etek ve gözlükler içinde seni daha çok beğeniyorum."

"Mm." Biraz daha güldü. "Peki, başka ne düşünüyorsun?"

Aklımın bir köşesinde rahatsız edici bir soru vardı. Bir süredir vardı ve bunu ön plana çıkardığı için üzgündüm. Bu konuyu henüz gündeme getirmek istediğimden emin değildim. Az önce yaşadığımız hafiflik çok hoşuma gitmişti.

"Bana kendinden bahset." Oradan başlamaya karar verdim. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, sadece bir şey." Düşünürken lezzetli izlerine geri döndü.

"Dokuz yaşımdan beri hastanelerdeyim," diye söze başladı ve hemen dikkatimi çekti. "Annem bir beyin cerrahı." İrkildim ve parmaklarının durduğunu hissettim. Konuyu değiştirmemek için tüm çabamı harcadım. Fark ettiyse bile tepki vermedi ki bunun Sloane'da inanılmaz bir özellik olduğunu öğreniyordum.

"Kızlara onun orduda olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi ama daha sonra aramızdan ayrıldı. Beynin nasıl çalıştığını ve olayların neden bu şekilde gerçekleştiğini anlamama yardımcı oldu. Beynin nasıl çalıştığını anlamak çok önemli

İşler ters gittiğinde nasıl yardım edeceğinizi anlamak için. Yeni beyin yollarında nasıl gezineceğinizi, insanların yeni bir yol bulmalarına nasıl yardımcı olacağınızı anlamaya başlayabilirsiniz. Bu, normalde korkutucu olan bir durumda hayatı herkes için çok daha kolay hale getirebilir" diye durakladı. Karnına doğru kaydı ve bana baktı.

Dünyadan sakladığım her olumsuz duygunun şimdi yüzümde kalın ve büyük harflerle yazılı olduğundan emindim. Panik ve öfke içimde kabarmak için savaştı, ama gözleri tamamen farklı bir şeyle titreşti, bu yüzden onu geri çekmeye zorladım ve bunun yerine şaşkın bir gülümsemeye gittim.

"İçimden bir ses, ekibinin kahramanı olan büyük Ajan Black'in daha önce benden uzak durduğunu söylüyor." Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın üzerine oturdu ve uyarılmasından kaynaklanan sıcaklık ellerimin seğirmesine neden oldu.

"Hiçbir fikrin yok." Onu ters çevirdim ve sonraki iki saati ona bir Özel Kuvvetler subayının dayanıklılığının gerçekten neler yapabileceğini göstererek geçirdim.

Şafak söktükten hemen sonra alarmım çaldı ve giyinmek için kendimi Sloane'dan dikkatlice ayırdım. Sabahın ilk ışıklarında çok güzel görünüyordu. Bir göğsünün ucu güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Eğilip meme ucunu usulca ağzıma alırken kendime engel olamadım. Ellerimi olduğum yerde kalmaya zorladım ve bununla birlikte bacaklarının arasına dalıp tadına bakma arzusu duydum.

Oh...ama tüm irademi test etti.

Kıpırdandı ve onunla temasımı kesmeden önce bir süre bekledim. Son bir bakışla kabinden çıkıp serin ve tempolu havaya karıştım.

Bu sabah onu yalnız bıraktığım için madalya almalıyım.

"Günaydın." Savannah oturma odasından bir avuç dolusu oyuncakla hızla geçerken göz kırptı.

"Günaydın." Ben de gülümseyerek karşılık verdim ama Davie elinde bir telsizle belirip düğmeye birkaç kez basınca yüzümdeki aptalca gülümseme hemen kayboldu.

"Biri daha tozu yuttu."

"Siktir!" Bektan cihazı kaptım ve geç kalmak üzere olduğum sabah toplantısına doğru yola çıktım.

Kırık radyomu homurdanarak konferans masasının ortasına fırlattım.

"Havada uçan ve bomba atan insansız hava araçlarımız var, bizi dünyanın en karanlık köşelerinden çıkarabilecek navigasyon sistemlerimiz var, ama yine de ordu çalışan lanet bir radyo yapamıyor."

"Jacob," diye söze girdi Cole, en az benim kadar kızgındı, "CIA muhbirimiz son görevde bizi bu konuda uyarmak için birçok kez telsizlerimizden bize ulaşmaya çalıştı." Tahtadaki bir tuşa dokundu ve bir drone'dan alınan video görüntüsü kartelin bize doğru ilerlediğini gösterdi, gerçek zamanlı olarak bilmemiz gereken bir şeydi bu.

"General Csaba," Frank'in sesi hoparlörden geliyordu, "bunu hafife almadı ve ilgili tarafa bildirecek." Mark yüzünde Tanrı korkusuyla bana baktı. General Csaba azılı bir orospu çocuğu olarak ün yapmıştı. Cole birkaç yıl önce Meksika'daki esaretinden eve döndükten sonra onunla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kayboluşuyla ilgili her hareketini sorgulayan Csaba'yla yaşadıklarını yeniden yaşamamanın zihinsel olarak onu zorladığını biliyordum. Hâlâ Savi'yle bebeğini kaybetmenin acısını yaşıyor olması da yardımcı olmuyordu. Keith ve Mike bile Dusk'ı kurarken generalin tadına bakmışlardı. Adam hakkında kendi görüşüm vardı ama bunu kendime sakladım.

Dell kapıda belirdi ve telefonunu kaldırdı. "Logan?"

"Şimdi olmaz." Cole kısa bir el sallamayla onu başından savdı.

"Logan," diye tekrarladı hepimizin ona bakmasına neden olan bir sesle. Cole devam etmesi için başıyla onayladı. "Başka bir video daha sızdırıldı."

Cole ekrana bakarken, "At bakalım," diye talimat verdi.

Gerilimin zaten yoğun olduğunu söylemek, tanık olmak üzere olduğumuz şey için yetersiz bir ifadeydi. Bir kez

Yine, ekibim, kardeşlerim, Cartel Versus US Army Black Ops adlı bir YouTube sansasyonunun yıldızlarıydı. Chamness, BT ve Rick'i Güney Meksika'daki engebeli arazide ilerlerken tanıdım. Kameraman birkaç metre ötede, yüksekte görünüyordu. Bir sonraki klipte ağaçların arasında koşarken Mike boğazını temizledi.

"Lanet olsun," diye öfkeyle tükürdü Mike, "lanet olası bir reality şovda olmaktan nefret ediyorum."

Ayağa kalktım ve ekrana yaklaştım. Gözüme bir şey takılınca gözlerimi kısıtım ve Dell'den üç saniye geri sarmasını istedim.

"Bizler gecenin içinde hareket eden gölgeleriz. North Rock sınırın öbür tarafındaki ayna görüntümüz. Onlara göre biz hayaletleriz, peki rotamızı nereden biliyorlar?" "Nasıl oluyor da onların kameralarına yakalanmıyoruz?" diye tekrarladım. Bir ağaç gövdesine monte edilmiş bir kameranın bulunduğu ekranı işaret ettim. "Daha botlarımız onların topraklarına ayak basmadan hareketlerimizi nasıl bilebiliyorlar?"

Odayı ağır bir sessizlik kapladı. Blackstone'un tarihinde ilk kez bir sonraki hamlemizden emin değildik.

Üç saat daha her taşın altını eşeledikten ve olası her senaryoyu gözden geçirdikten sonra Cole bizi kovdu. Hepimiz yorgun ve hüsrana uğramıştık ve dün gece çok az uyumuş olmamın da bir faydası olmamıştı... şikayetçi olduğumdan değil.

"Savi, bu sabah Sloane'u gördün mü?"

Bilmiş bir kaşını bana kaldırdı ve masada bir sandalyeye bağlanmış olan Mark'ın küçük çocuğu için üzümeleri kesmeye geri dönerken dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

"Tek bildiğim daha önce Dell ile birlikte mutfağa geldiği. Elinde bir gece çantası ve bir yığın dosya vardı. Bir şey için Kuzey Dakota'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Merak etme," diye ekledi bana bakarak. "Daniel'in onayladığını söyledi." Tezgâhın üzerine çöktüm ve telefonumu çıkardım.

Kullanılmış hissediyorum.

Mesaja cevap verdiğini gösteren noktaları gördüğümde telefonumu kaldırmaya başladım.

Yatağın başucunda iki yüzlük bıraktım.

Güldüm ve Savi bir soruyla bana baktı.

İyi misin?

Bekleyemeyecek bir şey buldum. Hala toplantıda olduğunu gördüm, o yüzden veda edemedim. En geç yarın görüşürüz.

John: Bu gece arar

mısın? Elbette.

"Ee," diye başladı Savi, "bu sabah odanızın boş olduğunu ve Tripper'ın yine kayıp olduğunu fark ettim."

Tam ona saçma sapan bir şeyler anlatacakken, Olivia'nın dışarıda Nerf silahıyla Liam ve Ethan'a saldırmak üzere olduğunu gördüm.

"Şunun gidişine bakın." Gururla ona doğru başımı salladım. "İşte benim kızım. Çıkar şu küçük pislikleri." Savannah onu izlerken ben de mutfaktan çıkıp sevgili tepeme doğru ilerledim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

"Pis oynuyorsun, Black." Ben kapıya yönelirken kıkırdadı.

Patikadan aşağı doğru koştum ve ormana dağılmış görev yerlerinde bulunan çocuklara el salladım. Burası gerçekten de rahatlayabildiğim ve etrafımın farkında olmadığım tek yerdi. Kendimi yeni bir tırmanışa hazırlarken dağın etekleri beni karşıladı.

Ayakkabımın burnu küçük bir çatlağa sıkışırken, elim dışarı çıktı ve zar zor çıkıntı yapan bir kaya parçasını kavradı. Zihnim bir sonraki hamlemi hesapladı. İpsiz, kramponsuz, kasksız, sadece sırtımdaki kıyafetlerle ve sadece tırmanmaya odaklanmış beynimle, yavaşça tanıdık uçurumun yüzüne doğru ilerledim. Yetmiş beş metre altındaki ormana baktım ve kendimi enerjik hissettim. Blackstone'un bir üyesi olarak her görevde ölümle yüzleşiyorduk. Hepimiz birbirimizden sorumluyduk. Birimiz hata yaparsa, hepimiz hata yapmış olurduk. Burada, dağında, ölümle kendi şartlarımla yüzleştim. Olabileceğimin en iyisi olmak için sürekli kendime meydan okudum. Hayatımda bir kişiyi hayal kırıklığına uğratmıştım ve bunu kardeşlerimle tekrarlamayı reddettim.

Tepeye ulaştığımda, orada tuttuğum bir poşetten sarı bayraklardan birini aldım. Onu da odamdaki diğerlerine ekleyecektim. Bu, ölümü aldatmak için yaptığım yetmiş üçüncü başarılı tırmanış olacaktı.

Ellerimdeki kiri fırçaladım ve patikadan Gölgele'e doğru ilerledim, ama araba yoluna varmadan önce telefonum çaldı. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. "Hey, baba, ne oldu?"

"Sen ve Sloane'un bugün uğrayıp uğramayacağınızı merak ediyordum. Kız kardeşin biraz keyifsiz görünüyor."

"Sloane iş için uzakta. Ellie iyi mi?"

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oldu. "O iyi, ama annen ikinizin yakında tekrar gelmenizi istiyor, belki bu hafta akşam yemeği için."

"Baba, bunun olacağını sanmıyorum. İş yerinde işler gerçekten çok stresli."

"Tamam, vaktin varsa seni görmek güzel olur."

"Denerim."

Dağın hafiflettiği ağırlık tekrar omuzlarıma çöktü ve içimi kemirmeye başladı. Ağaçlardaki bir hışırtı bana Keith'in uzakta olmadığını söyledi. Onu bir ağacın gövdesinin yanında gördüm.

"Her şey yolunda mı, Black?"

"Her şey düşünöldüğünde, evet." Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum, bu yüzden konuşmayı değıştirdim. "Lexi ve B ne zaman geliyor?"

"Yarın öğleden sonra. Catalina ertesi gün geliyor."

"Abby'ye Lexi'den bahsettin mi?"

Küçük bir sırıtışla omuz silkti. "Kendi gözleriyle görmelerinin daha eğlenceli olacağını düşündüm."

"Bu eğlenceli olacak. Burada her şeyin normale dönme zamanı geldi." Durakladım. "Yani, neredeyse."

"Katılıyorum. Çok geciktik." Ağaçların arasına geri dönerken kısa bir el salladı.

Otele yeni döndüm. Hızlı bir duş alacağım. Yirmi dakika içinde ararım.

Yüzümde bir sırıtışla koşarak eve geri döndüm.

ONUNCU BÖLÜM

Sloane

Notlarımı yazmaya çalışırken dizüstü bilgisayarım dizlerimin üzerinde dengede duruyordu. Montana'nın dolambaçlı yolları bunu zorlaştırıyordu, ancak bilgileri henüz zihnimde tazeyken aktarmak istedim. North Rock üyesi olan BT ve Danny'nin birkaç arkadaşıyla konuşma fırsatım oldu. Frank bir yerlerde bir sızıntı olabileceğinden bahsetmişti ve benden onların hayatlarını biraz daha derinlemesine araştırmamı istedi. Ordu neredeyse her şeyi bilse de, sadece arkadaşlar hayatınızdaki küçük gizli sırları, birilerinin çıldırmasına neden olabilecek şeyleri gerçekten bilirdi. Buna inanmak istemedim ama taraf tutmak benim işim değildi. Benim işim araştırmaktı.

"Blackstone'a yardım edecek bir şey bulamadığın için üzgünüm, Sloane." Dell dikiz aynasından bana baktı. Kağıtlarımı etrafıma yayabilmek için arkaya binmeyi tercih etmiştim.

"Bazen hemen göremediğimiz şeyler daha sonra bir şeylere yol açabilir."

"Size bir şey sorabilir miyim? Kayıt dışı olarak." "Elbette," diye cevapladım başımı kaldırmadan.

"North Rock son yirmi yıldır Blackstone ile işbirliği yapıyor. Birlikte çalıştığınız son davayı duyduğum."

Çete üyeleri, yani kötülüğü gördüğünüzde tanırırsınız. İcinizden North Rock'tan birinin çıldırmış olabileceğine inanıyor musunuz?"

Gözlüklerimi çıkardım ve cevabımı düşündüm. "İnsanlar hemen hemen her şeyi yapabilir. Doğru miktarda para ve doğru teşvik verildiğinde, herkes takla atabilir. Ancak, bu özel durumda ve içgüdülerime göre, hayır, bir üyenin çark ettiğine inanmıyorum."

Omuzları gevşedi ve direksiyonu tutuşu rahatladı. Dell daha gençti ve kalbini koluna takmıştı. Arkadaşlarının içindeki iyiliği görmek istediği için ona gerçekten hayrandım.

Eşyalarımı yerleştirip giyindim ve Savannah'nın bu akşam misafirimiz olacağını ve ona göre giyinmemi söyleyen mesajını gördüm. Aklımdaki gizemli misafirle birlikte sade, siyah bir bluz ve koyu renk bir kot pantolon seçtim ve ardından küpelerim ve bileziğimle uyumlu olması için topuklu ayakkabılarımda gümüş rengi tercih ettim.

Evdeki havayı yakalamalıydım. Genelde havada asılı duran hafiflik yerini sert duruşlara ve sert içkilere bırakmıştı. Mark hemen bana bir martini uzattı ve odanın diğer ucuna doğru başını salladı. Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde midemin dibe vuracağını sandım.

"İşte orada," diye gürledi odanın öbür ucundan gururlu bir gülümsemeyle.

"Dev-al'ı biliyor musun?" Mark şok içinde fısıldadı. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? General Csaba."

"Öyle de denebilir." Bir adım öne çıktım. "Merhaba baba." Yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladım. Odanın havasının bir anda çekildiğine yemin edebilirim.

"Kahretsin," diye tısladı Mark arkamdan, "şimdi Mike'ın Catalina'nın kim olduğunu anladığında ne hissettiğini biliyoruz."

"Marcus!" Abigail azarladı. "Terbiyeli ol." "Burada ne yapıyorsun baba?"

"Frank beni ziyarete davet etti ve ben de burada nasıl olduğunuzu görmek için gelme zamanımın geldiğini düşündüm."

Vahşilik." Ayakkabılarıma baktı.

"Ah, hadi hepimiz masaya gidelim. Akşam yemeği hazır." Abigail kollarını aceleyle yemek odasına doğru salladı.

Masaya giderken martinimden bir yudum aldım ve Frank'ten gelen bir kadeh kırmızı şarabı nezaketle kabul ettim.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Her şey yolunda evlat. Bunu başarabilirsin."

John geç geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu. Beni özel bir merhabayla selamlamak için elini bacağıma koymayı da ihmal etmedi. Masaya göz gezdirdi, havayı aldı ve sorgulayan bir bakışla bana baktı.

"Hey, John," diye sıırttı Mark, "seni Sloane'un babası General Csaba ile tanıştırmak istiyorum."

Beni şaşırtan bir şekilde, John kendinden emin bir şekilde konuştu. "Shadows'a hoş geldiniz General." Diğerleri gibi korkmuş görünmüyordu.

"Ajan Black, son görevinizi duydum. Aferin evlat."

"Aslında benim için göreve dair şüphe tohumlarını eken Sloane'du, bu yüzden gerçekten övgü ona gitmeli."

Şarabıma uzanırken elim dondu kaldı. Grant'in hak etmediği halde tüm övgüyü almasına o kadar alışmışım ki, birinin ilgi odağı olmasına alışkın değildim.

"Bunu duymak çok güzel." Kadehini bana doğru kaldırdı.

Konuşma yavaşça toparlandı ve John'a bakıp "teşekkür ederim" dedim. O da bana gülümseyerek karşılık verdi ve elini benimkinin üzerine koydu. Mark konuşmayı kesti ve az önce ne yaptığına odaklandı. John normalde çok özel biriydi, bu yüzden bu yeniydi.

"Sloane." Babamın ses tonu değişti ve dikkatimi çekti, gözlerinin John'un elinin üzerinde olduğunu da fark ettim. "Grant birkaç kez aradı ve senin için endişeleniyor. Sanırım ikimiz de bir telefon görüşmesini hak ettiği konusunda hemfikiriz."

"Grant ile konuştum ve ikimiz de nerede durduğumuzu biliyoruz. Teşekkür ederim, Peder." Ses tonum ne onun ne de masanın dikkatinden kaçmıştı.

"Pekala."

Abigail ve Savannah Şükran Günü için evi dekore etmeyi ve hangi malzemelere ihtiyaç duyacaklarını konuşmaya başladılar. Mark birkaç kez menü önerilerinde bulundu ve Keith kurabiyelerin listede olduğundan emin oldu. Beni oyalamalarını takdir ettim ve kadehimi dolduran June sayesinde kuru kırmızımdan birkaç yudum daha içtim. John birkaç vuruştan sonra elini çekti, ben de pencereden dışarı bakıp Liam ve Ethan'ın laser tag oynadığını gördüm ve keşke orada ben olsaydım dedim.

"Bugünün acısı yarının gücüdür." John'un sözleri düşüncelerimi böldü ve beni konuşmanın ortasına geri getirdi. "Bu sözler, efendim," diye hitap etti babama, "gerçekten duymaya ihtiyacım olduğu bir zamanda bana söylediğiniz sözlerdi."

John'dan çatalını masaya bırakmış ve sandalyesinde arkasına yaslanmış olan babama baktım. John'un yüzünü dikkatle inceliyordu. Tüm bunların neyle ilgili olduğundan emin değildim.

"Bunu hatırlıyorum, evlat."

"Sana hep teşekkür etmek istemiştım ama nasıl edeceğimi bilemiyordum."

"Teşekküre gerek yok. Ordu bunun için var, aile, tek kan."

Mark bir lokma yemeğin içinden başını salladı. "Şu anda kendimi kaybetmiş durumdayım." Tatlı servis edilirken kahkahalar birbirini izledi.

Abigail'in mutfaktan gelen çığlığı Mark'ın yerinden sıçramasına ve elini ağzına götürmesine neden oldu. Suçlu gibi görünüyordu.

"Sen yapmadın." John çatalını ona doğrulttu. "Bu onun için değildi!"

"Marcus!" diye bağırdı.

Babam da en az benim kadar şaşkın bir şekilde masaya baktı.

"Savannah içindi," diye itiraz etti Mark. Kahkahalarını zapt etmekten yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"O şeyin bu eve asla girmeyeceğine söz vermiştin," diye tısladı Savannah.

"Mike'tı!" Savannah babamla yüzleşmek için döndüğünde Mark çoktan kahkahalara boğulmuştu.

"Ailemi bağışlayın, General." Peçetesiyle Mark'a vurdu. "Bazen terbiyemizi unutuyoruz."

"Sorun değil canım, ama neler olup bittiğini merak ettiğimi söylemeliyim."

"Bu bir Dusk geleneğidir." Dell konuştu. "Cole'un kızı bir yıl hediye olarak bir Furby almıştı ve sözde Dusk'a bırakılmıştı. Hareket sensörü her tetiklendiğinde konuşuyor."

"Ne kadar eğlendiğimizi tahmin edebilirsin." Mark hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu.

Babam güldü ve ben Abby'nin elindeki öfkeli küçük canavar karşısında irkildim.

"Onu dışarı atıyorum!"

"Cesedimi çiğnemen lazım." Mark ayağa fırlayıp onu mutfığa kadar kovalarken masadakilerin hepsi kahkahalara boğuldu.

"Bir grup erkekle yaşayınca başıma bunlar geliyor." Savannah şakacı bir şekilde içini çekti.

Ev bir kez daha, konfor alanımın tamamen dışında olduğumda bile beni gülümsetmeyi başardı.

Oturma odasında ateşin yanında durmuş, kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum ki babam yanıma geldi ve sıcak kolunu omuzlarıma doladı.

"Seni özledim, tatlım."

"Ben de seni özledim baba." Gerçekten özledim. Babam ve ben her zaman yakın olmuştuk, tıpkı ağabeyim ve annemin yakın olduğu gibi. Bir aile olarak, büyürken hepimiz birbirimize çok bağlıydık. Kardeşimin taşınmasının hepimiz için bir yük olduğunu biliyordum.

"Burada mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim." Odanın diğer ucundaki John'a baktım.

"O iyi bir adam." Başıyla baktığım yeri işaret etti. "Harika bir asker ve ekibi içinde saygı duyulan biri. Bu bana çok şey ifade ediyor. Grant'le sorunlarınız olduğunu biliyorum ama onun sizin için uygun olduğunu düşündüm. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Sanırım artık öyleyim. Bu yaşam tarzının kolay olmadığını biliyorum ama alışkın olmadığımından değil baba. İçinde büyüdüm."

"Tanrım, seni iyi yetiştirmişim, değil mi?" Gururla gülümsedi. "Annenden biraz yardım aldım tabii ki." Saatine bakarken kıkırdadı. "Pekâlâ, annene iyi olduğunu rapor edebilirim, yani buradaki işim bitti. Grant'e geri çekilmesini ve senin yoluna devam ettiğini söyleyeceğim."

"Buna minnettar olurum, teşekkürler. Bir şey söylerseniz belki sonunda geri adım atar."

"Elbette." Başını salladı. "Birkaç saat içinde uçuyorum ve tamamlamam gereken birkaç şey var, o yüzden bu benim vedam." Beni başımın üstünden öptü. "Seni seviyorum, tatlım."

Ekibin masada derin bir sohbete dalmış olduğunu ve kızların hâlâ etkinlik planladığını fark edince dışarı çıktım ve peşimde Tripper olduğu halde kamarama doğru ilerledim. Giysilerimi çıkarıp duşun ılık sularına girdim ve Mark'ın deyimiyle General devir-al'ın az önce burada olduğunu ve görünüşe göre John'la bir bağlantısı olduğunu zihnime kabul ettirmeye çalıştım. Endişelerimden birinin bu kadar kolay giderilmesi ne garipti. Babamın birlikte çalışması çok zor bir adam olarak ün yaptığını ve onu rahatsız edenlere karşı çok az sabrı olduğunu biliyordum. Saçlarımı havluyla kuruturken, kıyafetlerimi atlayıp doğrudan pelüş bir bornoz aldım, sonra en sevdiğim kitabı aldım, aşağı indim ve okumak için ateşin yanına uzandım. Gözlerimin ağırlaşması uzun sürmedi.

Sıcak bir şey beni gördüğüm rüyadan çekti. O şey kayboldu ve sonra büyük bir şiddetle geri döndü; gücü nefesimi kesmişti. Kendimi uykudan kurtarmak için mücadele ettim.

Sıcaklık daha da yoğunlaşırken boğazımdan "Ohhh," sesi kaçtı. İçim sıkıştı ve midem bir yılan gibi kıvrıldı.

John zihnimin içine uzandı, sarı saçları dağınık, gözleri aç ve kasları içime girerken gergindi.

Göğüs ucuma uzandım ve başparmağımla parmağımın pedleri arasında nazikçe yuvarladım. Göğsümün ve midemin içinde vahşi bir fırtına koptu ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime hava çekerken kanımı ısıtan ateşli bir sıcaklık yarattı.

"Gözlerini aç, Sloane." John'un serin nefesi boynumu okşuyordu ama bunun gerçek mi yoksa bir fantezi mi olduğunu umursamayacak kadar kendimden geçmişim.

Bacaklarım açılmıştı ve kadife açıklığını dürtüyordu.

Evet! Evet! Oh, Tanrım, evet!

"Gözlerini aç," diye tekrar fısıldadı ve ben serbest bırakılmaya ihtiyaç duyarak haykırdım. Rühayı riske atamazdım. Uyandığımda kendimi yalnız bulma riskini göze alamazdım. Çok bastırılmışım. Hayır, çok yaklaştım.

Derin bir hırıltı onunkinden göğsüme doğru titreşti ve tam gözlerim açılırken içeri doğru daldı. Duvarlarımın ona uyum sağlamasını beklerken boyun kasları titriyordu.

"Seni uyandırmak her zaman bu kadar zor mu?" Konuşmak için kendini zorladı.

"Riske atmak istemedim." Biraz daha derine inmek için bir o yana bir bu yana hareket ederken düşünmeye çalıştım. "Çok iyiydi, uyanıp bunun sadece bir rüya olabileceğini öğrenmek için fazla iyiydi."

Oturabilmesi için beni kaldırdı ve ben de kucağına oturdum. Göğsüm dudaklarına değdi, o da dilini çıkarıp meme ucumu okşadı.

"Kadınlar sık sık kirli rüyalar görür mü?" Hassas deriyi ısırmak için dişlerini nazikçe kullandı.

"Sadece bir sebep verildiğinde." Elleri etrafıma dolanıp bir parmağı sırtımın ortasından yavaşça aşağı indiğinde başımı arkaya eğdim ve omurgamı eğdim.

"Geçen sefer sana yeterince vermedim mi?" diye fısıldadı eğlenerek.

"Sorun da bu zaten." Dokunuşu karşısında neredeyse soluyordum. Ereksiyonu sıcak ve ıslak bir şekilde bacağıma değiyordu. "Tek düşünebildiğim bu."

Eli kalçama indi ve diğeri önümde göğüslerimin arasında dolaştı.

"Sanırım bu ikimiz için de geçerli." Yüzünde öyle aç ve memnun bir ifadeyle bana bakıyordu ki neredeyse kucağına boşalacaktım. "Sanırım," dedi gözleri önümde gezinirken, "burası benim en sevdiğim yer." Elini karnıma doğru kaydırды ve başparmağı hassas mememin etrafında dolandı.

"Bu hiç adil değil." Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi kontrol edebilmek için yalvardım.

"Hayır, Sloane," öne doğru eğildi ve köprücük kemiğimi öptü, "adil olmayan şey seni kanepede yarı çıplak bulmak ve seni omzuma atıp götürmemek için içimdeki tüm içgüdülerle savaşmak zorunda kalmak, seni istediğim gibi almak."

"Mm..." Hafifçe geri çekildim ve bir kaşımı kaldırdım. "Yani, kontrolü seviyorsun?"

"Bundan hoşlanmıyorum, Sloane," beni kaldırdı ve ereksiyonunu açıklığımla hizaladı, "Buna ihtiyacım var."

Her ne kadar yere düşüp benimle oynamasına izin vermek istesem de, kendimi biraz şakacı hissettim. İki elimi de omuzlarına koydum ve hızlı bir hareketle kendimi ayağa kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?"

"Belki ben de kontrolü seviyorumdur." Oyunumdan hiç hoşlanmamış bir şekilde kollarını kavuşturduğunda gülümsemekten kendimi alamadım.

"O halde ne tür bir kontrol istiyorsunuz Bayan Harlow?"

"Hmm," düşünür gibi yaptım, "nereden başlasam?"

Gözlerimi

ama elimi tutmak için uzandığında sıçradı. "Oh, hayır, hayır, Bay Black." Ona kaşlarımı çattım. "Dokunmak yok... henüz."

"Öyle mi?" Ayağa kalktı ve göğsünü ağrıyan meme uçlarıma bastırdı. "Görüyorsunuz, ekibimiz arasında bir kodumuz var, Kod 45 ve bu gibi durumlarda kullanıldığında çok etkili olabiliyor."

"Ah, öyle mi?" Çocukların benim yanımda bu kodu kullandıklarını hiç duyup duymadığımı düşünmeye çalıştım.

"Oh, evet." Aniden eğildi ve beni omzunun üzerinden kaldırdı. Çatı katına çıkan merdivenleri tırmanıp beni dikkatlice yatağa bırakırken dünya dönüyor ve alçalıyordu.

"Çoğu kişinin sinip eve dönmesine neden olacak pek çok şey gördüm ve yaptım. Bunun için onları yargılamıyorum. Bizim işimiz herkese göre değil." Bacaklarımı açtı ve çıplak bedenime hayranlıkla bakmak için arkasına yaslandı. "Sahip olduğumuz tek şey kontrol, Sloane." Bir parmağını iç uyluğumda gezdirdi ve hoş bir ürperti hissettim. "Eğer kontrol istiyorsan, geri adım atmak için elimden geleni yaparım ama," dedi tehlikeli bir sırıtışla üzerime eğilerek, "çıplakken ve sen bana böyle bakarken," dedi yüzümü işaret ederek, "kontrolün bende olması gerekiyor."

"Buna katılabilirim." Utanmadan bacaklarımı daha da açtım ve o da hiç vakit kaybetmeden doğrudan içine daldı. Yukarı doğru sarsıldım ve sırtımı şilteden kaldırdım.

"Tanrım, Sloane," çenesi gerildi ve alnından ter boşandı, "bunu yapamazsın."

"Ne?" Daha yukarı kaldırdım, bu da kaslarımı tekrar sıkılaştırdı ve yüzünün kontrol için savaştığını izledim. Ohh, demek biraz gücüm var.

Yüzü kızarıırken ve boynu kasılırken "Sloane," diye uyardı. Boynuna uzandığımda ellerimi yakaladı ve başımın üzerinde tuttu ve lezzetli bir hızla iterken ağzımı yuttu. Benimle kendi tarzında sevişirken renkler, sesler ve gecenin serin kokusu yok olmuş gibiydi. Bu adam yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece kontrolün kimde olduğu umurumda değildi. Keşke bir aynam olsaydı da, görünüşe göre en iyi yaptığı şeyi yapan adamın her santimini izleyebilseydim.

Açıyı değiştirdiğinde midem ağrı noktasına kadar kıvrıldı ve çıkıntıdan fırlatıldım.

Hatırladığım son şey yüzünü boynuma gömdüğü ve kendi boşalmasını bulurken çıkardığı iniltiydi.

Yastığımın titrediğini hissederek uyandım. Parmaklarımı şiltenin üzerinde gezdirerek telefonumu kulağıma götürdüm, bu sırada John'un bedenimde dolaştığı görüntüler hafızamda dans ediyordu. Gözlerimi kısarak ekrandaki bilinmeyen numaraya baktım ve cevap vermekte tereddüt ettim ama alan kodunun John'unki ile aynı olduğunu fark edince aramayı kabul ettim.

"Merhaba Sloane, bu Kelly Black, John'un annesi." Puf, ve benim kirli düşüncelerim gitti. "Umarım numaranı Daniel'dan almam sorun olmamıştır. John'un seni tamamen kendine saklamak istediğini hissediyorum." Kendinden emin bir şekilde kıkırdadı. "Bugün bir ara öğle yemeği için buluşmak ister misin diye merak ediyordum. Geçen gün seni evde ağırlamak gerçekten güzeldi. Oliver ve ben bu değişikliği takdir ettik," diye geveledi.

"Bunu çok isterim Bayan Black. Ne zaman ve nerede?"

"Oh, canım, lütfen bana Kelly de. Öğlen Zach'in evine ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor. Orada görüşürüz."

Dell'e beni şehre bırakıp bırakamayacağını soran hızlı bir mesaj gönderdim ve telefonumu bir kenara attım. Bir kâğıt kırıntısı rahatlatma çabamı kesintiye uğrattı. John'dan bir nottu ve günün çoğunda dışarıda olacağını, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyordu. "Ve köpeğimi bana geri ver" diye eklediğini görünce kahkahalarla güldüm. Birkaç dakika sonra kendimi kalkıp gitmeye ikna ettim.

Adam masanın etrafında her şeyi mükemmel hale getirmek için uğraşırken ben birkaç dakika erken Zach'in ön penceresinde oturdum. Kırmızı bir Ford yanaştı ve Kelly'nin kaldırıma çıkarken gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Restorana girmeden önce derin bir nefes aldığı belliydi. Beni görür görmez dudaklarında içten bir gülümseme belirdi ve donuk gözlerini aydınlattı. Ayağa kalktım ve anında içimi ısıtan bir sarılmayla sarıldım.

"Üzgünüm," diye burnunu çekti, "ben sarılmayı severim."

"Ben de." Güldüm ve oturması için sandalyeyi işaret ettim.

"Bugün benimle buluştuğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir anlığına normale dönmeye ihtiyacım vardı. Bize karşı çok nazik ve rahat görünüyordunuz, yani aile durumumuza karşı. Keşke ben de kızıma sizin gibi ulaşabilseydim."

"Bunun tek nedeni hayatım boyunca Ellie'ninki gibi vakaların etrafında bulunmuş olmam. Annem bir beyin cerrahı ve beni o dünyaya getirdi, bu yüzden neler yaşadığınızı gerçekten anlayabiliyorum."

Sipariş vermek için durakladık, öğle yemeğinde havadan sudan konuştuk ama beni şaşırtarak Ellie ile yaşadığı zorluğu tekrar gündeme getirdi.

"Oliver ve ben John'a bu kadar bel bağlamaktan nefret ediyoruz, çünkü onun kendi hayatına sahip olmasını istiyoruz, ama onsuz ilerleyemiyoruz. Ellie çok zor." Gözlerini kurulamak için bir mendil çıkardı. Uzandım ve elini kendi elimle kapattım.

"Kelly, haddimi aşmak pahasına, sana biraz yardım önerebilir miyim?"

"Biraz isterim," diye fısıldadı gözleri yaşlı.

"Ellie'nin hastanesinde, yalnız olmadığınızı göstermek için sizinki gibi ailelere hizmet veren bir beyin hasarı destek grubu var." İtiraz etme ihtiyacı hissettiğimde onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse Kelly, oradan çok şey öğrenirsin, neler yaşadığını anlayan ve yaslanacak bir omuz olabilecek arkadaşlar edinarsın."

"Bilmiyorum, Sloane. Bu gerçekten benim rahatlık alanımın dışında. İnsanları içeri alma konusunda pek iyi değiliz."

"Yalnız gitmek zorunda değilsin. Ben de seninle gelebilirim." Bu fikrin kafasında dönüp durduğunu görebiliyordum ve beni şaşırtarak bir sonraki toplantının ne zaman olduğunu sordu.

"Kontrol ettim bile, öğleden sonra saat üçte bir tane var."

"Tamam, eğer benimle gelersen. Teşekkürler, Sloane."

Kelly'nin favori mağazalarından bazılarına göz atarak zaman öldürdük. En sevdiğim botları taşıyan harika bir ayakkabı dükkanı ve Papillon outleti buldum.

Zack'in evinden beş dakika uzaklıkta. Kasabada ilk seferinde kaçırdığım pek çok gizli mücevher vardı. Aşık olmuştum ve bütün günümü orada geçirebilirdim ama farklı bir yöne gitmemiz gerekiyordu.

Kolumu onunkinden geçirdim ve önünde küçük bir podyum bulunan at nalı şeklinde sandalyelerin dizili olduğu destek grubuna doğru yürüdük. On bir kadın ve üç erkek oturuyordu; bazıları küçük gruplar halinde konuşuyor, bazıları ise tamamen kendinden geçmiş görünüyordu. Kelly uzun, titrek bir nefes aldı ve podyuma en yakın sandalyelere otururken elimi okşadı. Kendimizi tanıtmamız ve bugün neden orada olduğumuzu açıklamamız için bizi cesaretlendiren konuşmacıyı dinledik. Hikayesini anlatırken ve Ellie'nin sakatlığı nedeniyle ailesinin her gün yaşadığı stresi dile getirirken Kelly ile gurur duyuyordum. Diğer insanların hikayelerinin beni etkilediğini anladığımda Kelly sık sık bana doğru uzanır ve elimi sıkardı. Toplantı sona erdiğinde, oğlu motosiklet kazası geçirmiş bir kadın olan Leslie, kendisi de grupta yeni olduğu için Kelly ile numaralarını değiştirmeyi teklif etti.

"Kelly," diye uzandı eğitmen ve onunla tokalaştı, "gruba yeni üyeler katıldığında her zaman çok memnun oluyorum. İlk adım, hayatınızın sonsuza kadar değiştiğini fark etmektir; kötü ya da en kötüsü için değil, sadece değişti. İkinci adım ise hiçbir beyin hasarının birbirine benzemediğini hatırlamaktır. Herkes farklıdır. Bir kişi için işe yarayan bir şey sizin için işe yaramayabilir, ama işte bu yüzden buradasınız, tüm bunları öğrenmek ve bazı araçlar edinmek için." Biraz daha yaklaştı. "Yalnız olmadığınızı unutmayın ve sizi yakında tekrar görmeyi umuyoruz."

Kelly hızla dönüp bana baktı ve paniklemiş bir sesle, "Oliver ve ben bu akşam yemeğe gelmeni çok isteriz. Lütfen, bize katılmaz mısın?"

O doğru yönde böylesine büyük bir adım atmışken nasıl hayır diyebilirdim ki? Annemin benimle gurur duyacağını biliyordum ve bu deneyimi paylaşmak için sabırsızlanıyordum

onunla birlikte. Çok fazla bilgi insanların parmaklarının ucundaydı. Geleceklerinde fark yaratacak olan şey, bu bilgiyi kullanmayı seçip seçmemeleriydi.

"Çok isterim." Onu arabaya kadar takip ettim. Dell'e daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu açıklayan kısa bir mesaj gönderdim ve bunun sorun olup olmayacağını sordum. Bir arkadaşını ziyaret ediyordu ve daha uzun kalmaktan mutluluk duyacaktı. Black'lerin evine vardığımızda Oliver'ı verandadaki salıncakta oturmuş ekinine bakarken gördüm. Aklından neler geçtiğini ve bunların ne kadarının geçmişte kaldığını merak ettim.

"Akşam yemeğine kalıyorum." Sırıttım ve merdivenleri tırmandım. Sandalyeyi itti ve beni kucakladı.

"Asla çökme, canım. Burada her zaman hoş karşılanırsın."

"Teşekkürler." Onu içeri kadar takip ettim ve Ellie'yi televizyonun önünde Saved By The Bell izlerken gördüm.

"Merhaba, Ellie." Büyük La-Z-Boy koltuğunda onun karşısına oturdum. "Ben John'un arkadaşayım. Geçen gün buradaydım."

Umutsuzca o anıyı hatırlamaya çalışırken gözleri ileri geri hareket etti. Yerini bulamadı, ben de yoluma devam ettim. "Merhaba," diye kibarca gülümsedi, "akşam yemeği için mi geldiniz?"

"Öyleyim."

"John nerede?"

"Şu anda işte, ama daha sonra gelebilir."

"Ah." Gösteriyi izlemeye geri dönmeden önce annesine baktı.

Oliver beni mutfağa götürdü ve çay demlemek için su ısıtıcısını çalıştırdı.

"Onunla aran iyi," diye mırıldandı, sanki onun hakkında konuşmak zor geliyormuş gibi.

"Sadece anlıyorum, hepsi bu." Daha fazlasını söylemek istedim ama yüzü John'un bir şey hakkında konuşmak istemediği zamanki haline çok benziyordu, bu yüzden zorlamamam gerektiğini biliyordum. "Tavuklar bu hafta nasıl? Çok yumurta var mı?" Yüzü anında gevşedi ve artık paylaşmak istediği bir şey olduğunu anladım.

Bu, Siyah aile için bir ışık düğmesi gibiydi. Konuşmayı kendilerini güvende hissettikleri konular üzerinde tuttuğunuz sürece, kendilerini stres balonundan çıkarıp başka bir yere odaklanabiliyorlardı. Yemek boyunca yaptığım şey buydu ve bir süre rahatlayıp eğlenmelerini izlemek gerçekten eğlenceliydi.

"Yani, bekle." O kadar güldüm ki gözyaşlarım aktı. "Yürerken şortunu kaybetti ve eve kadar çırılçıplak yürümek zorunda mı kaldı?"

"Evet." Oliver gülme krizine girmiş olan Kelly'ye doğru uzandı ve elini tuttu. Kelly'nin yüzü aydınlandı ve sanki yıllardır yapmadığı bir şeymiş gibi elini onun elinin üzerine bıraktı. Aşklarının ne kadar zor bir sınavdan geçtiğini gördüm. "Şimdi," diye devam etti, "John çoğunlukla kot pantolonuyla çalışıyordu, bu yüzden bacaklarının ve çıplak poposunun ne kadar beyaz olduğunu hayal edin!"

Zar zor nefes alabiliyordum, içim acıyordu ama kafamdaki resim çektiğim acıya değerdı.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellie kafası karışmış bir halde mutfağa girdi. "Sen de kimsin?"

Ve aynı şekilde, stres pelerini hayatlarının üzerine tekrar örtüldü.

"Ellie," diye hitap ettim ona, "Ben John'un arkadaşı Sloane." "John nerede?" Odanın içinde etrafına bakınırken telefon tezgahın üzerinde çaldı. Kelly yavaşça masadan kalktı.

"Şu anda burada değil, Ellie." Oliver'ın yüzü her zamanki kontrol edilmiş bakışlarına geri döndü. Bunun için onu yargılamadım. Bu, özellikle erkeklerde çok sık görülen bir başa çıkma mekanizmasıydı. Yardım istemek onun DNA'sında yokmuş gibi görünüyordu, ne de strese girdiğinde gerçek bir duygu gösterebiliyordu.

"Yok bir şey canım." Kelly'nin endişeli ses tonu hepimizin telefon konuşmasını dinlemesine neden oldu ve ben John olduğundan şüphelendim. "Öğle yemeği için Sloane'la buluştum ve sonra biz..." Ellie televizyondaki bir reklam yüzünden sinirlenmeye başlayınca durdu.

"Bu doğru değil!" Ellie bağırdı ve başka bir sinir krizinin daha yaşanmak üzere olduğunu biliyordum. "Bu hiç olmadı! Baba, televizyon yine yalan söylüyor."

Bir milisaniyede yüzden sıfıra düşmemizden nefret ediyordum. Tekrar güldüklerini duymak için her şeyi yapardım.

Dell'e mesaj attım ve gelip beni almasını istedim, beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Paltomu aldım ve verandadan farları izlemeye başladım. Ortalık karışmak üzereyken yollarına çıkmak ya da onları utandırmak istemedim.

"Özür dilerim canım." Oliver verandada bana katıldı. "Bugünlerde hayatımız pek eğlenceli değil."

"Katılmıyorum Oliver. Bu gece çok eğlendim. Umarım," diye kendi duygularımla savaştım, "John olmadan gelerek Ellie'yi üzmemişimdir. Bunun onun için kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum."

"Yardım etmeye çalıştınız ve önemli olan da bu. Bu uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şey." Ellerini ceplerine soktu ve korkuluklara yaslandı. "Ellie bu hale geldiğinde pek çok insan kaybettik. Sanırım ikimiz de bir sabah her şeyin yeniden yoluna gireceğine dair bir mucizeye tutunuyoruz."

Farlar bizi aydınlattı ve Oliver'a sarılıp vedalaştım. "Lütfen Kelly'ye üzgün olduğumu ve ne zaman öğle yemeğinde buluşmak isterse bir randevusu olduğunu söyle."

"Buna bayılır ama beni unutma," diye fısıldadı. "Benim de gülmeye ihtiyacım var."

"Ne zaman istersen." Aceleyle merdivenlerden indim ve siyah cipin içinde kaybolmadan önce ona el salladım.

İçeri girdiğimde Dell'in telefonda olmasına sevindim. Bu öğleden sonra tanık olduğum harika anları gerçekten kontrol etmem ve saklamam gerekiyordu. Belki, sadece belki, Kelly'ye yardım etmiş ve yeni bir arkadaş kazanmıştım.

Eve döndüğümde, böylesine duygusal bir günün ardından erkenden yatmaya karar verdim. Çantamı karıştırdım ve telefonumu aldım. Merdivenlerden yukarı çıktım ve kapıya uzandım, ancak kapı kırılarak açıldı ve karşımda bir adam duruyordu

öfkeli John. Bana doğru ağır bir adım attı, ben de bir adım geri attım.

Vay canına, neler oluyordu?

"Aklından ne geçiyordu?" Gözleri öfkeyle parlıyordu ve doğrudan bana bakıyordu.

"Ne?" Bir adım daha geri attım.

"Az önce neden olduğun zararın farkında mısın?"

"John, gerçekten tamamen kayboldum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen az önce ailemin evinde değil miydin? Annemi çılgın bir beyin AA toplantısına götürmedin mi?"

"Pek sayılmaz ama annenizi beyin hasarı destek grubu toplantısına götürdüm. Öğle yemeğinde bu konu hakkında konuştuktan sonra - bu arada o başlattı - ve çok eğlendik-"

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye araya girdi. "Çünkü az önce yaptığım telefon görüşmesi... kulağa tamamen farklı geliyordu."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum. I-"

"Peki sana hayatıma girme ve anneme hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını gösterme hakkını kim verdi? Buna hakkın yoktu."

Şok içinde durmuş, olan biteni hatırlamaya çalışıyordum. Ağladık, güldük, öğrendik ama bir kez bile haddimi aştığımı hissetmedim. Ne de olsa Kelly beni aramış ve onu oraya götürmemi takdir etmiş görünüyordu. Oliver bile bu geceki arkadaşılığımдан hoşlanmış görünüyordu.

Kolları iki yanına düştü ve duvarlarının sıkıca yükseldiğini gördüm. "John?" Duyduklarıma inanamıyordum. Biz böyle bir ilerleme kaydetti. Az önce ne oldu öyle? "Bir saniye durup bunu konuşabilir miyiz?"

"Yapamam." Bunun tahmin ettiğimden çok daha büyük olduğunu görebiliyordum. "Hayatımın kardeşlerimle bile paylaşmadığım bir bölümüne girmene izin verdim ve sen bunu kötüye kullandın ve aileme daha da fazla acı kattın. Sana güvendim, sana aşık oldum ve bak beni nereye getirdi."

"Asla kimseyi incitmek istemedim. Yardım ettiğimi sanıyordum."

Başını yavaşça salladı. "Kaderin bana kız kardeşime yaptıklarımı hatırlatma şekli bu. Mutluluk benim geleceğim değil, o yüzden bunu şimdi öğrenmem daha iyi."

Panik üzerime çöktü.

"Çok özür dilerim. İçeri girip bunu konuşabilir miyiz? Bunu düzelteceğim."

"Hayır." Kesik ses tonu irkilmeme neden oldu.

Yanımdan geçip ana eve doğru yürüdü ve omzunun üzerinden geri seslendi, "Lütfen ailemden uzak durun."

Yatağa girip yorganı başımın üzerine çekmek ve ağlamak istedim. Dünyayı kendimden uzaklaştırmak ve nerede yanlış yaptığımı fazla analiz etmemek istiyordum, ama bunun yerine kendimi dolaptan bavulumu çıkarıp eşyalarımı içine atarken buldum. Beni şehre götürmeyi kabul eden Dell'e hızlı bir mesaj gönderdim. Gecikmeli yanıtından, sorun olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini varsayıyordum. Yirmi dakika sonra hiçbir soru sorulmadan yola çıkmıştık. Dell durumu okuduğu için harikaydı ve rutin bir bırakma işlemiymiş gibi davrandı.

Havaalanı sessizdi, kuyruklar kısaydı ve personel yakında inecekleri için mutluydu. Onların gülümsemelerine ayak uydurmaya çalıştım ama gülümsemem her değiştiğinde göğsümdeki ağrının arttığını fark ettim. Bunun yerine pes ettim ve başımı öne eğdim.

Uçağım zamanında kalktı ve havalandıktan sonra başımı cama yasladım ve yolcuları engellemek için kazağımı yüzüme çektim.

Duygularımın beni böyle bir duruma sürüklemesine hiç izin vermemiştim. Koşmamam gerektiğini biliyordum. Ben bir koşucu değildim. Olayları enine boyuna konuşur ve elimdeki durumu anlamlandırırdım. Ama bu farklıydı; John gibi biriyle hiç çıkmamıştım. Beni dışladı, kapattı ve çekip gitti. Kendimi savunmama izin verilmedi. Hayır, bana uzak durmam söylendi. Ve böylece, işimiz bitti.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve kazağımı ıslattı. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

motorların sesi acımı dindirdi.

Saatler sonra, telefonumu kulağıma dayadım ve açmasını bekledim.

"Hey, Frank, uçuşum iyiydi. Andy daireyi didik didik aradı ve benim gerçekten biraz uyumaya ihtiyacım var."

"Dönüş şeklinden gerçekten rahatsız oldum. Çok erken ama kendi alanına ihtiyaç duymanı anlıyorum. Sen her zaman bağımsız oldun, Sloane. Yine de, herhangi bir şekilde bir şeyler ters giderse beni ara."

"Sana söz veriyorum."

"Tamam." Sesi nazikti. "Biraz uyumaya çalış."

"Yapacağım." Aynaya baktım ve gözlerimin altındaki koyu halkaları gördüm. Kendimi resmen dışarıdan görüldüğüm gibi hissediyordum. Tükenmiş.

Duştan sonra eşofmanlarımı giydim, bir şişe Francis Coppola ve bir bardak aldım ve televizyonun karşısına kıvrıldım. Marvelous Mrs. Maisel dizisinin çok gerisinde kalmıştım ve arayı kapatmamız gerekiyordu. Uyku beni yenmeden önce açılış jeneriğine kadar gelebildiğimi sanıyordum.

Bir sesle irkilerek uyandım. Televizyonun sesini kapatmak için kumandaya uzandım ve sese anlam vermeye çalıştım. Küçük bir gıcırtı tüylerimi diken diken etti. Çok fazla hareket etmeden battaniyenin altında telefonumu ararken sesi tekrar duydum. İki parmağımla telefonu minderlerin arasından çıkardım ve babamdan daha yakın olduğunu bildiğim Frank'i aradım.

"Sorun nedir?" Hiç vakit kaybetmedi.

"Frank, burada biri var."

"Ne duyuyorsunuz? Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey duymadım. Sadece bir şey duydum. Sanırım dairenin içinde biri var." Mutfak kapısından bir gölgenin geçtiğini gördüm. "Frank," neredeyse panikliyordum, "burada biri var... mutfakta."

"Yoldayım, şimdi arabama biniyorum. Çıkabilir misin?"

Tam ön kapıya doğru ilerlerken, karanlık bir figür yoluma çıktı. O kadar yakındı ki bayat bira kokusunu alabiliyordum.

nefesinde.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Adam yavaşça başını salladı ve telefonuma uzanarak aramayı sonlandırdı.

"Sloane Harlow, biz de seni bekliyorduk. Henry seni gördüğüne çok sevinecek."

Kuru dudaklarımı yaladım ve sesimin işe yarayacağını umarak boğazımı temizledim.

"Henry'ye de açıkladığım gibi, yargıç kararını verdi. Yapabileceğim hiçbir şey yok." Başını eğdi, hâlâ gölgedeydi.

"Bu çok yazık, değil mi? Ne de olsa, sen Bir generalin kızı. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulabilirsin." "Bu işler böyle yürümez."

"Bunu Henry'ye söyleyebilirsin o zaman."

Eli beni yakalamak için uzandığında, kolunu engelledim, kasıklarına diz çöktüm ve öne doğru düştüğünde, yarısı dolu şarap şişesini kaptım ve onunla kafasına vurdum. Ulaşamayacağı bir yere sıçradım ve mutfağa yöneldim, ancak başka bir kol tarafından yakalandım. Beni bira nefesiyle yüzleşmem için döndürdü ve yumruğu yanağıma geldi. Yüksek bir çınlama sesi diğer tüm sesleri engelledi ama başımda patlayan acıyı engelleyemedi.

"O sürtüğü bagaja koy." Sözleri çok uzakta gibiydi. Panik ve adrenalin beni aynı anda vurdu ve beni tekmeleyerek ve çılgık atarak merdivenlerden aşağı sürüklerken olabildiğince yüksek sesle yardım için bağırdım.

Bacaklarım serbest kaldı ve birine sert bir tekme attım ve bir küfür duydum. "Tut şu lanet bacaklarını, olur mu?"

Tuğla duvarı tırmaladım ve parmaklarımla küçük olukları kavradım, bu da bana bir anlığına umut verdi. "Bırak beni, seni bok parçası!" Sertçe kıpırdandım ve kurtulmak için tüm gücümü kullanacağım. "Pislikler!" Duygusal olarak zaten tükenmiş olduğumdan, elimde kalan tek şey saf, sıcak bir öfkeydi.

"Alınan küçük sürtük, değil mi?" Biri güldü ama tıslamanın ortasında durdu.

Birden sırt üstü kaldırıma düştüm, bira nefesi yanıma indi ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Odaklanmaya çalışırken otoparktan gelen ışıklar gözlerimi yakıyordu. Frank ikinci adama silah doğrultmuştu, ayağa fırladım ve bir saksı kapıp bira nefesinin suratına olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

"Ahhh," diye ürperdim ve ellerimi ağrıyan yüzüme götürdüm. "Siktir git, Henry!" Gecenin içine doğru çığlık attım.

"Sloane," Frank bana destek olmak için uzandı, "iyi misin?"

"Um...evet. Evet, öyleyim."

"Git arabaya bin." Hiç vakit kaybetmeden ön koltuğa atladım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

John

"İkinci bir kahvaltıya yer açmak için sırtında doksan beş kiloyla yirmi mil koşmak gibisi yok," diye seslendi Mark sırtıtarak yanımdan geçerken, sonra yavaşlayarak yürüdü. "Tripper'ın bu sabah bize katılması ne hoş," dedi Keith su bidonunun etrafında. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum.

takıma."

"Mm." Sloane'un kulübesine baktım, neden onunla birlikte olmadığını merak ediyordum. "Belki de suçluluk duygusu onu ele geçiriyordur." Homurdandım.

Mark, "Onu daha fazla kurabiyeyle beslemen gerekiyor," diye araya girdi.

Güldüm. "Herkes senin gibi midesi tarafından yönetilmiyor, Mark."

"Kadınlar yemek yiyen erkekleri sever. Bu onlara benimle ilgilendiklerini hissettirir ve benim de ilgilenilmeye ihtiyacım var." Mark'ın omzunu ittim ve Keith'e gözlerimi devirdim.

"Aman Tanrım, Abigail onu mahvetti." Arkamızdan gelen ayak seslerini duyduğumuzda Keith kıs kıs güldü.

"John Amca!" Livi bahçeden koşarak geldi ve kollarıma atladı. "Antrenmanımız hâlâ devam ediyor, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel, çünkü," diye dönüp kendisini dinleyen Mark'a baktı ve eğilip fısıldadı, "biz beşinciyiz."

"Söz veriyorum, hazır olacağım."

"Güzel!" Bana babasının sertçe başını sallamasının ardından hemen annesinin gülümsemesine büründü. Bu küçük kız cinayet işleyebilirdi ve ben de tam orada delilleri saklamak için çukur kazıyor olurdum. Onu ayağa kaldırdım ve o da iyi bir kovalamacayı seven Butters'ın peşinden gitti.

"Birileri sır mı saklıyor?" Mark bana ters ters baktı. "Sen ve Keith onun favorilerisiniz diye bu küçük tıfılda Logan bakışı yemem gerekmiyor."

"Beni sadece B yüzünden seviyor." Keith kıkırdadı. "Tıpkı babası gibi büyüleyici biri."

Telefonum cebimde titredi ve beni bir arama için uyardı.

"Merhaba anne." Diğerlerinden uzaklaştım.

Midemin çukurunda bir his. Bir kez daha kulübeye baktım, bu çağrının ne getirebileceğinden endişeliydim.

"Tatlım, sanırım konuşmalıyız. Dün aradığında kız kardeşin yine sinir krizi geçirmeye başlamıştı ve bu beni gerçekten üzdü. Sloane ile harika vakit geçiriyordum. Zach'in yerinde öğle yemeğine gittik ve beni ihtiyacım olduğunu düşünmediğim bir dünyaya davet etti."

"Ne? Ben-"

"John," diye devam etti, "sadece Ellie için değil, kendim ve baban için de biraz yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sloane yeniden iyi olabileceğimize dair gözlerimi açtı. Ne oldu biliyor musun? Baban ve ben birlikte güldük. Çok uzun zamandır ilk kez güldük. Bunun benim için, bizim için ne kadar iyi olduğunu biliyor musun?"

Çılgılık atmak istedim, duygularım bu konuda çok hamdı. "Peki, o zaman dün ne oldu?"

"Dün benim için bir göz açıcıydı ve bunu görmem bu sabaha kadar sürdü. İlerlememiz gerekiyor ve eğer yardım almamıza izin verirsek bunu başarabiliriz. Baban ve benim sürekli sana bel bağlamamız hiç adil değil. Sanırım ben

Şimdi her şeyi daha net görüyorum. Biraz zaman ver, ama sanırım her şey değişecek. Gitmem gerek ama seni sonra ararım. Dün için özür dilerim."

"Tamam, güle güle."

Ne oluyor lan?

"Kim futbol oynamak ister?" Mike topu havaya atarak seslendi. Tam oyuna başlamak üzereyken Daniel, Frank ve Cole'un verandada derin bir sohbete dalmış olduklarını gördüm.

"Demirler." Cole'a doğru başımı salladım. "Chamness bu sabah aradı mı?"

"Hayır." Topu bıraktı ve eve doğru yöneldik. Daniel'ın saatini bileğinin etrafında döndürdüğünü fark ettim, bu bir şeylerin döndüğünün işaretiydi.

Mike arkamızdan, "Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı.

Cole bizi fark edince özür diledi. "Siyah, Biraz konuşabilir miyiz?"

"Kahretsin, en azından ben değilim. Görüşürüz." Mark, Cole'un bakışlarından kaçarak aceleyle uzaklaştı.

Diğerleri ayrılırken Keith yakınlarda gezindi. "Logan," diye seslendi, "burada her şey yolunda mı?" Cole bize katılması için eliyle işaret etti. Daniel ve Frank yaklaşırken korkuluklara yaslandım.

"Black, mahremiyetine her zaman saygı duydum ve Sloane'la yakınlaştığını biliyorum ama sormak zorundayım. Dün gece bir şey mi oldu?"

Her ne kadar bu konuşmayı bitirmek istesem de Cole'un sormak için bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Mevcut şirket göz önüne alındığında, bir şeyler döndüğünü biliyordum. "Dün gece pek de iyi gitmeyen birkaç kelime ettik. Neden, neler oluyor?"

"Dün gece Washington'a gitti ve çok keyifsiz görünüyordu," diye başladı Frank. "Böyle gitmek Sloane'a göre değil. O daha iyi bilir. Şimdi tam zamanı evlat. Eğer burada istenmiyorsa, lütfen bana haber ver. Onu Dusk'a taşıyabilirim. Blackstone'un şu anda yüzde yüz odaklanmış olmasına ihtiyacım var ve eğer olumsuz bir dikkat dağınıklığı varsa bunu bilmem gerek."

Cole boğazını temizledi ve Daniel sanki daha fazlası gelecekmiş gibi ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Onu hareket ettirmenize gerek yok. Sadece bir anlaşmazlık yaşadık, iyi bir gece uykusuyla düzeltilemeyecek bir şey değil."

"O zaman evine döndüğünde saldırıya uğradığını ve neredeyse kaçırıldığını bilmelisin." Ayağa kalktım ve Cole beni durdurmak için elini omzuma koyduğunda kulübesine doğru bir hamle yaptım. "Belki de arayı düzeltmek için iyi bir zaman olabilir."

"O iyi mi? Burada mı?" Sesim Sloane'a olan gerçek hislerimin derinliğine ihanet ediyordu ve bunu fark ettiklerini biliyordum.

"Az önce geldi. Sarsılmış ve biraz morarmış, ama her şey göz önüne alındığında, kendini oldukça iyi idare etti. Sadece biraz zamana ihtiyacı olabilir."

"Devam et, Black. Sanırım seni görmek istiyor. Kızlarla birlikte." Başıyla ana evi işaret etti.

Kendimi bok gibi hissederek içeri koştum ve yanıldığımı ve bir kez daha birini incittiğimi fark ettim. Kendimin en büyük düşmanıydım ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Ben salona girdiğimde Sue ayağa kalktı, yanakları kızarmış ve endişesi yüzünden okunuyordu. "Hanımlar," diye fısıldadı, "Sloane'a biraz zaman verelim." Abigail ve June aceleyle mutfığa giderken Savannah ve Sue bir an tereddüt ettiler. Savannah'nın burada olduğumu fısıldadığını duydum, sonra bizi yalnız bıraktılar.

Sloane başını kaldırmadı ve elindeki konyak bardağı titreyerek öne doğru eğildi. Saçları yüzünü görüş alanımdan gizliyordu. Odaya doğru ilerledim, ama hâlâ varlığımı kabul etmeyince önüne eğildim.

Birbiriyle çelişen pek çok duygunun yüzeye çıktığını hissettim. Nasıl başlayacağımı ya da kendimi açıklamak için ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ağzımı bıraktım.

"Çok özür dilerim, Sloane. Seninle o şekilde konuşmakla hata ettim, çok hata ettim," diye tekrarlardım, kendimi bir pislik gibi hissediyordum. "Keşke seni dinleyebilseydim. Keşke seni dinleyebilseydim."

ve sadece yardım etmeye çalıştığını fark ettim. Ve ettin de." Az önce telefonda konuştuğum annem gibi konuştuğumu bilerek gevezelik ettim. "Annem bu sabah aradı ve mutluydu. Yalan söylemeyeceğim, kafam karışmıştı. Bir telefon görüşmesinde berbat durumdaydı, bir sonraki telefon görüşmesinde ise her şeyi tamamen farklı görüyordu. Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım ve cevap vermeyince yönümü değiştirdim. "Ben diğer erkekler gibi değilim. Yapmamam gerektiğinde öfkeleniyorum, sonra da kendimi kapatıyorum. Gerçekten ne hissettiğimi saklıyorum. Hayatımda mutlu olan her şeyi kendimden uzaklaştırıyorum. Bazen kız kardeşimin kazasının acısının arkasına saklandığımı düşünüyorum, böylece kendime daha fazla zarar vermeyeceğim."

Bardağını donmuş parmaklarından aldım ve saçlarını nazikçe yüzünden çektim. Sonra hırpalanmış yanağını ve morarmış gözünü gördüğümde içimdeki her şey taş k e s i l d i . "Aman Tanrım." Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladığında ona yaklaşmak için bacaklarının arasına girdim. "Hayır, hayır, hayır." Göğsüm içeri doğru çöktü ve ona bunu yapan hasta orospu çocuğunu öldürmek istedim.

Başparmağım saçlarını geriye doğru tutarken onu daha yakından inceledi. "Başka bir yeriniz incindi mi?"

Odaya girdiğimden beri ilk kez başını bir kez salladı.

"John," Sue kapı aralığındaydı, "belki biraz dinlenmek ister?"

Biraz kadın rehberliğini takdir ettim ve Sloane'a geri döndüm. "Biraz uyumak ister misin?"

Hareket etmeye başladı ve ben de hemen ayağa kalkarak ona yardım ettim. Parmaklarımı onunkilere doladım ve onu odadan dışarı çıkardım, ama dışarı çıkmak yerine onu merdivenlere doğru çevirdim.

"Bugün odamda olsaydın kendimi çok daha iyi hissederdim. Sorun olur mu?"

Onu büyük merdivenlerden ikinci kata ve koridora çıkarırken itiraz etmedi.

Odamın içinde, yorganı geri çektim ve yatağın kenarında kendi kabuğu gibi oturmasını izledim. Kafamın içinde tökezledim. Uzun zamandır ordu modundaydım.

Artık bırakın bir kadını, başka bir sivil ile nasıl birlikte olunacağını bile unutmaya başlamıştım. Sorumluluğu ben mi almalıydım, yoksa onu kendi haline mi bırakmalıydım? İlk fikri seçtim, çünkü ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşündüm.

Ayakkabılarını çıkarmak için eğildim ve bu onu bana biraz geri getirdi.

"Uyumak için bir şey ister misin? Bir gömlek ve şort?"

"Ağrı kesici mi?" Zar zor konuştu.

"Elbette." Yatağımın başucundaki masaya uzandım ve ona biraz su getirmek için banyoya koşarken birkaç tane uzattım. İlacını içtikten sonra yatağa girmesine yardım ettim ve yorganı üzerine çektim.

Işıkları kapatmak için uzandım ve eli benimkine uzandı.

"Frank'e söyleme." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

"Ona ne söyleyeyim? Burada olduğunu mu?" Artık kurallar umurumda değildi. Cole bu yolu bizim için açmıştı ve şu anda o kadar minnettardım ki.

"Hayır," küçük bedeni sıkıca bir top haline geldi, "çok korkmuştum." Hıçkırıklara boğuldu ve ben de yorganı geri çekip bedenimi onunkine sardım.

"Korkmuş olman Frank'in umurunda olmazdı." Başını öptüm ve acısını dindirmek istedim. "O sadece senin iyi olmanı önemser." Bunu bildiğini biliyordum. Oldukça yakındılar ama hayatınız bu kadar hızlı bir şekilde raydan çıktığında mantıksız düşünme eğiliminde olduğunuzu da biliyordum.

"Uyumaya ihtiyacın var." Başımı boynuna yasladım. "Beynin biraz dinlendikten sonra her şey daha kolay olacak." Ona sıkıca sarıldım ve bir kez daha kulağına bir özür fısıldadım. "Çok özür dilerim, Sloane. Böyle bir pislik olduğum için lütfen beni affet."

Kırk dakika sonra telefonum karanlık odayı aydınlattı ve ekranı kontrol ettim.

Brifing 5'te, gemi 20'de.

Kahretsin.

Gömleğimi kaptığım gibi başımın üzerine geçirdim ve aşağıya koştum, bu sırada neredeyse Scoot'a takılıp düşüyordum. Bana ters ters baktı ve alt kattaki merdivende yıkanmaya devam etti. Gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim.

"Merak etme." Ben omletimi mideye indirirken Sue bana bir fincan kahve uzattı. "Ayrılacağın için endişelendiğini biliyorum ama ona göz kulak olacağımızı biliyorsun."

"Yemek yemesi gerekiyor." Rahatsızlığımı bir kenara itmeye çalıştım ama bu kolay değildi.

"Elbette canım."

"Eminim uyandığında biraz Advil'e ihtiyacı olacaktır. Benimkilerin nerede olduğunu hatırlamayabilir."

"Burada biraz var."

"Peki Dr. Rice onu muayene etmek için ne zaman burada olacak?"

"Frank dün gelmeden önce onu kontrol ettirdi." Ben konuşmaya başladım ama o elini kaldırdı. "Ama tabii ki iki kez kontrol etmek için doktoru aradım. Bunun seni daha iyi hissettireceğini biliyordum."

"Öyle olurdu." İçimi çektim ve saatimi kontrol ettim. "Teşekkürler, Sue."

"Merak etme canım. Ona iyi bakılacağına söz veriyorum."

"Biliyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum ve koşar adımlarla merdivenlerden yukarı baktım, keşke onu uyandırıp veda edebilseydim.

"Black?" Oturma odasından çıkarken Mike seslendi. "Hazır mısın?"

"Evet." Kapıyı kapatırken, "Hoşça kalın" diye fısıldadım.

Helikopterdeki hava anormal derecede gergindi çünkü yeni planımız daha önce hiç yapmadığımız bir şeydi. Kendi protokolümüzü nadiren bozardık ama bu farklıydı. Cevaplara ihtiyacımız vardı. Mike parmaklarıyla oynayarak planın kendi tarafını çözmeye çalışırken ben de zihinsel olarak yaklaşan tırmanışı hesaplıyordum. Yukarı baktığımda, her adamın hazırlanmak için kendi işini yaptığını gördüm. Birkaç bakış

geldi

Bu da bana plandaki değişiklikten rahatsız olduklarını gösterdi.

"Beş dakika kaldı çocuklar." Cole'un sesi kulaklıklarımızın üzerinden geldi. Mike ve ben de dahil olmak üzere hepimiz ayağa kalkarak ekipmanlarımızı son bir kez kontrol ettik. Diğerlerinin atlayışlarına hazırlanmalarına izin vermek için geri çekildik.

"Birleşin, birlikte emekli olun." Cole, Blackstone sloganımızı okudu ve biz de hep bir ağızdan tekrarladık.

İlk giden Mark oldu, onu Keith izledi ama Daniel öne çıktığında Mike'ı iterek, "Sen git. Ben Black'le gidiyorum."

Cole'un yüzü şaşkınlıkla buruştu ve itiraz etmeye başladı ama sonra Mike'a başıyla onay verdi ve onu Blackhawk'tan çıkarken takip etti.

"Neler oluyor Daniel?" Planda son dakikada yapılan bir değişiklik yeterince kötüydü, ama şimdi bu mu?

"Kimse Meksika'nın güneyini benim kadar iyi bilemez. Eğer içeri girecekseniz, beni alın. Ayrıca, onların da tırmanmaları gereken yerler var ve Irons'ı gerçekten kullanabilirler." İkimiz de ayağa kalktık, kollarımız başımızın üzerindeydi, kafalarımızı oyuna geri döndürürken tutamaklara tutunuyorduk.

Beklenmedik durumlar için yıllarca eğitim aldık ve her görevle karşılaştığımızda bunun zihinsel ve fiziksel olarak bize ne kadar zarar verdiğini ve fedakârlık gerektirdiğini anladık ama hiçbir şey bizi buna hazırlayamazdı.

Bang!

Ani bir sarsıntı ve parlak bir ışık helikopterin karnını doldurdu. Ayaklarımız yerden kesildi ve tutamakları sıkıca kavradık, yoksa açıklıktan dışarı fırlayacaktık. Pervane gibi dönerken renkler yatay bir çizgiye dönüştü.

"Mayday, mayday." Canavarın kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele eden pilotun yardım çağrısını duydum. "Vurulduk."

Hemen hayatta kalma moduna geçtik. Bir şekilde beynimi Blackhawk'ın envanter kontrolünü yapmaya zorladım.

Neyse ki fazla bir şey taşı mıyorduk, sadece birkaç silah. Kartelin kullanabileceği bir şey değil.

Bam! Yine yana savrulduk, bu da dönüşü durdurdu ama Daniel'i bankın üzerine uçurdu. Sert bir darbe aldı ama tutunmayı başardı. Pilot ikinci vuruşu haber verdi. Alarmların çığı lığı bana sert bir şekilde düş eceğimizi söyledi. Kendimi çarpışmaya hazırladım ve Blackhawk'ın tasarımına sadık kalarak karnı üzerine inmesini umdum.

Duman ve jet yakıtı duyularımı harekete geçirdi ve kaynağını aradım. Eğer alevler varsa, daha yere çarpmadan patlayabilir ve hayatta kalma şansımızı yok edebilirdik. Ama daha bu düşüncemi tamamlayamadan ağaçlara çarptık ve her yere enkaz saçıldı. Ses sağır ediciydi. Sonunda ormanın zemininde sert bir sarsıntıyla durana kadar gözlerimi sıkıca kapattım.

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp kendimi zihinsel olarak kontrol ederken kayışı bıraktığımı hatırlamıyordum. Sadece baldırımda bir kesik ve kaburgalarım da biraz ağrı vardı ama her şey düşün üldüğünde iyiydim. Başımı iki yana salladım ve hemen Daniel'i aradım. Kulübenin duvarına yaslanmış, kıpırdamadan yatıyordu.

"Daniel," diye tısladım birkaç kırık kaburgamın acısıyla, "beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Kartelin peşimize düş eceğini biliyordum, çünkü kazamızdan çıkan dumanı takip etmiş olacaktı. İçeride kalmış olan birkaç dalı kenara ittim ve onun yanına doğru ilerledim. Tanrıya şükür Cole her zaman Spiritus Sistemleri zırhımızı giymemiz konusunda ısrarcıydı.

"Bu çok acıtacak ama gitmemiz gerek."

Daniel'i dikkatlice sırt üstü yatırdım ve içinde derme çatma bir sedye bulunan zırhın sapını çektim. Sedyenin yüzmediğini ve suda kalma ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğim için etrafıma bakındım ve şişirilebilir can yeleklerini gördüm. Gerçekten de iz bırakmadan hareket etmenin en hızlı yolu buydu. Onu kenara çektim. İhtiyacımız olan

Kırık bacağını dikkatlice atelledikten sonra zıpladım ve onu elimden geldiğince aşağı indirdim. Kaburgalarım ateş gibi yanıyordu, bu yüzden kırık olduklarını anladım, ama bu şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. Daniel'ı helikopterden güvenli bir mesafeye götürdüm ve gözden uzak bir yere sakladım, sonra onu kontrol ettim.

"Pilot?" Daniel'ın sesi zayıftı ama yeterince netti ve bunun bir emir olduğunu biliyordum.

"Hallediyorum." Parçalanmış Blackhawk'a koştum ve kokpitten alevlerin yükseldiğini gördüm. Pilotumuz Chris'in boynuna bir ağaç dalı saplanmıştı. Öldüğüne hiç şüphe yoktu. Helikopterin etrafından dolanıp kapıdaki silahı aldım ve son silahı da almak üzereydim ki tezahürat ve yuhalama sesleri beni Daniel'dan uzaktaki bir çalılıkta siper almaya zorladı. Siper almak için eğildiğimde baldırım yandı ve pantolonumdaki bir yırtıktan kan sızdı.

Hay sikeyim! Görüş alanıma girmeden önce düşünecek zamanım olmadı.

Akbabalar Blackhawk'ı temizlemek için geldiklerinde, yüzüme ve kollarıma toprak sürdüm ve oturup hamlemi yapmak için bekledim. Birinin kafasında bir GoPro Kamera vardı ve bir diğeri de silahının kabzasına bir tane takmıştı. Hasta herifler kazayı kaydettiler ve ben de gözlerini kafataslarından ayırmak istedim.

"Fuego!" diye bağırdı bir kartel. Ateş. "Darse prisa." Acele etmelerini emretti.

Çoğunun helikoptere girmesini bekledim ve ikisi Chris'e yöneldiğinde pimi çekip M15 hafif fosforlu el bombasını Hawk'ın altına fırlattım ve patlamaya hazır hale geldim. Vücudumun yan tarafına bir ısı parlaması çarptı ama buna hazırdım. Toz duman dağıldığında planımın işe yaradığını gördüm ve bir arkadaşımı kaybetmenin yasını tutmak için yarım saniye ayırdım.

"Üzgünüm dostum. Diğer tarafta görüşürüz." Bu ona yapacaklarından daha iyiydi.

Kaosun içinde bağırarak ölülerden silahlarını almalarını ve hızla doğruya doğru hareket etmelerini emrederken akbabaların üzerinde bir panik havası esiyordu. Ekibimin yerini bildiklerini bildiğim için dişlerimi sıktım.

En fazla on iki yaşında genç bir çocuğun, silahını almak ve ceplerini temizlemek için ölü kartellerden birinin yanına koşuşturmasını izledim. Daha önce ölen adamın elinde bir telefon olduğunu ve olanları bildirdiğini görmüştüm. Patlamadan sonra telefon çok uzağa düşmemişti ve yerde olduğunu görebiliyordum. Çocuk hareket ederken telefonu görmemesi için dua ettim.

"Hadi evlat, uzaklaş," diye mırıldandım nefesimin altında. Şans bir kez olsun benden yanaydı ve liderlerinin keskin bir küfürüyle ona harekete geçmesi söylendi.

Etrafın temiz olduğundan emin olana kadar yerimden kıpırdamadım, sonra sürünerek ölü kartelin telefonuna gittim ve onu aldım. Bunu yaparken, kolundaki örümcek ağı dövmesinin içindeki yedi rakamını fark ettim. Siz de kimsiniz? Daniel'a gitmeden önce son bir kez daha baktım.

"Hâlâ numara yapıyorum," diye şaka yaptım Daniel'ın baygın bedenine, biraz komik bir rahatlamaya ihtiyacım vardı. "Bak bende ne var." Gülümseyerek telefonu ona doğru uzattım. "Hadi buradan defolup gidelim." Eski kapaklı telefonun küçük tuşlarına basarak güvenli hattı çevirdim.

"Git," diye cevap verdi biri.

"Ben Recon John Black, ID 135241493." Durakladım ve parolamı söyledim. "Temiz."

"Kod kelimesi doğrulandı. Konumlarınızı bildirin."

Sadece ikisinin kullanılacağını bilerek dört yer verdim. Harekete geçmem ve alacakaranlıkta onlarla buluşmam söylendi.

Hat kesilince telefonu kapattım ve bir an için önümdeki yolculuğa odaklandım. Ama gelen tek şey acı ve sıcak bir öfkeydi. Her hareketimizi nasıl biliyorlardı? Kayıp North Rock adamları neredeydi? Ve tüm bunların arkasında kim vardı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve bu Blackstone'un alışık olduğu bir şey değildi. Biz dokunulmazlardık, ama burada bir askerimiz canını zor kurtarıken ve üç askerimiz de kayıpken düşman topraklarında mahsur kalmıştık. Ne boktan bir şovdu!

Başımı tekrar dik tuttum ve elimdeki göreve odaklandım.

"Pekâlâ Daniel, hareket zamanı." Onu dikkatlice kaldırdım ve buluşma noktamıza doğru yürüyüşe başlarken zırh başını kucakladı.

Daniel'in bilincini açıp kapatan acıya ara vermesini sağlamak dört durakla birlikte iki saatimi aldı. İşimizi yapmak için kendi acımızla birlikte başkasının acısını da engellemek üzere eğitildiğimiz doğrudu. Ama bu başka bir şeydi. İkinci babanı ölümün kıyısında görmek bir asker olarak sınırlarımı test etti.

"Biliyorum efendim," diye fısıldadım, inlediğini duydum, yalnız olmadığını bilmek için beni duyabilmesini umuyordum. "Cole sana TJ'deki o bodrum deliğinde ikimizin de mahsur kaldığı zamanı hiç anlattı mı?" Onu bir kütüğün üzerinden çekerken hatırladıkça yüzümü buruşturdum. "Takıma katılalı sadece altı ay olmuştu ve bir görev için TJ'ye yeni gelmiştik. Senatör Lee'yi o depodaki sandığın içinde bulduğumuzu hatırlıyor musun? Tanrım, o adamdan nefret ederdim." Ağzımı açtım. "Her zaman Abby'nin akşam yemeği için yaptığından başka bir şey isterdi ve Mark da fazladan yemek kazanmak için her zaman onun yanına oturmak isterdi." Kıkırdadım. Senatör nankörün tekiydi. "Neyse, o gece birkaç evi temizlememiz gerekti. Cole ve ben arka taraftan girdik ve mutfığa vardığımızda döşeme tahtaları yerinden çıktı ve bodruma indik. Delik açıkça bizim için hazırlanmıştı ve tabii ki telsizlerimiz bok gibiydi, bu yüzden ekibin bizi bulmasını beklemek zorunda kaldık."

İyi kullanılan bir patikayı geçmeden önce nefes almak ve etrafımı dinleyip taramak için durdum. Tekrar çalılıkların arasına gizlendiğimizde mutlu oldum. Sedyenin izlerini kapatmak için hemen ayakkabımı kullandım.

"Nerede kalmıştım?" Bir an düşündüm. Ter yüzümden aşağı yuvarlandı ve vücudumun birden fazla yerde sıcaktan yandığını kabul etmeyi reddederek terimi sildim. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya konsantre olmam gerekiyordu. "Doğru ya, bodrumdaki delik öyle bir yerdi ki, dışarı çıkmak için ayak basacak yer bulamadık. Kazma gibi silahlarımızı kullandık ama hiçbirisi işe yaramadı. Çömelip beklemekten başka çaremiz yoktu." Bu düşünce beni ürpertti. "Her ne kadar dev bir tabutun içinde sıkışmış gibi hissetsek de, bu bana Cole'u daha iyi tanımam için zaman verdi."

Bir dalı yolumdan çektim ve bileğimi ikiye ayırabilecek bir delikten kaçtım.

"Bulunduğumuz yere gelince, bana on bir yaşındayken Mark'la birlikte ormanda oynarken sizin arazinizin hemen dışındaki o eski kuyuya düştüklerini anlattı. Çıkmak için her şeyi denemişler ama nafile. Duvarlar tereyağı gibi kaygandı. Mark küçük bir yer olduğu için biraz paniklemeye başladı ve Cole onu onları bulacağınız konusunda temin etmek zorunda kaldı. Bu Dünya'daki herkesi izleyebilir ve bulabilirdiniz. Gece oldu, sonra sabah oldu ve gün ışığı geldiğinde başlarının üzerinde bir gölge belirdi ve işte orada Zack ve büyükbabasıyla birlikteydiniz. Mark'a sanki 'Gördün mü?' der gibi gülümsediğini söyledi. Babam her zaman gelir."

Kendimi biraz duygusallaşmış buldum, bu yüzden gergin boğazımı temizlemek için birkaç vuruş bekledim. Boynum yanıyormuş gibi hissediyordum ve omuzlarımın arkası gömleğimin kumaşından rahatsız oluyordu. Şu anda birkaç Tylenol için adam öldürebilirdim.

"Birkaç çocukluk anısını daha paylaştı, bazıları orduya katıldığı ilk yıllardan, bazıları da yakın zamandan. Ve hepsinin kimleri içerdiğini bilmek ister misin?" Tekrar omzumun üzerinden baktım. "Sen," diye temin ettim onu. "Ve dürüst olmak gerekirse, efendim, hikâyelerimizin çoğunda siz varsınız. Bu yüzden," sesimi biraz alçalttım, çünkü bir diğerine yaklaşıyorduk

"Dayanmalısın çünkü gitmene izin veremeyiz. Hikayelerimizde eksik delikler bırakamayız."

Arazinin kenarında Daniel'ı indirdim ve üzerinde hızlı bir değerlendirme daha yaptım. Eli tekrar aşağı düşmeden önce bir anlığına benimkini örtmek için hareket etti.

"Biz hallederiz, efendim. Sadece benimle kal."

Bacağının kırıldığı ve beyin sarsıntısı geçirdiği açık olsa da, teçhizatını çıkarmadan iç yaralanmaları da olduğundan şüphelendim. Durumu hakkında endişeliydim ama ilerlemeye devam etmemiz gerektiğini biliyordum. Kendi acımı bir kenara itmeli ve zihnimi açık tutmalıydım çünkü yanlış bir hareket ikimizin de ölümüne neden olabilirdi.

"Üzgünüm, Daniel." Bulanık arazide başka bir rota olup olmadığına baktım ama başka bir yol bulmak için çok fazla zaman harcamamız gerekecekti. "Üzgünüm efendim ama ıslanacaksınız." Can yeleklerini şişirdim ve yüzebilmesi için altına yerleştirmek için elimden geleni yaptım ve sürpriz bir şekilde işe yaradı. Başını suyun üstünde tutmak için mücadele ettim. Bazı yerler diğerlerinden daha derindi ama çoğunlukla bel derinliğindeydi. Etrafımızda yüzmesi muhtemel şeyleri kafamdan uzaklaştırdım ve ufka odaklandım. Ayaklarımın altındaki çamur bataklık gibiydi ve karşıya geçmek için harcadığım çaba çok yorucuydu. Uyluk derinliğindeki çamur kaslarımı yakıyordu ve vücudumun geri kalanı devam etmem için biraz kalori isterken onlar da su için yalvarıyordu. Arada sırada zihnimin onu düşünmesine izin veriyordum. Kendime onun kokusunu, dokunuşunu, yoğun mavi gözlerinin saçmalıklarımı nasıl gördüğünü ve geçmişten ziyade anı yaşamamı nasıl sağladığını hatırlatıyordum. Anılarımdan birinde tökezledim ve sedye devrildi.

"Kahretsin, özür dilerim." Ayaklarımı yeniden yere bastım. Akıl akıldan üstündür, diye düşündüm kendi kendime. Bu işin üstesinden gelmemizi sağlayacak şey aklın üstünlüğüydü. Bu ve eğitimim. Bu yüzden zihnimin o tarafını kapattım ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan başka bir şeye odaklanmadım.

Diğer tarafa geçtikten sonra önümüzdeki yamaca baktım ve derin bir nefes aldım. Tırmanış ikimiz için de zor olacaktı.

"Neredeyse geldik," diye dişlerimi sıkarak onu rahatlattım. Yine zihnimin istediği yerde dolaşmasına izin verdim ve Sloane'u görmeye bir o kadar daha yaklaşacağım düşüncesine odaklandım. Beni ileriye taşıyan tek kişi oydu. Tüm o korkunç anları önemsiz gibi gösteriyordu.

Sonunda tepeye ulaştık. Daniel'ı yere indirdim ve yanına çöktüm, kendimi bitkin, sıcak ve kavrulmuş hissediyordum. Hâlâ işlenmesi gereken çok şey vardı ve kafam henüz oraya gidemiyordu. Bizi siper altında ve hayatta tutmaya odaklanmam gerekiyordu.

"Siyah." Daniel kuru dudaklarını yaladı ve gözlerini gün batımına dikti. Tepenin yamacında siper almış, gün batımına kadar geçen otuz dakikayı bekliyorduk. "Benimle bir şey hakkında daha fazla konuş," diye zar zor fısıldadı. "Gerekirse uydur." Öksürürken irkildi.

"Eminim Livi Liam ve Ethan'ı bir yerlerde bir ağaca bağlamıştır." "Ahh." Beyaz dudaklarının arasından sııttı.

"O küçük kızın hepimizi kandırdı."

"Evet, o da diğerleri kadar kötü ama onu kurtaran şey sevimliliği." Serinlemek için çaresizce gömleğimi açtım. "Bir gün o evi o yönetecek. Sanırım şimdiden öyle."

"Eminim orada olmadığın için endişeleniyordur." Zorlu bir nefes aldı. "Siz ikiniz projeniz üzerinde çok çalışıyordunuz."

"Bunu ondan başka kimse için yapmazdım."

"Bunu biliyorum." Öksürdü ve konuşmayı sürdürmeye çalıştı ama bunun onun için bir mücadele olduğunu söyleyebilirdim. "Onunla çok iyisin, tıpkı bir gün kendi çocuğunla olacağın gibi." Buğulu gözleri benimkileri bulmak için hareket etti. "Biliyorsun, bir baba tüm çocuklarının iyi olacağını bilmeden ölemez." Gözleri kapandı ve onları açık tutamayacak kadar yorgun olduğunu biliyordum.

"Benim yüzümden ölmeyi aklından bile geçirme, Daniel. Cole benim postumu alacak. Ayrıca, bundan çok daha fazla şey yaşadın. Dışarı çıkma sebebinin gerçekten kartel olmasını mı istiyorsun?" Ona el salladım. "Hayır, bundan daha destansı bir şey olmalı. Tripper'a takılmak ya da Liam'ın ordu kamyonlarından birine basmak gibi."

"Tanrım, o şeylerden nefret ediyorum. Legolardan bile beter."

İkimiz de güldük, ama uzaktan helikopter kanatlarının sesini duyunca elimi koluna bastırdım.

"Sanırım aracımız geldi," diye onu rahatlattım ama cevap vermeyince yere baktım ve nöbet geçirdiği için gözlerinin yuvalarından fırladığını gördüm.

"Kahretsin." İşaret fişegimi çekip helikoptere yönümüzü gösterirken onu hızla yan yatırdım. İçimi kemiren baş dönmesiyle savaştım. Buranın bizi orada tutmak için son bir girişimde bulunduğuna yemin edebilirdim. "Biraz daha dayan lütfen Daniel," diye yalvardım, durumunun kötüye gittiğini biliyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sloane

On Üç Saat Önce

Sersem bir beyinle uyandım ve duş almak için kamarama gitmeden önce kahve aramak için aşağıya indim.

"Hey, Dell." Onu merdivenlerde yakaladım ama ruh hali değişmiş gibiydi. Her zamanki neşeli hali yoktu. "Bugün kasabaya inme şansımız var mı?"

"Ah, bu konuda size geri dönmem gerekecek."

"Tamam." Aceleyle gidişini izledim. Bugün nasıl hissedeceğim konusunda endişelenip endişelenmediğini merak ettim.

Yüzüm gerçekten de çok acıyordu. Koridordaki aynada kendime baktım ve morarmış ve şişmiş yüzümü gördüğümde midemin bulandığını hissettim. Sue ve Abigail'i Mike'ın bugün gelen kızı Gabriella ile oynarken, June'u da yukarıda seyahatten döndükten sonra bavullarını açarken buldum. Mark'ın yeni çocuğu Tabby oyuncağını paylaşıyordu.

"Oh, Sloane, uyanmışsın." Sue bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sana getirebileceğimiz bir şey var mı? Kendini nasıl hissediyorsun?" Bariz olandan bahsetmeyecek kadar nazikti.

"Biraz ağrım var ama iyiyim." Çocuklardan hiçbirinin etrafta olmadığını fark ettim. "John'u gördün mü?"

"Dün öğlen saatlerinde haber verilmeden gönderildiler. Bu gece dönmüş olmaları gerekiyor," diye açıkladı Sue, Gabriella'yı kucağına alarak.

Kahretsin, ne kadar süre baygın kaldım? Karnım guruldadı ve mutfağa gitme isteği duydum. Yumurta ve tost kulağa mükemmel geliyordu.

Siyah bir cip yanaştı ve motoru durdu. Sue Abigail'e baktı. "Birini bekliyor muyuz?"

Abigail başını salladı.

"Dell az önce merdivenlerden koşarak çıktı, o olamaz," diye teklif ettim. Kapı açıldı ve Frank içeri girdi.

Frank'i uzun zamandır tanıyordum ve benimle göz teması kurmaktan kaçınmasından önemli bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Merhaba, Sloane. Sue'yu gördün mü?" Ses tonu tamamen işle ilgiliydi.

"Buradayım Frank," diye seslendi Sue oturma odasından.

Önce benim gitmemi işaret etti, o da peşinden gitti. Savannah bir anda ortaya çıktı ve ben de kanepede ona katıldım.

"Bunu mümkün olduğunca kısa tutacağım çünkü çok sayıda telefon görüşmesi yaptım ve sonunda her şeyi bir araya getirdim."

Hepimiz haberleri beklerken o karşımızdaki sandalyeye oturdu ve bunun iyi bir şey olmayacağını biliyorduk.

Savannah içinden, "Bu bölümden nefret ediyorum," diye mırıldandı ve Sue uzanıp omzunu sıvazladı.

"Sue," dedi Frank dikkatini ona çevirerek, "ben Daniel." Abigail, Gabriella'yı hemen Sue'nun kollarından çekip alırken yüzünün rengi solmuştu.

"Yaralı ama hayatta," diye devam etti Frank. "Güvenliği için onu Redstone hastanesine götürüyoruz. Kartelin izini kaybettirmek için son anda bir değişiklik yapmak zorunda kaldık ve onu Kuzey Dakota hastanesine göndermek istemedik."

Sue ayağa fırlamıştı ama Frank elini kaldırarak başını salladı.

"Henüz değil. Çağırır alır almaz hep birlikte gideceğiz."

Savannah eğildi ve sandalyesine geri oturan Sue'nun elini tuttu. Frank'e baktı.

"Başka yaralı var mı?"

"Eğer öyleyse bile bana haber vermediler." Alnını ovuşturdu ve telefonuna baktı, sonra hareket etmesi gerekiyormuş gibi ayağa kalktı. "Sue, sana bir çanta hazırlamanı öneririm, böylece hastaneden ve Daniel'in yanından ayrılma konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"İyi fikir," dedi June, Tabby'yi kucağına alarak. "Savannah, Sue hazırlanırken Davie çocuklara göz kulak olmak için buralarda mı bir bakalım."

"Frank?" Ona yaklaştım. "Ne yapabilirim?" Beni yemek odasına doğru götürdü ve masaya oturttu, sonra da yanıma oturdu.

"North Rock aradı. Bir vadide mahsur kalmışlar ve ekiplerinin yarısı ya kayıp ya da hastanede olduğu için karteli tek başlarına durduramamışlar. Yardım için Blackstone'u aradılar." Bana bazı drone fotoğraflarını göstermek için telefonunu çıkardı. "Ekip bırakma noktasına varmadan önce bölgeyi bilerek kontrol ettik ve temiz olduklarını gördük." Duraksadı ve ekledi: "Mike ve John farklı bir noktaya bırakılacaktı ama son dakikada Daniel, Mike'la yer değiştirdi." Doğrudan gözlerimin içine baktı ve devam etti. "İki RPG füzesi Blackhawk'a isabet etti ve onları ormana gönderdi."

"Ne?" Kendime gelmem ve içimdeki avukatı ortaya çıkarmam bir dakikamı aldı. Frank bildiği kadarıyla başka kimsenin ciddi şekilde yaralanmadığını söylemişti. Buna tutunmam gerekiyordu.

"John güvenli bir hattan aradı. Kendisini ve Daniel'i toplama noktasına götürdü. Helikopter telsizle ikisinin de güvende olduğunu ve dönüş yolunda olduklarını bildirdi."

"Daniel ne kadar kötü?"

Frank eliyle yüzünü ovaladı ve derin bir iç çekti.

"Son duyduğumda bilinci yerinde değildi. Henüz bilmiyoruz. Eagle Eye ekibinden Waters'a toplayabildiği kadar bilgi toplattım ve hepsi burada." Bana bir flash bellek uzattı. "En iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum, Sloane, ve kaz." Ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına yaslandı. "Yemin ederim, eğer bu bir başka YouTube videosunda yer alırsa, kartelin tüm üyelerini teker teker toplayıp işkence yapacağım."

Yardım edebilir miyim?

Aceyle kulübeye döndüm ve dizüstü bilgisayarım da dahil olmak üzere eşyalarımı topladım. Bunu çözmeye yardımcı olacak kadar akli başında olan tek kişinin ben olabileceğimi biliyordum. Kişisel duygularımı bir kenara bırakmalı ve onlar için elimden geleni yapmalıyım.

Üç cip Redstone hastanesinin ön kapısına yanaştı. Dışarıdan bakan biri başkanın ziyarete geldiğini düşünebilirdi. İster erkekler ister kadınlar olsun, hesaba katılması gereken bir güçtü. Üçüncü katın kapıları açıldığında tam bir kaos vardı. Cole, Mike ve Keith bitkin görünüyordu ve tepeden tırnağa çamura bulanmışlardı. Savannah Cole'un yanına koştu ve kendini onun kollarına attı. Cole onu görünce yıkıldı.

"İnatçı piç asla dinlemez." Onu daha sıkı sıkarken sesi boğuk çıkıyordu.

Mark'a bir su uzattım ve genellikle dilinin ucunda duran normal mizah, yorgunluğu ve korkusu içinde kayboldu. Mia'nın burada olmasını diledim. "Mia az önce Dusk'tan ayrıldı ve birkaç saat içinde burada olur. Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Duvara bakmaya devam etti.

Mike ayağa fırlayıp başımızın üzerinden baktı ve hepimiz arkamızı döndüğümüzde bir sedyeyle bize doğru koşan giyimli insanları gördük.

"Pekâlâ çocuklar," diye emretti Frank, "onun bizden biri olduğunu biliyorum ama onlara biraz yer açalım."

Daniel tekerlekli sandalyeyle getirilirken Sue onun yanına koştu. Kolunda serumlar ve sıvılar vardı.

"Efendim, size bir bakmama izin vermelisiniz. Yaralısınız," diye ısrar etti bir hemşire arkamızdan, John'la birlikte koridordan gelirken. Ona koşmak istedim ama kendimi onun yanına gitmeye zorladım. Cansız gözleri benimkileri buldu.

"Geldiğini görmedik. İnsansız hava araçlarımız izliyordu ama bir faydası olmadı," diye şaşkınlıkla devam etti. "Bir RPG isabet etti, sonra bir tane daha. Hiç şansımız yoktu. Çok kan kaybetti. Bilinci gidip geliyordu. Onu uyanık tutmaya çalıştım ama hareket etmeye devam etmek zorundaydık." Yüzünde ter parlıyordu ve gömleğinin yakası sıırılsıklamdı.

"John," onu anılarından uzaklaştırmak için dikkatlice omuzlarından tuttum, "harika iş çıkardın ama artık elimizde. Gidip kendini kontrol ettirmeni istiyorum. Tamam mı? Ben hallederim. Sen kendi işini yaptın, şimdi ben de kendi işimi yapacağım. Ayrıca hemşirenin işini yapmasına izin vermeli ve onunla gitmelisin."

Hemşire teşekkür etti ve Mike John'u muayene odasına götürmeme yardım etti. Oldukça uzun süren bir tartışmadan sonra, sonunda John'a hastane gömleğini giydirdik ve hemşire onu hala itiraz ederek röntgene götürdü.

"Neye ihtiyacın varsa, Sloane," dedi Mike yumuşak bir sesle. "Ne olursa olsun, sende var. Ama bunun bugün sona ermesi gerekiyor."

Bunun ne kadar kötü olduğunu anlayarak başımı salladım. "İnterneti olan bir odaya ihtiyacım var ve Daniel ve John'la ilgili gelişmeleri saat başı öğrenmeliyim ve ne kadar zor olursa olsun, her birinizle olay henüz zihninizde tazeyken konuşmalıyım. Eğer bir şey hatırlıyorsanız, her ayrıntıyı bilmem gerekiyor."

Mike kocaman kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Tamamdır."

Her biri bana hikâyenin kendi versiyonunu anlatırken ekip şaşırtıcı bir şekilde odaklanmıştı. Keith ve Cole en gerçekçi olanlardı. Mike garip bir şekilde duygusaldı ama birkaç boşluğu doldurdu ve Mark, ne yazık ki her zamanki mizah anlayışı olmadan, kartel liderlerinden bazılarının neye benzediğini hatırlayabildi. Kendilerinden ne kadar ürkütücü derecede emin göründüklerini not etti. Özellikle bir ayrıntı aklımda kaldı.

"Hımm," Mark eliyle başını ovuşturdu ve ben de kuru çamurların yere dökülüşünü izledim, "içlerinden biri benim bulunduğum yere yaklaştı ve telsizi çaldı. Birisi Seven Webs'in nasıl mutlu olacağına dair tezahürat yapıyordu."

"Yedi Ağ," diye tekrarladım ve çılgınca not defterime yazdım. Demek birisinin takma adıydı. Belki de araştırdığım gibi bir çete sembolü değildi. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Zihnimi ne zaman boş bıraksam kendime bu soruyu soruyorum."

"Vardığınız sonuç neydi?"

Donuk gözleri benimkilere kaydı ve benimle neredeyse hiç ilgilenmediğini görebiliyordum. "Dışarıda Yedi Ağ adında biri çok uzun ve acı dolu bir ölümle ölecek."

"Umalım da öyle olsun." Gitmeye hazırlanırken başımı salladım. "Teşekkür ederim, Mark."

Yardımcı olabilecek herhangi bir şey hakkında bilgi aramak için tavşan deliğine girerken bir saat geçti.

"Kahve?" Mark elinde bir fincanla kafasını kapıdan içeri uzattı. Çamuru temizlediğinden beri biraz daha canlı görünüyordu - en azından elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

"Tanrım, evet, teşekkür ederim." Ağrıyan sırtımı esnetmek için ayağa kalktım ve memnuniyetle birayı aldım ve bana bir sandviç uzattığında sorgulamadım. Açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim. "Daniel'dan haber var mı?"

"Hâlâ ameliyatta. Tek bildiğimiz bu."

"Peki ya John? Röntgenden haber var mı?"

Mark omuz silkti ve hayal kırıklığı içinde gözlerini ovuşturdu. "Kuzey Dakota hastanesini kullanmamızın nedenlerinden biri de bu. Blackstone'un bilgi alması için orada bir protokol var. Frank'in Daniel'ı neden buraya getirdiğini anlıyorum ama hiçbir şey bilmemek berbat bir şey."

"Evet, eminim. Eminim her şey yoluna girecek ve ne yazık ki bu hastanede sadece biz yokuz."

Mark drone resimlerini masanın üzerinde gezdirdi ve inceledi.

"Bu dövüşün sonsuz olacağını biliyordum." Sesi yorgunluğun ötesindeydi. "Biliyordum, hepimiz biliyorduk, bazı adamlarımızı kaybedecektik ama olabileceğimiz her şeye hazırlıklıydık. Kartel fareler gibidir. Ne zaman bir sürüyü yok etseniz, daha fazlası geri gelmeye devam eder. Düşman bölgesindeyken işe yarayacak bir strateji geliştirmek için neredeyse bir yıl harcadık. Blackstone sürpriz unsuruna güveniyor," bir fotoğraf aldı ve bana gösterdi, "peki biz oraya varmadan önce ne yaptığımızı nasıl biliyorlar?" Konuşmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Sakin bana bir yerlerde olası bir sızıntı olduğunu söyleme."

"Sana söz veriyorum Mark, aksini kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Mark elindeki fotoğrafı bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına alarak kanepeye oturdu.

"Bizi seçiyorlar. North Rock'ın yarısı Kuzey Dakota'da yaşam savaşı veriyor ya da kayıp ve hayatta olup olmadıklarını kim bilebilir? Şimdi Daniel, eğer başarabilirse, aylarca iyileşmesi gerekecek. John'un kaburgaları kırılmış gibi görünüyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Ekiplerimiz yara bandı ve gazlı bezlerle bir arada tutuluyor."

"Şu anda durum kötü görünüyor Mark, ama bana zaman ver. Bir yolunu bulacağım. Benim işim bu. Eğer burada bulunacak bir şey varsa, onu bulana kadar kazacağım."

Mark birkaç kez başını salladı. Yüzü yenilmiş görünüyordu, solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Mia'nın gelmesine daha ne kadar var?"

"Her an gelebilir." Ayağa kalktı ve stresten kurtulmak istercesine kollarını salladı. "Pekâlâ, biz diğer odada olacağız. Eğer yanarsan ya da bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumuzu biliyorsun. Bir şey duyarsak size haber veririm."

Mark'ın sözleri yine kafamın içinde dönüp duruyordu. Her ne kadar oraya gitmek istemesem de, gerçek şu ki Blackstone'un daha önce de bir sızıntısı olmuştu ve para kesinlikle tüm kötülüklerin anasıydı. Bilgisayarımı tekrar uyandırdım, yeni bir web sayfası açtım.

sayfasına girdi ve North Rock Ekibi'nin tüm hayatlarını incelemeye başladı.

Defterimdeki sayfaları çılgınca çevirdim ve her bir askerin diğeriyle nasıl bağlantılı olduğuna dair çizgiler çizmeye başladım. Bazıları North Rock'a alınmadan önce arkadaştı, bazıları ise hiç tanışmamıştı. Sonra öldürülen çaylağı incelemeye başladım. Kayıtlarını okurken, mezun olmadan önce son sınava iki kez girdiğini fark ettim. Kırmızı kalemimi çıkardım ve adını daire içine aldım. Bu teste sadece bir kez girmesi gerekiyordu. Babama hızlıca bir e-posta gönderdim ve daha önce sınava iki kez giren biri olup olmadığını, varsa kim olduğunu ve neden istisnalar olabileceğini sordum.

Kahve fincanımı çöpe attım ve kapıdan diğer odaya baktım, sonra da saate döndüm. Doktor kapıdan girdiğinde ben de diğerlerine katıldım. Bana yol vermek için geri çekildi ve diğerleri ayağa fırladı.

Doktor bize hitaben, "Öncelikle ekibime karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Karmaşık bir prosedürdü. Daniel'in uyluk kemiğinde açık bir bileşik fraksiyon vardı, ancak sahada uygulanan atel sayesinde bunu onarabildim. Ayrıca beyinde bir miktar şişmeye neden olan bir kafa travması geçirdi ve şişliğin azalıp azalmadığını görmek için dikkatle izliyoruz. Şu anda ben ve Dr. Tahoe cerrahi müdahaleye gerek olmadığını düşünüyoruz. Rehabilitasyon süreci uzun sürecektir, ancak önümüzdeki aylarda tam hareket kabiliyetine sahip olacak. Her şey düşünüldüğünde, tamamen iyileşmesi gerekiyor. Adamlarınızın ilk yardım konusunda bu kadar iyi eğitilmiş olmaları iyi bir şey. Takdir edilmeliler."

Odadaki gerginlik, rahatlama iç çekişleri ve bazı gözyaşları ile buharlaştı.

"Affedersiniz, Doktor." Tam kapı koluna uzanırken onu yakaladım. "John Black saatler önce röntgen çekirtmek için gitti ve hâlâ dönmedi. Onunla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır, ama sizinle konuşması ve size haber vermesi için birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Sue'ya kocaman sarılmak için geri döndüm ve Cole'un bugün ilk kez gümbür gümbür oturduğunu fark ettim. Babasının yaraları omuzlarına oldukça ağır bir şekilde oturmuştu.

Hissettikleri stres türünü anlayabiliyordum. Birçok stres türü vardı ama bir askerin özgürlüğümüzü sağlamak için her gün karşılaştığı stres özel bir cesaret gerektiriyordu. Annemin oturup babamın dönüşü hakkında endişelendiğini hatırlayabiliyordum ve büyüdükçe ben de ona katıldım. Bunu yaşamadan nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz.

"Affedersiniz, hepiniz John Black'le birlikte misiniz?" Buruşuk önlüklü, yorgun görünümlü bir hemşire kapıda belirdi. Cole ayağa fırladı ve bir adım öne çıkarak hepimizin öyle olduğunu söyledi.

"Birinizle mi yoksa hepinizle mi konuşmalıyım?"

Cole'a hızlıca bir bakış attım, o da hemen kontrolü ele aldı ve "Hepimiz onun ailesiyiz, o yüzden devam edebilirsin" dedi. Cole bir adım atıp yanımda durdu ve desteğini takdir ettim.

Hemşire maskesini çıkardı ve ellerinin arasında çevirdi. "Bay Black yoğun bakıma yatırıldı ve şu anda her iki durum da söz konusu olabilir."

Odadaki gerilim bir kez daha artarken elim Cole'un koluna gitti.

"Ne?" Mike sordu. "Kaburgaları için röntgen çekirtmeye gitti."

"Evet, yaptı ve dördü kırıldı." Sertçe yutkundu ve hepimizin yüzüne baktıktan sonra gözlerini Mike'tan ayırmadan hızla devam etti. "Ama baldırında da büyük bir kesik var." Yüzü kızardı ve kelimeleri daha hızlı çıkmaya başladı. "İlk başta kafası karıştı ve ateşi vardı, sonra kan basıncı yükseldi ve nabız oksidasyonu dramatik bir şekilde azaldı. Burun kanülü aracılığıyla oksijen takviyesine ihtiyacı vardı. Başta neler olduğunu anlayamadık,

Sonra baldırındaki kesikte bir enfeksiyon olduğunu fark ettik. Kan tahlili yaptık ve şüphelerimiz doğrulandı. Sepsis olmuş." Gözleri bana kaydı. "Bunun anlamı enfeksiyonun kan dolaşımına karıştığı ve hemen tedavi edilmezse ölümcül olabileceği. Bu yüzden hemen serumdan güçlü antibiyotiklere başladık."

Odaya bir kez göz gezdirdi ve bana döndüğünde omuzları çökmüştü. "Bakın, gerçekten üzgünüm. Onun durumu hakkında bilgilendirildiğinizi sanıyordum. Şu andan itibaren sizi bilgilendirmek için elimden geleni yapacağım." Bakışları yere kaydı ve sanki biri duraklatma düğmesine basmış gibi tüm oda hareketsiz kaldı. "Antibiyotiklerin gerektiği gibi işe yarayıp yaramadığını sadece zaman gösterecek. Benim adım Lily. Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa danışmaya sormanız yeterli. Daha açık sözlü olamadığım için üzgünüm."

"Peki, her şey yolunda giderse, gidip onu görmemize ne kadar var?" Cole araya girdi. Olup bitenlerdeki bu ani değişim karşısında kendimi ağırlıksız hissettim.

"Şu anda durum biraz karışık, anlarsın ya." Ellerini tekrar sıktı ve gülümsedi. "Bakın, stabilize olduğundan emin olduğumuzda size haber vereceğiz. Her şey yolunda giderse, birkaçınızın onu görmesine izin vereceğiz."

"Teşekkür ederim." Keith kibarca elini uzattı.

Gözlerini üzerimde hissettim ve Savannah aniden yanıma gelip oturmama yardım etti. "Eminim her şey yoluna girecek, Sloane. Hepimiz olumlu düşünmeliyiz. John güçlü biri ve hiçbir şeyin onu bizden almasına imkân yok." Onun meydan okuması beni neredeyse gülümsetiyordu ve elini tuttum ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Boğazım sanki biri tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Sadece biraz gülümsedim ve başımı salladım.

Abigail odadan çıkarken yumuşak bir sesle, "Sanırım John'un ailesini aramanın zamanı geldi," dedi.

Mike, Mark, Keith ve Cole odanın diğer ucunda toplanmışlardı. Ne konuştuklarını merak ediyordum.

Cole beni bakarken yakalayınca Keith'e bir şeyler söyledi ve Savannah ile bana katılmak için gruptan ayrıldı.

"Güçlü ol, Sloane. Bu adam doğuştan asker.

-" Savannah ona ters ters baktı. "Üzgünüm, hiçbir lanet enfeksiyon onu alt edemeyecek."

"John her zaman ölecekse bunun kendi dağında olacağını söylerdi," diye araya girdi Mike, "yani bugün değil, Şeytan."

Hepsi kendinden emin görünüyordu. En kötüsü her zaman yüzünüze bakarken öyle olmak zorunda olduğunuzu tahmin ettim ve son zamanlarda çok şey yaşadılar.

Duvardaki saatin tik taklarına daha fazla dayanamadım. Hareket etmem ve manzarayı değiştirmem gerekiyordu. Mavi duvarlar zihnimi uyuşturuyordu. Ben ayağa kalktığımda Mike da benimle birlikte ayağa kalktı, sanki beni izliyordu.

"Sanırım aşağı inip biraz temiz hava almam gerekiyor."

"Harika. Ben de." Mike beni odadan çıkarken takip etti.

Mike'ı tanıımıyordum ama birkaç kez konuştuğumuzda yeterince nazik görünüyordu ve John ondan hoşlandıysa, iyi bir adam olduğunu biliyordum. Asansöre bindiğimde bana baktı ve endişeli bir şekilde gülümsedi.

"Lobideki kahve standında çok güzel çikolatalı kekler olduğunu duydum."

"Ah, öyle mi?" Nazik olmaya çalıştım ama aklım John'daydı. "Mark'ın şimdiden üç tane oldu, bu yüzden harika olmalılar diye tahmin ediyorum." Hafifçe güldü ama kapılar açılıp çığlıklar içinde bulunduğumuz teneke kutuyu doldurunca gülmesi kısa sürdü. "Bayan Black?" Mike bir adım öne çıktı, John'un

Anne. "Her şey yolunda mı?"

Mike'ın iri gövdesinin etrafından dolanırken, Kelly'nin benden hastanenin ana lobisinde sinir krizi geçirmekte olan Ellie'ye kayan çılgın gözlerini yakaladım.

"Sloane, Tanrı'ya şükür buradasın." Ellie'yi sakinleştirmeye çalıştı. "Oliver Cole'u aramaya gitti ve Ellie de bizim gerginliğimizden beslenmiş olmalı. Çok endişeliyiz. John hakkında bir şey duydun mu? Bilmemeye dayanamıyoruz. Ne oldu?"

"Mike," dedim hemen ona, "ben Ellie'yle konuşurken Bayan Black'i kenara çekip neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Elbette." Ne olduğunu anlayamamış bir şekilde bana baktı ama dediğimi yaptı ve Kelly'yi yakındaki bir masaya götürerek ona bilgi verdi.

"Merhaba, Ellie. Ben Sloane, John'un bir arkadaşıyım. Bana geçen gün çakıl taşı aramaya gittiğini söyledi. Ne renktiler?" Çılgınca ona dair bir anı aradım ve yemek masasında bunu duyduğumu hatırladım. Geçmiş deneyimlerimden, temporal lobu içeren beyin hasarlarının, kaza sonrasına ait uzun vadeli anılara erişimde zorluk ya da yetersizlikle sonuçlandığını biliyordum.

Ellie dönüp baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve gözlerinde dehşet vardı ama sakinleşmesinden beni duyduğunu anladım. Göğsü kabardı ve ellerini birbirine kenetlemeye devam etti.

"John bana çakıl taşlarından ve seninle ne kadar eğlendiğinden bahsetti. Kaç tane buldun?"

"Yedi," diye ofladı bana ve yüzündeki kızarıklık kaybolur gibi oldu.

"Yedi, vay canına! John'un beş dediğine yemin edebilirim."

"Hayır, yediydi. John iki tanesini geri koymamı istedi ama koymadım." Omuz silkti.

Omzunun üzerinden bizi izleyen Kelly'ye baktım, elini göğsüne götürerek teşekkür etti, diğer çocuğuna odaklanmak için bir dakikası olduğu için rahatlamıştı.

Asansör açıldı ve Oliver beni Ellie'yle görünce koşarak yanıma geldi. "Özür dilerim Sloane. Ellie'nin burada zor zamanlar geçirdiğini duydum."

"Hayır, burada hepimiz iyiyiz. Ellie sadece benim için bir şeyi açıklığa kavuşturuyordu." Bu dikkat dağınıklığını neredeyse memnuniyetle karşılıyordum ve Kelly'nin de kendine ayıracak bir dakikaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Kelly ve Mike da bize katıldılar, Ellie sakinleşmişti ve lobideki televizyonda onu ayarttığım bir programı izlemekle meşguldü. Hepimiz John ve olanlar hakkında konuştuk.

Nerede olduklarını. Oliver'a herhangi birimiz bir şey duyar duymaz aşağı ineceğimizi söyledim. İkisi de Ellie'yle birlikte lobide kalmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikirdi. Kararsız olduklarını biliyordum ama onları bilgilendireceğimizden de emindiler.

Mike ve ben vedalaştık ve yukarı çıktık. Asansör kapısı kapandığında Mike bir şey söylemek ister gibi boğazını temizledi.

"Benim olmayan bir şeyi paylaşmak bana düşmez," diyerek asansör halısının üzerinde ayaklarımı sürüyerek yürüdüm, "ama orada yardım ettiğin için teşekkürler."

"Elbette."

John'a olanları sindirmek yeterince zordu ama bir de Ellie'nin getirdiği fırtınanın içine girmek beni neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlıyordu. Kafam çözülmek üzereymiş gibi hissediyordum, birden fazla yöne dağılıyordu. John, Ellie, kartelle ilgili tüm bu bok fırtınası ve yüzümün hala şişmiş bir balon gibi hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Frank ve babamın Washington'da bu durumla uğraştıklarını biliyordum ve her ne kadar neler olduğunu bilmek istesem de, açıkçası şu anda umurumda değildi.

"Sloane?" Mike'ın sesi beynimdeki düşünce kasırgasını durdurdu ve asansör kapılarını benim için tuttuğunu görmek için başımı kaldırdım. "İyi misin?"

"Ah, evet." Zorla gülümsedim ve bekleme odamıza geri döndüm.

Abigail ve June çocuklarla Dell'e yardım etmek için vardiyalı olarak çalıştılar ve zaman ilerledikçe Sue ve beni meşgul etmek için ellerinden geleni yaptılar. Mark yemek yediğimizden emin olmak için ısrar etti. Çok fazla bakıma ihtiyacı olan bir adam için böyle durumlarda kesinlikle harikaydı ya da belki de Mia geldiği için kendini daha iyi hissediyordu. Her iki durumda da, bu güzeldi.

E-postam telefonuma bir titreşim gönderdi ve sisli bir kafayla babamın e-postama yanıt verdiğini gördüm.

"Teste yalnızca bir kez girilebilir," diye fısıldadım nefesimin altında. "İlginç." Ona teşekkür eden hızlı bir yanıt gönderdim,

sonra aklımı tekrar işe vermeye çalıştım.

"Ne kadar oldu?" Sue sonunda sessizliği bozdu. "Üç saat on beş dakika oldu," dedi Cole ve ben

Tam o sırada kapı açıldı ve Hemşire Lilly içeri girdi.

"Merhaba, millet. Bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkürler. İyi haberlerim var.

Daniel şu anda iyileşme sürecinde ve ameliyatı gayet iyi geçti. Doktoru ameliyatta tam olarak ne yapıldığı konusunda sizi daha sonra bilgilendirecek ama onu yakında görebilirsiniz." Grubumuza bakarken tökezledi. "Ama teker teker lütfen. John Black'e gelince, şu anda durumunun stabil olduğunu iletmekten memnuniyet duyuyorum."

Tüm oda alkışlarla inledi ve rahatlama gülümsemelerinde açıkça görülüyordu.

Lilly dinlememiz için elini kaldırdı. "Bir süre bizi endişelendirdi ama güçlü ve fiziksel durumu mükemmel, bu da çok yardımcı oldu. Yaklaşık bir hafta hastanede serum antibiyotik tedavisi görecektir ve her şey yolunda giderse eve dönebilecektir. Ama," diye işaret eden bakışlarını ekip lideri olduğunu duyduğum Cole'a çevirdi, "dinlenmesi gerekiyor. Çalışmak ya da ağır kaldırmak yok. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Abigail haberi alt kattaki John'un ailesiyle paylaşmak için bizi neredeyse ezip geçerken Cole, "Söz veriyorum," diye söz verdi.

"Onu görebilecek miyiz?" Bu haberle neredeyse ağırlıksız kalmıştım.

"Hâlâ yoğun bakımda ama odasına getirildiğinde ve hazır olur olmaz ikiniz içeri girebilirsiniz."

"Ailesi." Cole'a başımı salladım. "Bekleyeceğim. Oğullarını görmeye gerçekten ihtiyaçları var."

Mark'a kulak vermeden önce uzanıp kolumu anlayışla sıktı.

Sue iyileşmekte olan Daniel'i ziyarete gitti ve Cole'a sıranın kendisine geleceğine dair güvence verdi. Mutlu gözyaşları içinde geri döndü ve Daniel'i ziyaret etmek için ayrılmadan önce Cole'a kısa bir süre sarıldı. O odada duvarda uçan bir sinek olmak isterdim.

Daniel'ın Mike'la yer deęiřtirmesi hakkında bir řeyler duydum. Cole'un bu konuda söyleyecek birkaç řeyi olacaęını dūřunmūřtūm.

"Eminim yakında John'u gōreceksin." Mike bana doęru eęildi. "Hepimiz onun bu kadar kolay kaybedilemeyecek kadar gūęlū olduęunu biliyorduk." Asıl sōylemek istedięinden řūphelendięim řeyi sōylemeden ōnce yer deęiřtirdi. "Ah, sadece Blackstone'a ne kadar iyi uyum saęladıęını sōylemek istemiřtim. Sır saklayabiliyorsun ve buna saygı duyuyorum."

"Teřekkūrler." İltifat için minnettar gōrūnmeye çalıřtım ama kafam hālā bir panik dōngūsūnde sıkıřıp kalmıřtı. Tūm bunların olmasına hazırlıklı deęildim. Daniel, John, Ellie'nin ōkūřū ve řimdi de Mike, John'un hořlanmayacaęı bir sırrı biliyordu.

"Sloane?" Sue'nun sıcak dokunuşu beni i kaosumdan çekip çıkardı. "Sanırım John seni şimdi gōrmek istiyor."

"Gerçekten mi? Teřekkūr ederim." Zorla gülūmsedim ve titreyen ellerimi tiřōrtūmden ařaęı kaydırdım. Kapıdan çıkıp uzun koridorda ilerledim ve 506 numaralı odanın ōnūnde durdum. Ellerim soęuktu, bu yūzden aęır kapıyı itip açmadan ōnce onları bacaklarıma yaslayarak ısıtmaya çalıřtım ve kısa bir sūre durdum.

Saf deęildim. Solgun ve yorgun gōrūneceęini biliyordum, ama onu bir makineye baęlı, bir ayaęı çukurda gōrmeye hazır deęildim.

Koluna serum takılmış ve beline bandaj sarılmıştı. Őnlūęū yeni muayene edilmiş gibi yukarı kaldırılmıştı. Onu bu şekilde gōrmek řok ediciydi. Yataęa yaklaşmaktan korkuyordum ama kendimi hareket etmeye zorladım.

Gōzleri faltařı gibi açıldı ve ūūncū ziyaretçisinin kim olduęunu gōrmek için gōzlerini kıstı.

"Merhaba," diye zar zor fısıldadım ve ağlama isteğimle savaştım. Bugūn duygusal bir hız treni gibiydi ve eninde sonunda o cehenneme dōneceęini biliyor olmam da yardımcı olmuyordu.

Yer değiştirdi ve yatağını yūkseltmek için parmağını dūęmeye bastırdı. Rahatladığında bana yaklaşmamı işaret etti. Ayaklarım bana ihanet etti ve onları hareket

ettiremedim.

"Sloane," diye boğazını temizledi ama sesi son derece halsiz geliyordu, "buraya gel."

Hain ayaklarım sonunda pes etti ve onun yanına gittim. Yanına uzanmamı işaret etmeye çalıştı ama ben onun yerine elini tuttum ve sandalyeyi yanına çektim. Bir süre öyle kaldık, sonra o uykuya daldı ve ben kalp monitörünün korkunç bip sesiyle baş başa kaldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

John

Kalp monitörü bilincimden kaybolurken, çocukluğumdan daha hoş bir anıya daldım.

"John!" Ellie çamurla kaplı bir kayanın arkasından boktan bir sırtışla çıkageldi. "Neye bakıyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve kayanın arkasında ona katılmak için hareket ederken kaburgalarına hafifçe vurdum. "Maverick çocuklarını gözlüyorum, onlara saldırmak için mükemmel anı bekliyorum." Ona daha önce yaptığım ev yapımı çamur toplarını gösterdim.

"Başına buyruk çocuklar," bakışlarını bana dikti, "yoksa başına buyruk kız kardeş mi?" Kıkırdadı ve ben de tekrar yan tarafına vurdum. Bir çığlık attı ama gülmeye devam etti.

"Şşşt," diye uyardım ve küçük pisliklerin yaklaşmasını bekledim. Tyler, Elliot ve Josh mahallenin yeni çocuklarıydı ve aramızın etrafındaki ormanın kendilerine ait olduğunu sanıyorlardı. İşleri yoluna koymanın zamanı gelmişti.

"Bak, Bethany orada," diye fısıldadı kız kardeşim omzumun üzerinden. "Onun için de bir çamur topun var, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim ve elini omzumdan çektim. "Ben Elliot ve Josh'u alacağım, sen de Tyler'ı çıkar."

"Ya Bethany?"

"O tamamen senin," diye mırıldandım.

"Evet." Yerine geçti ve ikimiz de bekledik.

"Bir," yaklaştılar, "iki," her zaman yaptıkları gibi yerlerini almak için durdular, "üç." Ayağa kalktım ve çamur topunu tüm gücümle Elliot'ın sırtına vurdum.

"Ne oluyor be?" Ellie ayağa kalkıp Tyler ve Bethany'nin suratının ortasına çaktığında dönüp baktı. İki çocuk da çığlık atarak yere düştü. Josh'u boynundan çiviledim ve kendinden çok memnun olan kız kardeşime beşlik çaktım. Ayağa fırladık ve kendi bahçemize geri döndük. Merdivenden ahırın güvenli çatı katına tırmanırken hiçbir şeyi kaçırmadık.

Ellie gülme krizine girerek samanların üzerine düştü ve ben de ona katıldım. Karnımız ağrıyana ve gözyaşlarımız bitene kadar güldük.

"Onlara gösterdik!" Çamurlu saçlarından saman parçaları çıkarırken kıkırdadı.

"Yaptık." Ona beşlik çaktım ve babamın burayı kulüp evi olarak kullandığımızı öğrendikten sonra asmamıza izin verdiği Noel ışıklarını yaktım.

"John." Dizlerinin üzerine yuvarlandı, yüz ifadesi ciddiydi.

"Öyle mi?" Bir tavuğu yolumdan çektim ve üzerine oturdum.

Bacaklarımı açık çift kapının üzerinden sarkıtmak için çıkıntıya çıktım. "Bana bir söz verir misin?"

"Tamam."

"Hayatımızda ne olursa olsun, her zaman bir takım olacağımıza dair bana söz ver."

Şöyle bir baktım ve kollarının dizlerine sarılmış olduğunu ve çenesinin dizlerinin kemikli üst kısımlarına dayandığını gördüm.

"Elbette. Bu anlaşmayı yıllar önce yapmıştık. Neden şimdi gündeme getiriyorsun?"

Omuz silkti ve ağzı çatıldı. "Bethany ve diğer birkaç kızın sana farklı bakmaya başladığını biliyorum ve bu sorun değil, çünkü erkekler de bana aynısını yapıyor. Ama sen benim kardeşimsin ve önce bizim geldiğimizden emin olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Biliyorum." Korkusunu anlıyordum. Her zaman ikimiz olmuştuk ve birinin bunu bozması fikri korkutucuydu. "Biz tek kişiyiz," dedim hafifçe gülerek, "sen bağımsız olmaya karar verene kadar."

"Bana benziyor." Sırıttı.

"İkizlerin bağıını koparamazsın Ell. Bu bilimsel olarak kanıtlanmıştır," diye onu rahatlattım.

"Herkesten önce ikizler." Gülümsedi.

"İkizler herkesten önce gelir," diye tekrarladım, bu sözü mezara kadar götüreceğimi biliyordum.

Acı beni sarsarak uyandırdı ve zihnimin köşelerinde ağır bir şekilde asılı duran sisi temizlemem bir anımı aldı. Sol kolumu hareket ettiremiyor gibiydim, bu yüzden gözlerimi zorla açtım ve bulanıklığı kırıştırdım. Yanımda olduğunu fark etmeden önce onun tatlı kokusu burnuma ulaştı.

"Hey," diye fısıldadım ve elimi uzun saçlarının ipeğinde gezdirdim. Her şey acıyıyordu ama Sloane'un burada olması bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Doğrulamak için hareket etti, sonra yüzünü buruşturdu ve bir an için başını çevirdi. Başını kaldırıp bana baktığında yüzündeki yorgunluk kayboldu ve yerini endişe aldı.

"Merhaba." Ses tonu tuhaftı. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Başımı salladım ve elini tutmaya çalıştım, ancak emin değilmiş gibi ayağa kalktı.

"Neyin var?" Mırıldandım ve başıma ayak uydurması için yalvardım.

"Ben sadece..." Sesi kesildi.

"Sadece ne?" Rahatsızca yer değiştirdim. Lanet olsun, her şey acıyor.

"Ben güçlü bir kadını, John."

"Biliyorum." Keskin bir acı merkezimi sarsarken oda biraz eğildi.

"Washington'daki en sert adamlardan bazılarıyla karşı karşıya gelmiş biri."

"Evet, öyle."

"Kendi evimde saldırıya uğramaktan bahsetmiyorum bile," diye devam etti, "ama sevdiğiniz adamın hiçbir uyarı olmadan hayatı için savaştığını görmek gibi bir şey var. Hiçbir uyarı yoktu."

Sözleri karşısında irkilerek durakladım. "Aşk" kelimesi odada yankılandı ama o fark etmemiş gibi görünüyordu, ben de henüz işaret etmedim.

"Koridorda durmuş bizimle konuşuyordun," hikayesini anlatırken kollarını hareket ettirdi, "sonra gittin, röntgen çektirmeye gittin ama geri dönmedin. Geri dönmedin."

"Korkutucu olduğunu biliyorum ama-"

"Korkutucu mu?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken güldü. Ne kadar acı çektiğini görünce midem bulandı. "Korkunç olan, Blackhawk'ının içine iki RPG düştükten sonra düştüğünü öğrenmek." Burnunu çekti ve ıslanmış yanaklarını elinin tersiyle kuruladı. "Bu," kollarını bana doğru salladı, "korkunç bir şey." Dinlediğimi göstermek için başımı salladım. "Kaburgaların kırılmış olabilir."

"Evet."

"Bacağınızda kötü bir kesik vardı ve pis bir suya girdiğinizi söylediler. Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Evet." Haklıydı. Daha iyi biliyordum, ama o anda bunun bir önemi yoktu.

"Daniel'in zor durumda olduğunu biliyorum, peki ya sen?"

"Onun bir ailesi var-"

"Kelly, Oliver, Ellie ve..." Kendini durdurdu. "Ve?" Onu daha da kızdıran bir gülümsemeyle sordum
Kapalı.

"Tripper," diye korkunç bir şekilde yalan söyledi. "Onlar senin ailen, eve dönecek kadar önem vermen gereken insanlar. Sen de en az Daniel kadar önemlisin."

"Ailemi ve kendi hayatımı önemsiyorum." Mide bulantısı dalgasına ve üzerime çöken karanlığa karşı savaştım. Kendimden geçmeme izin vermeyecektim. "Ama koşan şey bu değildi

Daniel'ı o ormandan geçirirken aklımdan geçenleri." Uzandım ve niyetimden biraz daha sert bir şekilde kolunu tuttum. "Lütfen bir an için hareket etmeyi bırak." Siyah noktalara göz kırptım.

"Oh," sonunda acı çeken halimi anladığında yüzü düştü, "özür dilerim." İç çekerek yanıma oturdu.

"Ve seni korkuttuğum için özür dilerim. İçgüdülerimle hareket ettim. Bir generalin kızı olarak bunu anladığınızı biliyorum." Ağzım zımpara kağıdı gibiydi. "Tıpkı bana kızgın olmadığını bildiğim gibi. Benim için endişeleniyorsun."

"Belki," diye ofladı ve daha fazla gözyaşı aktı.

"Bakın," diye hemşireye seslendim, böylece buradan defolup gidebilecektim, "görevimiz raydan çıktı ve Daniel benden daha kötü durumdaydı." Yüzündeki ifade beni daha da zorladı. "Daniel katıldığımdan beri benim için bir baba gibiydi. Hayatımın bu yönünü babamla paylaşamıyorum, bu yüzden Daniel'ın benim için böyle olması oldukça önemli." Düğmeye tekrar tıkladım, saniyeler geçtikçe kendimi daha kötü hissediyordum. "Bacağımı, kaburgalarımı ve diğer her şeyi görmezden geldim ve bizi oradan çıkarmak için yapmam gerekeni yaptım."

Ağlamaya başladı ve bunun her şeyden çok rahatlamadan kaynaklandığına inanmak zorundaydım.

"Sloane," dedim bacağını okşayarak, "bana eve dönmem için bir sebep verdin, umursamam ve umursamaz olmamam için bir sebep. Senin sayende eve geldim."

"Neredeyse ölüyordun, John."

"Ama ben yapmadım." Elini öptüm. "Ben ölmedim," diye tekrarladım onu rahatlatmak için.

Kapı açıldı ve hemşire içeri girdi, ama ben onun arkasında duran Mark'a ters ters baktım. Ayağıyla kapıyı tutmuş ve bana hınzırca bir gülümseme fırlatmıştı.

Kahretsin, işte başlıyoruz.

"Günaydın Bay Black." Hemşire serum torbamı değiştirmeye başladı. "Bu sabah nasıl hissediyorsunuz?"

"Ben iyiyim. Eve ne zaman gidebilirim?"

Kadın güldü ve Mark odaya girdi, dekoru hayranlıkla seyrediyormuş gibi etrafına bakındı.

Oda sarı renkteydi ve somon rengi mobilyalar vardı. Bakacak bir şey yoktu.

Hemşire bana "Pazar gününe kadar buradasınız Bay Black," dedi, "ondan sonra da on üç gün daha yatak istirahatindesiniz."

Mark yavaşça döndü ve Sloane'a katıldı. "Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldandım.

"John," diye uyardı Sloane, bunun yalan olduğunu biliyordu. "Acı çekiyor ve birkaç dakika önce hasta gibi görünüyordu."

"Anlıyorum." Hemşire bana onaylamayan bir bakış attı. "Bunun ve ağrın için sana bir şeyler getireyim."

Tartışmak istedim, ama hemşire gitti ve Sloane ona katılmak için acele etti, durumum hakkında daha fazla süsleme yapacağımdan emindim.

Mark'ın bok yiyen sırtışı üzerimde belirdi.

"Ne?" Başka bir baş dönmesi büyüğü beni ele geçirirken gözlerimi kapattım.

"Mm, hiçbir şey." Battaniyenin kenarını kaldırmaya başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dalına bir hortum sıkıştığını duydum."

"Tanrı yardımcım olsun, Lopez," diye homurdandım.

"Birileri telaşlı mı?" Güldü. "İşerken acıyor mu?"

"Öl."

"Yok, ben iyiyim." Odanın köşesindeki sandalyeye oturdu ve saate baktı. "Öğle yemeği servisine on dakika var."

"Tak, tak." Savannah elinde bir çantayla kafasını kapıdan içeri uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Başımı salladım, tüm bu ilgiden nefret ediyordum. Ya buradan defolup gitmek ya da uyumak istiyordum.

"Mia bir arkadaşına torpil yaptı ve senin evden biraz yemek isteyebileceğini düşündük." Çekmeye başladı

bazı kaplar çıkardı. "Çorba, ekmek, çay, kalışınızı biraz daha güzelleştirmek için birkaç şey."

"Teşekkürler, Savi." Yemek fikri midemi bulandırdı ama teklif çok nazikti. "Daniel nasıl?"

"O iyi. İyileşmesi biraz zaman alacak, belki senden biraz daha uzun sürebilir ama gerisini Cole'un anlatmasına izin vereceğim." Arkasına uzandı ve çoktan ruloların içine girmiş olan Mark'a bir şaplak attı.

Sloane içeri girdi ve yatağın kenarına oturdu, hâlâ milyonlarca kilometre uzağa bakıyordu.

"Tamam Bay Black, bulantı ve ağrı kesici ilaçlarım var." Hemşire yanımdakileri görünce durdu. "Birinizin gitmesi gerekiyor. Bir seferde sadece iki misafir. Özür dilerim."

"Şu." Ağızını ikinci bir rulo ile dolduran Mark'ı işaret ettim.

"Çok üşümüştün." Yemek ağzında yuvarlandı.

"Ben de gitmeliyim." Savannah bana sarıldı. "Daha fazla yiyeceklerle döneceğim."

El sallayarak veda ettim ve hemşirenin iğneyi yapmasını bekledim. Umarım çabuk vururlardı.

"Bu yardımcı olacaktır. Şimdi biraz dinlen." Serumumdaki sıvıları hafifletti ve gitti.

Sloane yatakta ilerledi ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Sıcaklık vücuduma yayıldı ve ağırlaştığımı hissettim. Başımın tepesi karıncalanmaya başladı ve zihnim yavaşça odayı terk etti. "Bana tekrar söyler misin?"

"Ne?" diye fısıldadı yatağın yanındaki ışığı kapatırken.

"Beni sevdiğini." Delta günlerimi hatırlayarak uykuya teslim oldum.

Dimitri, sırtımıza bağladığımız kırk beş kiloluk bir çantayla kalın arazide yaptığımız yirmi millik yürüyüşün son ayağını bitirdiğimizde, "Ayaklarım öldürüyor," diye sızlandı.

"İyisin," diye mırıldandım ve Tony'nin bacakları tekrar tutmazken kolunu tuttum. Delta Gücü eğitimi zayıfları güçlülerden, kararsızları kararlılardan ayırırdı. Bunun büyük bir kısmı zihinseldi. Acı ama gerçek. Bir Delta Gücü askerinin karşılaşacağı zorluklarla yüzleştiginizde, en iyinin de iyisi olmanız gerektiğini biliyordum. Yoksa ölürdünüz.

"Hadi Tony." Eğildim ve kalan azıcık gücümü kullanarak onu omzuma aldım. Dizlerim titriyordu ama bir an durup kafamı toparladım.

"Gerçekten mi?" Dimitri topallayarak ilerlerken kıs kıs güldü. "Sanırsın bir filmde falan oynuyoruz."

Döndüm ve eğitime başladığımızdan beri kıcıma binen piç kurusuna ters ters baktım.

"O halde," diye kollarımı uzattım ve Tony'nin dengede durmaya çalıştığını hissettim, "bu işin yıldızı sen olabilirsin. Eğer onu taşımak istiyorsan, taşıyabilirsin."

"Onu ve fazladan ağırlığını taşımayacağım." Tony'nin çantasını gösterdi. "Zaten zamanımız kısıtlı."

"O zaman çeneni kapa ve sırana geri dön."

Birliğimizin geri kalanı sessizlik içinde bizi izledi. Hepimiz çok yorgunduk ve Dimitri'ye ve bize yaşattıklarına karşı çok az sabrımız vardı. Birçok kez durup ona yardım etmek zorunda kalmıştık ama ilk kez başka birinin gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunda, sırf zamanında bitirmek için onları ormanda bırakmaya razı olmuştu. Onun tipi ordu için biçilmiş kaftan değildi.

"On dakika," diye söze karıştı Waters, "ve gitmemiz gereken iki mil daha var."

"Hızlan bakalım." Dimitri aceleyle yanımdan geçerken koluma vurdu. "Sen kahraman olabilirsin ama ben bu testi bitireceğim."

"Her neyse," diye tısladım ve birliğin yarısından fazlasının onun peşinden koşmasını izledim.

"Buna değmez." Tony tutarlı görünmeye çalıştı. "Bırak beni." Sağ omzumu rahatlatmak için biraz yer değiştirdim.

"Seni savaşta düşürmezdim, şimdi neden düşüreyim?"

"Zamanında yetişemeyeceksin." Waters'ın sesi yan taraftan geldi. Tony'nin bacakları yüzünden onu fark etmemiştim.

"Umurumda değil," diye başımla önümdeki bitiş çizgisini işaret ettim, "ama gitmelisin. Bu benim kararımdı."

Waters başını salladı ve bana yakın durdu. "Eğer bir gün hayatım için savaşmak zorunda kalırsam, Black," bana baktı, "seni yanımda isterim."

Ona vurmak için yumruğumu kaldırdım.

Çamura bulanmış botlarım otuz saniye kala çizgiyi geçti. Tony'yi kenarda bekleyen acil yardım görevlisine teslim ettim ve çantamı bir gümbürtüyle yere bıraktım. Birliğin geri kalanından gelen tezahüratları duymazdan geldim, bidonumu kaptım ve sessiz bir noktaya yöneldim. Doğru bölükte olduğunuzda ordunun kardeşliğini genellikle severdim. Waters dışında, birliğim hayal kırıklığı yaratıyordu. Belki zamanla zihniyetleri değişirdi ama şu anda içlerinde yoksa, değişeceğinden de şüpheliydim.

Ters çevrilmiş bir kova oturmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Gölge bir yerdeydi ve diğer herkesten kısa bir mesafedeydi. Oturdum ve suyumun yarısını içtikten sonra test bittiği için mutlu bir şekilde gözlerimi kapattım. İyi iş çıkardığımı biliyordum ve kendimi iyi hissediyordum.

"Siyah." Komutanım bana el salladı.

Lanet olsun. Yorgun dizlerimi geriye ittim ve hızla ona katılmaya çalıştım.

"Efendim," diye başımı sallayarak selamladım.

"Bunu uzatmayacağım. Sizi daha fazla değerlendirmemize gerek yok. Kendini defalarca kanıtladın. Delta Force'a hoş geldin."

Vay anasını.

"Teşekkür ederim, efendim." Uzattığı eli tutmak için uzandım. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum." Ondan gördüğüm ilk gülümsemeyi bana bahsetti. Ayrılmak üzereyken bakışları omzumun üzerinden geçti ve döndüğümde bir cipin yanında duran bir general gördüm.

Bana doğru baktı ve araca geri dönmeden önce komutanıma başıyla selam verdi.

Bu da neydi böyle?

"Bir süredir dışarıdaydı." Sloane'un sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Birinin koluma dokunduğunu hissettiğimde kendimi derinlerden yukarı çekmeye çalıştım.

"Dinlenmeye ihtiyacı var ve bu da yardımcı olacaktır. Onu daha sonra taşıyacağız."

"Sadece dört gün oldu. Taşınmak için iyi olduğuna emin misin?"

Tekrar aşağı doğru çekildim ve kendimi bıraktığımda Delta'da geçirdiğim zamanın görüntüleri bir kitap gibi gözümün önünden geçti.

"Bacağım!" Yağmur yüzümüze vururken Waters gecenin karanlığında çığlık attı. Kaos ve panik kalın bir sis örtüsü gibi etrafımızı sarmıştı. Bu atlayışı binlerce kez yapmıştık ama bu sefer helikopter gelen ateşten korunmak için yana doğru sallanmıştı. Waters tutuşunu kaybetmiş ve atlarken ip kalçasına dolanmıştı. Şimdi baş aşağı asılı duruyor, ölümle burun buruna geliyordu.

"Siyah!" Şişkin gözleri benimkilere kilitlenirken kırmızı yüzü umutsuzca yalvardı. Yerden altmış metre yukarıda sallanıyordu, aşağıdakiler için mükemmel bir hedefti.

Ekibin geri kalanının indiğini ve şimdiye kadar yerlerini almış olduklarını biliyordum.

"Kahretsin!" Waters gökyüzüne rastgele püskürtülen mermilerin sesiyle karnını kasıp kavurdu.

O pisliklerden nefret ederdim!

Tek bir seçeneğim vardı. Uzandım, ağızımda bıçağımla ipimi yakaladım ve onun olduğu yere doğru kaydım.

"Çabuk, Siyah. Bacağıma ihtiyacım var!" diye bağırdı.

İpimi sıktım ve ayaklarımı sertçe dışarı attım ve ona çarparken bacaklarımı karnına doladım ve bıçağımın hızlı bir hareketiyle onu tutan ipi kestim.

Bacağını. İkimiz de kaya gibi düştük. Ben hızımı kontrol etmek için ayaklarımı kullanamıyordum, o da baş aşağı duruyordu ve kollarıyla hızını kontrol edemiyordu.

İp eldivenlerimin arasından geçerken çıkan ses akıldan çıkmıyordu ve düşerken hızlandık.

Hayatımızı kurtarmak için son bir umutsuz çabayla Waters'a ipi tüm gücüyle sıkması için bağırdım. Ben de aynısını yaptım ve yere çakılmadan hemen önce ölüme doğru olan yarışımızı yarıda kesmeyi başardık.

Whack!

Sert vurduk. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve yarım saniyeliğine bayıldım. Kafam açılır açılmaz ayağa kalktım ve Waters'ı kontrol etmek için yakaladım.

"Nasıl hayatta kalabiliyoruz?" Waters gülmeye başladı.

"Cevaplayamayacağımız sorular sormayın." Adrenalinden kurtulma ihtiyacıyla kahkahalara ben de katıldım.

"Sonuna kadar birlikte." Waters omzuma vurdu, sonra ikimiz de diğerlerine katılmak için kışımızı çölün derinliklerine doğru çektik.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ABD topraklarına döndüğümüzde helikopterden inerken pistte bekleyen komutanım tarafından durduruldu.

"General Mac sizi görmek istiyor, oda 3."

Oh, kahretsin. Olanlardan dolayı muhtemelen sorguya çekileceğimi biliyordum. Hızla içeri girdim ve masadaki askere General Mac'in isteği üzerine orada olduğumu söyledim. Kapalı bir kapının dışında bir sandalye gösterdi. Koltuğa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Son görevi sindirebilmek için gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Olanlar için bir protokol vardı ama kurallara uysaydım Waters bacağını ya da daha kötüsünü kaybedebilirdi.

"Bana Siyah'tan bahset." Kapının diğer tarafından gelen bir ses düşüncelerimi durdurdu.

"O doğuştan bir Delta üyesi," diye yanıtladı General Mac kendine özgü sesiyle. "Zihinsel olarak kırılmaz, zeki, herkes tarafından seviliyor ve bu son görevde kendi hayatını riske atarak

adamlarından birinin bacağı atlama ipine dolandı."

"Etkileyici." Bir duraklama oldu. "Pek çoğu bunu yapmazdı."

"Benim de düşüncelerim."

"Ekibimi tamamlayacak doğru kişiyi arıyordum ve Black'in mükemmel bir seçim olacağını düşünüyorum."

Daha iyi duyabilmek için arkama yaslandım ve başımı serin fayansa yasladım.

"Frank'e sorman gerekecek. Onun gözü Black'in üzerinde, Waters'ın da öyle."

Ses tekrar konuşmadan önce hafif bir kıkırdama duydum. "Sanırım bir anlaşmaya varabiliriz."

General Mac kapıda belirdi ve ben de saygımdan ayağa fırladım.

"Black, bu General Logan. Sizinle konuşmak istiyor."

"Elbette." Başımı salladım ve hakkında bir şeyler duyduğum Cole Logan'la bir akrabalığı olup olmadığını merak ettim. Efsanevi biriydi ve benim neslimde Albay olan en genç adamlardan biriydi. Ünü çok iyi biliniyordu ama pek çok kişi onunla şahsen tanışma şerefine nail olamamıştı.

"Lütfen bana Daniel deyin. Dışarı çıkmamızın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Neden orada konuşmak istemediğini merak ederek onu dışarı kadar takip ettim.

"Havasız ofisleri sevmem." Aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. "İşlerimi dışarıda açık bir kafayla yürütmeyi tercih ederim."

"Şikayet etmiyorum, efendim." Ona dostça bir gülümseme gönderdim ve beni bu kadar rahatlatması hoşuma gitti. Çimenlerin bitip ağaçların başladığı arazinin kenarında durduk. Görevimiz başarıyla tamamlandığından beri hızlanmaya başlayan parti sesleri arasında bir baykuş sesi duyuluyordu. Kollarımı arkamda kavuşturdum ve bu adamın söyleyeceklerini duymak için beklemeye başladım.

"Shadows'u duydun mu?"

Bir an düşündüm.

"Hayır, efendim, düşünmedim."

"Sanırım bu iyi bir şey." Kendi kendine kıkırdadı. "Peki ya Eagle Rock?"

İşte bunu duymuştum.

"Evet, Eagle Rock'ı biliyorum."

"Blackstone onun kardeş şirketi. Oğlum Cole Logan ekibi devraldı ve son boşluğu doldurmak istiyoruz."

Oğlun mu? Bu çok mantıklı.

Hayatım boyunca bir Delta askeri olmayı beklemiştim ama hiçbir şey beni buna hazırlamamıştı. Askerler o ekiplerden birine katılabilmek için ruhlarını satarlardı. Bu sadece birkaç kişinin hak ettiği imkansız bir rüyaydı.

Daniel dönüp bana baktı, konuşurken bir eli çenesindeydi. "Eğitimi tamamlayıp Delta'ya katıldığın gün ben de oradaydım. Eğitimde yaptığın şey, zamanın dolması için şansını riske atmak, her gün görebileceğin bir şey değil."

"Kimse geride kalmasın."

"Evet, sahada bu doğru, ama Delta Force ekibinde yer almak için savaşıyordunuz."

"Görev ya da eğitim, fark etmemeli. Hayat hayattır. Kardeş kardeştir. Eğer onlar yaralanırsa, siz de yaralanırsınız, ekibiniz de yaralanır. Eğitimde buna sadık kalmazsak, o kişinin sahada arkamızı kollayacağını nereden bilebiliriz?"

Başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Bir yılı aşkın süredir bu takımdasın ve hâlâ birinin başı dertte olduğunda hemen harekete geçiyorsun." Bu sabah olanlardan haberdar olduğunu bana bildirmek için bir süre bekledi. "Ve burada yer almak için cehennemden geçtiğini biliyorum ama bence Blackstone için harika bir seçim olursun." Boğazımı temizledim ve gülümsememeye çalıştım. "Eğer ilgileniyorsan yarın buluşup detayları gözden geçirebiliriz. Böyle bir teklifte taze bir kafanın önemli olduğunu biliyorum."

Bunun hakkında düşünmeme gerek yoktu, istediğimin bu olduğunu biliyordum.

"Beklemenize gerek yok efendim. Ben varım. Teşekkür ederim."

"Daniel," diye hatırlattı bana, "bunu duyduğuma sevindim, oğlum da sevinecek. Son on üç aydır gözü senin üzerindeydi." Seslendiğimde arkasını döndü ve birkaç adım attı.

"Daniel." Adını denedim ama saygısızlık gibi geldi. "Efendim, Waters da çok iyi bir seçenek."

Gülümsedi ve sanki bir sırmış gibi parmağını ağzına bastırdı. "Frank bu yüzden onu Eagle Rock'a ekledi."

"Efendim?"

"En iyinin en iyisinin çatlaklardan kaymasına izin vermeyiz, Siyah. Takıma hoş geldin."

Bir helikopter aniden havalandı ve rüzgâr etrafımızdaki gevşek toprağı savurdu. Ciğerlerim doldu ve nefes almak için savaştım.

Gözlerim sarsılarak açıldı ve nefes nefese kaldım. Nerede olduğumu anlamam bir anımı aldı. Hâlâ hastanedeydim ama renkler farklı mıydı? Başka bir odaya mı taşınmıştım?

"Bu anı yaşamama izin veremezdin." Sinirli bir sesle başımı yana çevirdiğimde Daniel'in meyve suyu kutusunu emdiğini gördüm.

Ne oluyor be?

"Neden buradayım?"

"Sue yatak arkadaşı olmak istediğimizi düşündü." Pipeti tekrar ağzına sokmadan önce gözlerini devirdi. "Bu arada, uykunda konuşuyorsun."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sloane

Son on günü bu hastane duvarları içinde çalışarak geçirdim ve on gün boyunca Mark, John ve Mike arasındaki bitmek bilmeyen şakalaşmaları dinledim. Mark'ın en sevdiği şey John'un uykudan uyanmasıydı. O aptal Furby'yi suratına yapıştırıp zıplamasını izlerdi. O oyuncağın ortadan kaybolması için sabırsızlanıyordum ama onlar her zaman nerede olduğunu biliyor gibiydiler.

Çok iyi arkadaşlardı ve oyuncak olsun olmasın John'un moralini yüksek tuttuklarını duymak içimi ısıttı. Öte yandan Keith ve Cole çok daha az konuştu. Onları suçlamadım. Diğerleri şakalaşıp dururken, bu ikisi Frank ve North Rock ile sürekli iletişim halindeydi. İşler iyi gitmiyordu.

Sue, Daniel'in çalışmasına izin vermiyordu ve zavallı adam delirmek üzereydi. Yakında duvarlarda sürünmeye başlayacağını biliyordum. Onun için üzüldüm ama sağlığının şu anda çok daha önemli olduğunu anladım. En ufak bir kıpırdanışında Sue, ışık huzmesindeki bir kedi gibi üzerine çullanıyordu.

"Affedersiniz." Hemşire bir kez daha hareket etmemi isterken özür dilemek için yüzünü buruşturdu. Bu muhtemelen bugün altıncı kez oluyordu.

"Özür dilerim." Dizüstü bilgisayarımı kaldırdım ve yolumdan çekildim. Daniel uzandı ve beni kendine çekti.

"Benimle bir gelişme paylaşırsan sana yirmi dolar veririm, ne olursa olsun."

Güldüm ve başımı salladım. Serbest bırakılmak için can atan kafesteki bir hayvan gibiydi ve onun için üzüliyordum.

"Özür dilerim Daniel." Ama başımı kitap okuyormuş gibi yapan ama aslında bizi izleyen Sue'ya doğru eğdim. "Eğer bir dakikalığına bile olsa sana düşünecek bir şey verdiğimi düşünürse kafamı koparır." Ona sempatiyle gülümsedim.

John'un battaniyesinin altına bakmaya çalışan Mark'a baktım. Mark'ın çabası için omzuna bir yumruk yemesini izledik ve sonra John'un öfkesine yüksek sesle güldük.

"Bak Daniel," diyerek elini okşadım ve fısıldadım, "Söz veriyorum, eğer bir şey bulursam, Sue etrafta yokken gizlice sana getireceğim ve sen de cevapları bulmana yardım edeceksin. Kartel ve nasıl çalıştıkları hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini biliyorum." Yüzünün biraz gevşediğini gördüm. Tipik Blackstone adamı. Hastane yatağında bile olsa bir şeylerin kontrolünün kendisinde olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Aynen öyle." Omuzları yatağın içine doğru gevşedi. "Buna minnettar olurum."

"Sana söz veriyorum."

Kapı açıldı ve doktor elinde bir çizelgeyle içeri girdi. Odadakilere gülümsedi ve kendisine beklentiyle bakan iki çift çelik gibi gözle karşılaşınca hemen dosyaya baktı.

"Hepinizi burada ağırlamak benim için bir zevkti." Odaya girdiğinden beri nefes bile almamış olan Mark'a sert bir bakış attı. "Bay Black, gitmekte özgürsünüz."

Derin bir nefes çekerken John'un yüzü aydınlandı. Sonra bakışları benimkilere kilitlendi.

"Bedava," diye mırıldandı.

"Ah," diye boğazını temizledi Daniel, "peki ya ben, Doktor?"

"Özür dilerim Bay Logan." Yatağa doğru yürüdü ve Sue ayağa kalkıp ona katıldı. "Yaklaşık bir hafta daha kalmanız gerekecek. Henüz taburcu olmaya hazır değilsiniz." Daniel ve Sue'ya durumu hakkında bilgi vermek için birkaç dakika ayırdı ve sabırlı olmaları gerektiğini söyleyerek sözlerini bitirdi.

Doktor John'la evrak işlerini gözden geçirdikten ve John gemiye binmek için yeşil ışık aldıktan sonra, hemşire onu özgürlüğe doğru kapıdan itmeden önce Daniel'a biraz moral konuşması yapmak için zaman ayırdı.

"Tekerleği patlatabilir misin?" Başka bir koridora girdiklerinde Mark hemşireye kapıyı tuttu.

"Neden hâlâ buradasın?" John kıs kıs güldü ama koridorda ilerlerken ona şakacı bir şekilde vurdu.

"Mia aşağıda bir arkadaşını ziyaret ediyor." Mark yanımda yürürken ellerini ceplerine soktu. "Sloane'un seni hazırlamak için yardımına ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Ne kadar naziksin," diye homurdandı John.

John'un çantasını, benim iş çantamı ve onun evrak işlerini dengelemek için mücadele ettim. Asansöre bindiğimizde, telefonumu odadaki sandalyede unuttuğum aklıma geldi.

"Ateş et," diye tısladım ve Mark'a ağır yükümü uzattım. "Seninle lobide buluşuruz. Telefonumu unutmuşum."

"Emin misin?" John kapanan kapıyı yakaladı.

"Evet." Topuklarımın üzerinde döndüm ve odaya doğru koştum. Yatak arkadaşı gittiği için zaten sinirli olan Daniel'ı ürkütmemek için sessizce kapıyı açtım. Telefonumu gördüm ve tam elime aldığımda, içtiğim üç fincan kahvenin mesaneme çarptığını hissettim. Montana'nın dağlarının dolambaçlı yollarından geri dönüş aklımdan geçti ve bu düşünceyle bacaklarım birbirine kenetlendi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım Daniel uykulu gözlerini açtığında. "Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Elbette canım."

Rahatlamak için aceleyle tuvalete girdim. Ellerimi yıkamak için ayağa kalktığımda odada ayak sesleri duydum ve

Kızgın sesini duyunca tereddüt etti.

"Hayatım boyunca sana hiç bu kadar kızgın olmamıştım." Cole'un sesi beni olduğum yerde dondurdu.

"Oğlum-"

"Hayır," diye araya girdi, "beni dinleyeceksin. Sen her zaman akıllı, metodik bir adam oldun. Seni her zaman el üstünde tuttum. Bir kez olsun A, B, C planlarını ve Tanrı korusun D seçeneğini bilmeden bir göreve çıkmadık."

Çok sessiz olmaya çalıştım, bunu duymamam gerektiğini biliyordum; bu benim için değildi. Bu onların özel anıydı ama ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım ve sırtımı duvara yasladım.

"Yaptığın şey," diye neredeyse bağıırıyordu Cole, "bu karar planda yoktu. Eğer herhangi birimiz bunu yapsaydı, hiç düşünmeden takımdan atılırdık. Neden?" Kelimelerinde tökezledi. "Neden böyle bir karar verdin ki? Neden planda ani bir değişiklik yaptınız?"

"Güney tarafı hakkında Mike'tan daha fazla bilgi sahibi olduğumu sanıyordum. Vurulacağımızı hiç düşünmemiştim."

"İkiniz de neredeyse ölüyordunuz!"

"Evet, bunu biliyorum ve havada bir topaç gibi dönerken ve yer bize doğru hızla gelirken tek düşünebildiğim, iyi ki yeni bebek sahibi olmuş bir adam değil de ben olmuşum."

"Peki ya John, baba? Yaptığın şeyde onun hiçbir söz hakkı yoktu. Aldığımız riskleri hepimiz biliyoruz. Kafamıza defalarca kazıdığın riskleri!" Cole homurdandı. "İşte bu yüzden protokollerimiz var. Bu yüzden planlarımızı uyguluyoruz, haritalarımızı gözden geçiriyoruz, en kötüsünü planlıyoruz. Ama bunu sadece hepimiz aynı lanet olası sayfada olduğumuzda yapabiliriz!"

"Ben altmış üç yaşındayım!" Daniel bağırdı ve beni zıplattı. "Ben altmış üç yaşındayım Cole. Kuralları biliyorum, yaptığım şeyin riskini de biliyordum ama yaptım çünkü..." Durakladı. Sesi sakinleşti. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum ama

hesaplanmış bir riskti ve ben elimizdeki en iyi askerlerden biriyle birlikteydim."

"Bu onu doğru yapmaz baba ve..." Kapı açılınca durdu. Koridorda biriyle konuşan Sue'nun sesi duyulabiliyordu. "Oh, merhaba, oğlum. Babanın uyuduğunu sandığım için çıkmıştım."

"Dinleniyordum," dedi Daniel huysuz bir sesle, "ama siz ikiniz tepemde dolaşmayı bırakın da uyuyayım."

Ortalık sessizleşince birkaç rahatsız edici dakika daha bekledim, sonra hızla ellerimi yıkadım ve yarı karanlık odaya çıktım. Sessizce kapıdan çıkıp koridordan lobiye doğru kaçtım.

John beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. "Mark arabayı almaya gitti. Anahtarları çantandan çıkardık. Umarım sakıncası yoktur. Buranın arka tarafını görmek için sabırsızlanıyorum."

Mark eşyalarımızı yüklememize yardım etti ve John'un ailesinin evine doğru kısa bir yolculuğa çıkarken bize el salladı. Yola çıktığımızda John uykuya daldı ve ben de Daniel'in odasında duyduklarımı düşünmeye başladım. Kendimi kötü hissediyordum ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.

Trafik ışıklarında durduğumda ona baktım ve yüzünü inceledim. Normalde günlük stresini ele veren çizgiler yumuşamıştı ve huzurlu görünüyordu. Çok çekici, güçlü bir adamdı ve görünüşe göre kalbimin büyük bir parçasını taşıyordu. Farkında bile olmadan ona onu sevdiğimi söylediğime hâlâ inanamıyordum. O üç küçük kelimenin söylenişini tam olarak böyle görmemiştim ama bilinçaltımın başka planları vardı anlaşılan.

Çantama uzandım ve dudak parlatıcımı çıkarmak için elimi içine soktum ve parmağımı ısırın tüylü bir şeye sıçradım. Lanetimi yutkunarak geri çektim. O lanet olası oyuncaktan nefret ediyordum!

John hastaneden yeni taburcu olmasaydı, şu anda tam bir saldırı gerçekleşiyor olacaktı, ama Mark'a gelince... oyun devam ediyor.

Yoldan çıkıp çiftlik evine giden buzlu çakıl taşlarına çarptığımızda John sarsılarak uyandı.

"Lanet olası uyuşturucular," diye mırıldandı ve uykulu boğazını temizlemek için öksürdü. Garaj yoluna girdiğimizde Tripper verandada bizi bekliyordu.

"Savi bu sabah Tripper'ı bıraktığını söyledi. Seni özlediğini söyledi." Kapımı açtığımda sadece mırıldandığını duydum.

"Seni özledi demek istiyorsun." Güldüm ve o da bana kaşlarını çattı. "Köpeğimi çaldın, Sloane. Sen onu korkutana kadar erkeklerin köpeğiydi."

Arka koltuktan çantamı alırken bu beni daha çok güldürdü.

"Sürekli evde olan kişi olduğum için beni suçlama. Belki de bu kadar çok gitmemelisin."

Kendi yorumumla yüzüm düştü, ama tam gülümsememi geri almaya zorlayacakken, onu yakaladı.

"Evine hoş geldin, John." Kelly oğlunu kucakladı ve yanağından öperken ona sarıldı. "İyi görünüyorsun."

"Tabii ki öyleyim," diye şaka yaptı ve Kelly bana da sarıldıktan sonra elime uzandı. "Babam ve Ellie nerede?"

"Babam tarlada. Sizin biraz sonra geleceğinizi düşündü ve Ellie de odasında. Burada olduğunuzu söylemeden önce ona biraz zaman vereceğiz."

"Tamam, eşyalarımı bırakayım, ben de babama yardıma gideyim." Kelly ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

Sırıtarak seksi bir kaşını kaldırdı. "Ev hapsinde olmam hiçbir şey yapamayacağım anlamına gelmiyor."

"Tam olarak bu anlama geliyor," diye karşılık verdim. "Cole'un numarasının bende olduğunu unutma. Tek bir mesaja bakar ve kışın ya hastaneye geri döner ya da Shadows'ta Savannah'nın kartal gözleri altında olur."

"Yapamazsın."

Cole ile John'un iyileşmek için nereye gideceği konusunda konuşma cüretini göstermiştim. Biraz zaman aldı ama Cole'u ailesinin yanında daha iyi olacağına ikna ettim.

Shadows'dakinden daha fazla. John'un bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildim. Çok az şey söylemişti ama olanlardan sonra anne babası ve kız kardeşi için ona yakın olmanın ne kadar önemli olduğunu açıkladığımda beni dinlemişti. Bunun onu her şeyden çok etkileyeceğini biliyordum. Tripper'ın John'un yüzünü yalamaya başlamasını izledim. Yavruyu buraya getirmenin iyi bir karar olduğu belliydi. John mutluydu. Eğildim ve tüy yumağını biraz okşadım, John için burada olmasından memnundum.

"Öyle değil mi?" Kulaklarını gıdıklamaya başladığımda Tripper'ın başının üzerinden ona baktım ve kesinlikle bayıldı ve dili zevkle ağzından düştü. "Vay canına, koca oğlan. Kimmiş benim küçük pofuduk köpeğim?" Bana doğru eğilirken kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki ayakta zor duruyordu. John onu kendine çekmeye çalıştı ve kıskançlıktan biraz hırladı, dokunuşum için daha fazla mücadele etti.

"Sen bir dişi şeytansın," diye tısladı.

"Çok fazla şey yapmaya çalışmadan önce bunu hatırlayın."

"Bu doğru, John. Sloane'un söylediklerini dinle. O ne hakkında konuştuğunu biliyor." Kelly'nin yüzü bana bakarken pozitif bir şekilde parlıyordu. "Şimdi sana güzel ve sağlıklı bir atıştırma hazırlayacağım."

John bana inledi. Annesinin desteğini aldığım için çok mutlu olduğum belliydi.

Yerleştikten ve John'un ilaçlarının bu hafta için hazır olduğundan emin olduktan sonra hızlı bir duş aldım ve üzerime daha sıcak tutan giysiler giydim.

Eşyalarını yerleştirip kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrar etti. Yapacak bir şeye ihtiyacım olduğundan dizüstü bilgisayarına göz attım ve biraz işime geri dönüp dönemeyeceğimi merak ettim. Bunu yapmadan önce alt kattaki eşyaları kontrol etmeye karar verdim.

Merdivenlerin başında Ellie'nin yatak odasında olduğunu duydum. "Tak, t a k , " diye nazikçe seslendim ve o da Kim olduğunu görmek için yatağa. "Merhaba Ellie, ben John'un bir arkadaşıyım. Sadece merhaba demek istedim."

"Merhaba," dedi sessizce.

"Bir süre evde kalacağım. Annenin biraz yardıma ihtiyacı olacak, o yüzden sana haber vereyim dedim."

"Tamam."

Odasına baktım ve duvarlarındaki tüm dergi resimlerini fark ettim. "Odanı gerçekten çok beğendim. Bunlar en sevdiğin şeylerin resimleri mi?"

"Evet, teşekkürler." Tereddütle gülümsedi ve yatağının üzerinde açık duran dergiye baktı.

El sallayarak yanından ayrıldım ve oturma odasına yöneldim. Mutfaktan sesler duydum ve kafamı içeri uzattım.

"Hey, Kelly," diye öne çıktım, "yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Aman Tanrım, evet, lütfen." Bana bir bıçak uzattı. "Bunu oldukça ince doğrayabilir misin?" Aceleyle devam etti, "Kız kardeşim aradı ve şimdi programın gerisinde kaldım. Paketini bu sabah bırakmam gerekiyordu." Bir şey yüzünden stresli olduğu belliydi.

Soğanı doğramaya başladım ve başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bir süre bekledim. Konuşmayınca, en iyi yaptığım şeyi yaptım. Onu konuşturdum.

"Kız kardeşin nerede yaşıyor?"

"Sulema kasabanın hemen dışında yaşıyor. Kendi iş yeri var ve siparişini alıp bırakmam gerekiyordu ama Ellie zor bir sabah geçirdi ve böyle bir şey olduğunda sanki tüm günüm dağılıyor. Onun için almayı unuttum."

Mutfağa bir göz attım ve bir yemek kitabının açılıp spagetti tarifi verildiğini gördüm.

"Aklıma bir fikir geldi. Neden annemin spagetti tarifini ezbere bildiğim için ben yapmıyorum, sen de gidip kız kardeşinin paketini bırakmıyorsun?"

Elleri yaptıkları işi bıraktı ve sanki kendini topraklamak istercesine birini tezgâhın üzerine koydu.

"Biliyor musun Sloane," dedi başını başka yöne çevirerek, "kendime ertesi günün biraz daha kolay olacağını söyleyip duruyorum ama hiç olmuyor." İçini çekti. "Bugün o kadar mutluydum ki

John'un geleceğini öğrendiğimde onun için hazırlık yapmak, ona güzel bir yemek hazırlamak ve onu evde ağırlamaktan keyif almak istedim. Anlıyor musun?" Ona baktım ve anladığımı göstermek için başımı salladım ama konuşmadım. "Kız kardeşim için basit bir şey yapmayı, kendime normal olma izni vermeyi çok istedim ama Ellie'yle birlikte onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha normal olup olamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum." Tezgâha döndü ve yüzünü silmek için önlüğünü kaldırdı. Uzandım ve ona sarıldım.

"Kelly, lütfen bunu senin için yapmama izin ver. Gerçekten yardım etmek isterim. Ellie iyi olacak. Ona göz kulak olacağım ve John da burada."

Dik durdu ve ellerini önlüğüne sildikten sonra önlüğünü çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Sen çok iyi bir insansın, Sloane. Buraya taze bir nefes gibi geliyorsun ve şimdi de böyle güzel bir teklifte bulunuyorsun." Eli benimkini örtmek için hareket etti. "Evet, biliyor musun, yardımın için gerçekten minnettar olurum."

"Bunu yapabildiğim için mutluyum." Boğazını temizlemesini ve omuzlarının yeniden dikleşmesini izledim. Kelly'nin hakkını vermem gerekiyordu. Toplantılara katılmaya başladığından beri kendini toparlama konusunda çok daha iyi bir iş çıkarıyordu. Gerçekte ne kadar sık gittiğinden emin değildim ama yardımını kabul etmek bir ilerlemeydi ve bunu görmek güzeldi.

Ayrılırken tereddüt etti ama Ellie'nin iyi olacağına dair ona tekrar güvence verdim. Hâlâ odasındaydı ve bir şeye ihtiyacı olursa Oliver ya da John'u arayacaktım.

Tüm malzemelerimi yerleştirdikten sonra telefonumu hoparlöre bağladım ve sessizce en sevdiğim şarkı listesini çaldım. Chris Stapleton, Justin Timberlake, Billie Eilish, Hudson Rainer ve Kaleo'dan oluşan çılgın bir karışımdı. Müziği her zaman sevmiştim ama beni çağıran tek bir tür bulamamıştım. Hepsiyle uğraştım. Ne de olsa kendini sınırlamak için bir neden yoktu.

Makarna suyu kaynamaya başladığında ve sos hazır olduğunda, dökme demir tavaya atmadan önce pancetta'yı doğramak için zaman harcadım.

"Yemek mi yapıyorsun?" Ellie oturma odasının kapısında elinde bir kitapla duruyordu.

"Öyleyim." Bir soğan daha doğradım ve bir şey söylemeden önce ne kadar zamandır orada durduğunu merak ettim. "Yardım etmek ister misin?"

John görüş alanına girdiğinde tereddüt etti ve pencereden dışarı baktı; ikimiz de ahırın yanında babasına katılmasını izledik. Başını salladı.

"Ellerini yıkayabilir misin?" Lavaboya yöneldi ve işi bittiğinde bir sonraki talimatı bekledi. "İşte," Fransız ekmeği için hamuru açtım, "beni izle." Hamurun kenarlarından çekiştirdim ve tekrar tekrar ortaya doğru katladım. "Şimdi sen dene."

Yavaşça hamuru yoğurmaya başladı ve birkaç denemeden sonra kendine güveni geldi ve hızını artırdı.

"Eğer biraz yapışkan gelirse, şöyle yapın." Elimi hamur topunun üzerinde tuttum ve onun parmaklarımla arasından kaymasına izin verdim.

"Ellie, adımı hatırlıyor musun?"

Dudakları sanki sisli anılarından çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi birbirine bastırdı. "S-S-So," diye denedi.

"Sloane." Ona yardım ettim. "Kapaklı kitabın var mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Hamuru tekrar katladı. "Sana bir tane yapmalıyız."

"Bir zanaat gibi mi?"

"Aynen öyle."

"El sanatlarına bayılırım." Yüzü aydınlandı. "Ben de."

Ellerimi sildim ve telefonumu çıkardım. Kamerayı açtım ve ikimize bakacak şekilde çevirdim.

"Ellie, kameraya gülümser misin?" Şaşkınlıkla yanıma geldi ve omzumun üzerinden gülümsedi. İkimizin ve onun ekmek yoğururken çekilmiş bir fotoğrafını çektim.

Oliver mutfağa girmeden önce çizmelerindeki toprağı ezdi. Ellie'nin bana yardım ettiğini görünce şaşkınlıkla durdu.

"Kelly'nin kız kardeşine gitmesi gerekiyordu," sesimi hafif tuttum, "ben de yardım etmeyi teklif ettim. Ellie ekmek yapıyor, ben de makarna için sos hazırlıyorum."

Ceketini silkip kapının içindeki askıya asarken gülümsemesi üç beden büyüdü.

"Açlıktan ölüyorum." Gözlerini kapattı ve burnundan derin bir nefes aldı.

"Güzel," diye katıldı Ellie. "Ellerini yıka, baba."

"Evet, canım." Bir kahkaha attı ve kızının emrettiği şeyi yaptı.

Masa hazırlandıktan ve sos hazırlandıktan sonra makarnayı suya attım. Biraz taze parmesan rendeledim ve masanın ortasındaki lazy susanın üzerine koydum. Pencereden dışarı, babasının kamyonunun altında olan John'a baktım.

"Ciddi misin?" Nefesimin altında homurdandım ve söz verdiği şeyi yapmamasının fotoğrafını çektim.

"Gerçekten dinleyeceğini düşünmedin, değil mi?" Oliver arkamdan güldü. "John, John ne isterse onu yapar. Sınırlarını bilir ve yapmak üzere olduğu şeyin riskini hesaplar."

Oflayarak bir sandalyeye çöktüm ve Ellie'nin bizi görmezden gelerek işine yoğunlaşmasını izledim. İşini bitirdiğinde ekmeği tepsiye koymasına yardım ettim.

"Yardımların için teşekkürler Ellie. Şimdi, biz akşam yemeğini beklerken sen de kitabına baksana."

O oturma odasına gittikten sonra Oliver'a döndüm.

"Aramızda kalsın Oliver, John'un ne yaptığını biliyor musun?"

aslında orduda yaşamak için ne yapıyor?"

Birasını açmadan önce bana bir bardak kırmızı şarap doldurdu.

"Biri bana sorsa orduda olduğunu söylerdim ama ben daha iyi biliyorum." Birasından bir yudum aldı. "Bir ofiste çalışarak kırık kemikler, zimbalar ve çatlaklar oluşmaz. Yaptığı işin tehlikeli olduğunu biliyorum. Haftalarca ortadan kaybolduktan sonra eve döndüğünde bunu yüzünden anlayabiliyorum."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

İç çekerek omuz silkti. "Ellie etrafta yokken John bağımsızdı, her zaman düşünceleriyle baş başa kalmak ve kendi işini yapmak isterdi. Bir öküz kadar güçlüdür ve çok disiplinlidir. Bu yüzden orduya katıldığında hiç şaşırmadım. Aslında bunu bekliyordum."

"Sizinle hiç paylaştı mı?"

"Evet, ilk başta öyleydi." Başını salladı. "Askeri hayatı yaşadı ve soludu. Bir çiftçinin oğlu olmak için doğmamıştı. Liderlik etmek ve savaşmak için doğmuştu. Ama çılgın maceraları ve arkadaşlıklarıyla ilgili hikayeler Delta'ya katılmaya çalıştığında sona erdi. İşte o zaman geri döndü ve bir ofiste iş bulduğunu açıkladı. İkimiz de söylemesi gerekenin bu olduğunu biliyorduk ve ben de bunun hepimiz için, korunmamız için olduğunu biliyordum." Perdeyi biraz daha geriye çekti ve John'un ellerini temizlediğini gördü. "Kız kardeşinin geçirdiği kazanın bu aileye yaptıklarından nefret ediyorum." Bana döndü. "Sanki bir bomba patladı ve hepimiz farklı yönlerle savrulduk. Ancak şimdi geri dönüş yolumuzu bulmaya başladık."

"Zamanın, trajik bir olay yaşandıktan sonra hayatı yeniden rotasına sokmak gibi tuhaf bir yöntemi vardır."

Kapı açıldı ve John paltosunun tozunu alarak içeri girdi. Oliver bana baktı ve gülümsedi. "Evet, kesinlikle öyle."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

John

Yemek sırasında sessizleşen Sloane'un izini kaybettim. Mutfak temizlendikten hemen sonra sıvışıp gitmişti. Ellie yemekte mutlu bir şekilde ekmek yapma becerileriyle övünüyordu ve ben hala onun yardım ettiğine inanamıyordum. Normalde sadece arkasına yaslanır ve günlük yaşamımızı sürdürmemizi izlerdi. Annemin Sloane etraftayken çok daha sakin olduğunu fark etmiştim ve babam bile daha kolay gülümsüyor gibiydi. Benim için olduğu kadar onlar için de iyi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ellie için iyi olduğunu kesinlikle biliyordum ama ailemin ona çok fazla güvenmediğinden emin olmam gerektiğini de biliyordum. Bu adil olmazdı ve ben de onu boğma riskini almak istemezdim.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum." Annemi yanağından öptüm ve yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

"Babam dışarıda atların yanında olduğunu söyledi."

Güldüm. Hayatımızın karmaşasına rağmen annem beni hala açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Dışarı çıktığımda Tripper'ın hâlâ verandada olduğunu gördüm.

"Hey, oğlum." Başını okşadım ve kulaklarını sevdiği şekilde ovdu. "Kızımız nerede?" Kulakları dikildi ve

bir sızlanma.

Karanlık avluyu boydan boya kaplıyor ve çiftlik aletlerinin etrafına derin gölgeler düşürüyordu. Bir zamanlar düşmandan kaçıyormuşum gibi davranarak çıplak gözle görülemeyecek şekilde saklanarak saatler geçirirdim. Görevim köpeğimiz beni fark etmeden tarlayı geçmekti. Görünüşe göre, yedimde Blackstone için eğitim alıyordum.

Tripper hırladı ve dikkatimi çekmek için burnuyla elimi dürttü. Onun görüş açısını takip ettim ve çatı katındaki Sloane'u gördüm.

"İyi işti." Onu bir kez daha okşadım. Garaj yolundan ahıra doğru ilerlerken "Kal," diye emrettim.

Serin hava ceketimin içine işledi ve beni titretti. Havada kar vaadi hissediliyordu ve hava raporuna göre bir fırtına bizi bekliyordu.

Doug üstümde durdu ve yukarı çıkmam için merdiveni gagaladı. Birkaç adımda kendimi onun seviyesine getirdim ve ayakta durmak için döndüm, ardından parıldayan ışıkları ve ısıtma lambasını açtım. Sevgili horozumu kucağıma alıp okşadığımda ortalığı sakinleştirici bir uğultu kapladı. "Tavuklar nasıl Dougie?" Sloane'u ürkütmemek için sesimi alçak tuttum.

Ben arkasından yaklaşırken hayalinden sıyrıldı ve bize baktı.

"Ah," diye hızla yanaklarını kuruladı, "yukarı çıktığını duymadım."

"Tripper seni ifşa etti." Gülümsemesini sağlamaya çalıştım ama belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu. Paltomu omuz silkerek çıkardım ve bir kenara attım. Sık sık sıcaktan bunalırdım.

"Evet," diye burnunu çekti, "ona kalmasını söylediğimde mutlu olmadı."

Karşısındaki çıkıntıda otururken Doug'ı kalçamda dengeledim ve bir süredir üzgün olduğunu gördüm.

"Neler oluyor?"

Başını öne eğdi ve beni şaşırtarak gülümsedi. Mutlaka mutlu bir gülümseme değildi ama yine de. Koştı.

bir elini saçlarında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi.

"Bana bir şey çarptı ve hâlâ onu sindirmeye çalışıyorum." "Ne gibi?"

"Kişisel bir şey gibi." Bacaklarını yukarı çekti ve çenesini dizlerine dayadı.

"Pekâlâ," diyerek araziye baktım, "Doug, işte, işler kişiselleştiğinde konuştuğum kişi." Doug'ı bir adak olarak havaya kaldırdım. Bacağımın üzerindeki sıcak yerinden kaldırıldığı için rahatsız olmuş bir şekilde gıdaktı.

"Teşekkürler, ama ben Tripper'a bağlı kalacağım." Arkadaşıma baktı ve tüylü dostumu kabul etmek istemeyerek ellerini kaldırdı. Sonra özür dilercesine hafifçe güldü ve tekrar sessizliğe gömüldük. Onu rahatsız eden bir şey olmasından nefret ediyordum. Normalde burnumu sokmazdım, özellikle de bir kadının aklından geçenlere, ama bu farklıydı. Onu rahatsız eden her neyse şimdi de beni rahatsız ediyordu.

"Hey," diye ayağını salladım, "hadi."

Tekrar burnunu çekti ve gözlerini kapattı, sonra da bu duygudan kurtulmak istercesine kendini fiziksel olarak salladı.

"Ben bir ordu ailesinde büyüdüm. Babam uzakta çok zaman geçirdi. Her zaman bir parçam onunla birlikte gitti ve o eve dönene kadar kendimi asla tamamlanmış hissetmedim."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Neyse ki korkunç tehlikeleri bilmeyen bir çocuk olarak bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Annem için nasıl bir şey olduğunu ancak şimdi hayal edebiliyorum." Kollarını ovuşturdu. "Bu çok farklı. Bilirsiniz işte. Bir çocuğun babasını özlemesi ve onun için endişelenmesi ile annenin neler hissetmiş olması gerektiği."

"Elbette." Bununla nereye varmak istediğini merak ediyordum.

Başını kaldırıp yanaklarını tekrar kuruladıktan sonra bir karar vermiş gibi göründü.

"Hastanede telefonumu almak için geri döndüğümde, bana yönelik olmadığını bildiğim bir şeye kulak misafiri oldum, ama durum böyleydi."

"Ne durumu?"

"Benim duymam için değildi, bu yüzden tekrar etmem için de değildi." Paylaşmayacağını görebiliyordum.

"Buna saygı duyuyorum." Devam etmesi için el salladım.

"Düşmeden önce Blackhawk'ınızda neler olduğunu biraz duydum."

Kahretsin. Midemin ortasına ağır bir çukur indi.

"Sanırım," diye burnunu çekti, "içimden bir ses dengelerin nasıl değiştiğini fark ediyor. Artık ön basamakta oturup babasının eve gelmesini bekleyen çocuk değilim. Ben oturma odasında helikopterinin düştüğünü duyan ve senin iyi olduğunu ama yine de oradan çıkmam gerektiğini bilen kadını."

"Sloane, korkutucu olduğunu biliyorum-"

"Oh, ama sen bilmiyorsun," diye karşılık verdi ve ayağa fırladı. "Yapamazsın, John."

Doug'ı yere bırakarak ayağa kalkmak için hareket ettim. Ona doğru bir adım attığımda beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Giden sensin, gidişini izleyen de benim."

Omuzlarım tanıdık bir ağırlıkla çöktü. "Evet, bu doğru. Bu yüzden çıkmaktan hoşlanmayız, bu yüzden aşık olmaktan hoşlanmayız. Ama Sloane," onu kendime çektim, "çekip giden kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalış. Sevdiklerimize sırtını dönmek zorunda kalan kişi. Gidip acımasız katillerle ölüm kalım oyunu oynamak zorundayız. Ama yaptığımız işin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum ama aynı zamanda eve, sana, sevdiğim birine dönmenin ne kadar önemli olduğunu da biliyorum." Sözlerim aklımda yer ederken parmağımın tersiyle yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Helikopter düşerken aklımda senin tatlı yüzün vardı ve nihayet yere indiğimizde ve hala kalbim atarken aklıma sen geldin. Sana geri dönmek."

"Çok korkmuştum." Alnını göğsüme bastırdı. "Frank olanları anlattığında, sanki biri göğsümü sıkıyor gibiydi ve her nefes alışimde daha da sıkıyordu."

"Özür dilerim," başının üstünü öptüm ve kollarımı ona doladım, "ve olanları bu şekilde duyduğun için özür dilerim."

Bir süre orada durduk. Onun benim gücüme, benim de onun rahatlığına ihtiyacım vardı. Evim gibi kokuyordu ve burnumu boynuna daha da gömüp kokusunu içime çektim. Bir kadına ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Sloane'la tanışana kadar yalnız olmaktan memnundum. İşimle sonsuza kadar evli kalacağımı düşünmüştüm.

Nereye varmaya çalışıyordum?

"Vay canına," diye fısıldadı ve elimden çekildi, "kar yağıyor."

Karanlık gökyüzünden küçük beyaz tanecikler düştü ve tarlayı kaplamaya başladı.

"Ayın ilk kar yağışı hakkında ne derler bilir misin?"

"Ne?" Gözleri gri kazağına karşı yoğun mavi görünüyordu. Artık bu hayatta tek istediğim o mavi havuzlara bakabilmek ve onların sadece benim için olduğunu bilmektir.

"Sevdiğin kişiyi sonsuza dek yakınında tutmak için onu öpmen gerekir."

Dili dışarı fırladı ve alt dudağını yaladı. Anında acıktım ama ona tecavüz etme arzumu dizginledim. Bunun yerine, bir elimi soğuk, ipeksi saçlarının arasına soktum ve diğer elim kalçasından aşağıya doğru kayarak poposuna yerleşti.

"Beni sonsuza dek yakınında tut o zaman."

Sözleri beni içten dışa doğru ısıttı. Daha fazla zaman kaybetmedim ve dudaklarımı onunkilere mühürledim. Bunu yaptığım anda vücudu gevşedi ve kolları boynuma dolandı. Birbirimizin içinde kaybolmuştuk. Dünyanın görmesi için sergileniyor olmamız umurumda değildi. Birine aşık olmuştum ve çok uzun zamandır ilk kez kendime mutlu olmak için izin vermiştim.

Elimi cebime attım ve en sevdiğim şarkılardan birini çalmaya ayarlı telefonuma dokundum.

"Dans et benimle," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ama yok-" Hoparlörler açıldığında ve Brothers Osborne'un Love the Lonely out of You şarkısı çalmaya başladığında sözlerini yarıda kesti. "Oh." Bana gülümsedi ve kollarının omuzlarıma dolanmasına izin verdi. Yavaşça hareket ettik. Kar bir mahremiyet perdesi görevi görüyor, sadece bize ait bir an yaşamamıza izin veriyordu. Nakarat geldiğinde, son kısmı kulağına fısıldadım ve bana daha sıkı sarıldı. İkimiz de farkında olsak da olmasak da yalnızdık ve bazen bunu görebilmeniz için hayatınıza bir insanın girmesi gerekiyordu.

Gölgelerimiz karlı zemine yayılmıştı. Durup böylesine samimi bir şeyi seyretmek için zaman ayırdığım pek görülmemiştir ama gerçekten birbirimize ait olduğumuz çok açıktı.

Şarkı bitip Chris Stapleton şarkısına geçildiğinde kollarını çözdüm ve beni takip etmesi için başımı salladım. Büyükbabamın gençken kullandığı eski deri sandığı açtım ve içinden bir sürü battaniye çıkardım. Çocukken yaptığım gibi onları samanların üzerine serdim ve kendimize derme çatma bir yatak yaptım.

Ellie ve ben yazlarımızın çoğunu burada geçirirdik. Bazen bir trenin vagonunda yaşıyormuşuz gibi davranırdık. En sevdiğimiz şey ne zaman fırtına çıksa oraya gitmekti. İkimiz de hala fırtınaları severiz.

"Buraya gel." Onu aşağı çektim ve yanıma sokulana kadar bekledim. Uzandığımız yerden dışarıyı görebiliyorduk ve açık çatı kapısının ışığından süzülen iri kar tanelerini izledik.

Eli tişörtümden yukarı doğru ilerledi ve karnımı çizmeye başladı.

"Çok sıcaksın."

"Sanırım soğuğu bu yüzden bu kadar çok seviyorum." İçimi çektim, yanımda nasıl hissettiğini seviyordum.

"Soğuğu ben de severim ama asla senin şu an olduğun kadar sıcak değilim."

Vücudumu onunkinin üzerine çevirmeden önce battanileri daha yukarı kaldırdım.

"Belki sana bu konuda yardımcı olabilirim. Paylaşacak çok fazla sıcaklığım var." Sırıttım.

"Evet, lütfen." Kot pantolonunu çıkarmadan önce bacağını kullanarak büyüyen ereksiyonuma sürtündü. "Sıcak kalmanın en iyi yolunun ten tene olmak olduğunu söylerler."

"Öyle." Gömleğimi başımın üzerine çektim ve o soyunup her şeyini çıkarırken ben de kot pantolonumu çıkardım. Parmaklarımı yavaşça ayak bileğinden kalçasına doğru sürükledim ve karnına doğru devam ettim, sonra elimi düzleştirdim ve kaslarının seğirdiğini ve gerildiğini hissettim. Başparmağımı aşağıya daldırdım ve ağgözlü tomurcuğunu şişmiş ve hazır buldum.

Elleriyle yüzünü kapattı ve bana yumuşak bir inilti verdi.

"Sloane, yüzünü görmeme izin ver." Ellerini indirdi ve battanileyi yumruk yaptı.

Kaygan ve hazır olana kadar ona masaj yapmaya devam ettim.

Bacakları yanlarımı sıktı ve beni öne doğru çekti.

"Açız, değil mi?" Kıkırdadım. "Ben de." Dilimi açıklığının altından, kıvrımlarının arasından geçirdim ve hassas tenine ılık bir hava üfledim.

"John," diye yarı gülerek yarı ağlayarak rahatlamak için yalvardı.

Sıkı küçük tepeler halindeki meme uçlarına baktım. Vücudu hazırды ve her ne kadar oynamak ve keşfetmek istesem de, ona istediğini vermek istedim.

İki parmağımı içine soktum, üzerine eğildim ve benimkilere yapışan vahşi gözlerini izledim. Bunu yaptığım an, daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Serbest kaldım ve ereksiyonumun tabanını tuttum ve hayatımı alt üst eden kadının içine yavaşça battım. Ben derine indikçe sırtı eğiliyordu. Tamamen içine girene kadar durmadım. Sıcak, sıkı ve yumuşaktı. Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydim, burası olurdu.

Sloane aniden uzandı ve bana sarılmak için kendini çekti, böylece ikimiz de dik oturuyorduk. Boynuma tutundu ve saçlarının etrafımıza bir perde gibi düşmesine izin verdi. Gülümsemesi gözlerine değdi ve göğsündeki deri parlak pembe renkte kızardı.

Yavaşça ileri geri ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Ellerimi sırtında ve ulaşabildiğim her yerde gezdirdim.

"Benimle zirvede buluşur musun?" Yaklaşan orgazmlarımıza yaptığım göndermeye sııttım.

Hızı çok yavaştı ve kendimi kontrol edemediğimi hissetmeye başlamıştım. İki elimle kalçalarını tuttum ve daha derine ittim, bu da onu gırtlaktan gelen bir iniltiyle omzumun üzerine eğilmeye zorladı.

Onun titrediğini ve orgazmla inlediğini hissedene kadar eylemi birkaç kez daha tekrarlardım. Boynunu yaladım, kulağını ısırdım ve tekrar hızlandım.

Beklentinin sıcak yalamaları tenime vurdu, sırtımda ter patladı ve son derin itişimle Sloane'a tüm gücümle tutundum ve savunmasızlığımı ortaya çıkardım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir renk ve ses denizi kafamı doldurdu. Dünyayı umursamadan dalgalara bindim.

Geri döndüğümde kollarımın arasındaydı. Onu dikkatlice yanıma yatırdım ve ipeksi saçlarını alnından sildim. "Hey," dudaklarını öptüm ve dudaklarıma karşı kıkırdadığını hissettim, "biliyorsun bir erkeği gülmekten kompleksli hale getirebilirsin.

seksten hemen sonra." Kaşlarımı çatar gibi yaptım.

"Hayır," diye daha sert bir kahkaha attı ve dirseklerinin üzerinde doğrulup bir şeyi işaret etti, "Bence Doug'ın ödünü ömür boyu kopardık."

Başımı arkaya attım ve onunla birlikte güldüm. "İnan bana, bu çiftlikte gördüklerimin hepsi bana borçlu."

Gözlerini kapattı ve daha sert güldü. "Bu görsel için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, bebeğim." Arkamdaki battaniye için şükrederek bir saman balyasına yaslanacak şekilde döndüm. Onu nazikçe yönlendirdim

Bacaklarımın arasına oturdu ve battaniyeyi vücuduna sardıktan sonra kollarımı omuzlarına dolayarak boynuna bir öpücük kondurdum.

Kar şimdi daha sert yağıyor, kapıların kenarında küçük bir miktar birikiyordu. Sloane esnedi ve başını koluma yasladı.

"Biz deli miyiz?"

"Kime sorduğunuza bağlı," diye şaka yaptım. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Randevu mu demek istiyorsun?"

"Evet, yani diğerlerinin de olduğunu biliyorum ama onların durumları farklı. Buna izin verilecek mi?"

"Tahminimce, zaten incelendiğin ve Frank seni iyi tanıdığı için. Yani, Shadows'ta yaşıyorsun ve bizim için çalışıyorsun. Sanırım evet demek güvenli olur."

Bir esnemeyle daha başını salladı ve bu dünya için fazla uzun olmadığını biliyordum. Sonra aklıma bir şey geldi ve sormak için doğru yolu bulmakta zorlandım.

"Sloane?"

"Mmm?" diye mırıldandı.

"Bence asıl soru şu: Benimle Shadows'ta yaşamak için Washington'daki hayatını terk eder miydin?"

Nefesimi tuttum, çok erken bir şey isteyip istemediğimden emin değildim.

"Benimle Washington'da olmak için Shadows'u terk eder misin John?" Benden istediği şeyi sindirirken o daha rahat etmek için yer değiştirdi. İkimiz de sessiz kaldık ve ilk kimin konuşacağını merak ederek önümüzdeki fırtınayı izledik.

Sanırım giderdim ve bu beni çok korkutuyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sloane

"Hey," Oliver çalışma odasının kapısında durdu, "çaydan daha sert bir şey istersin diye düşündüm." Masanın üzerine bir fincan kahve koydu ve bilgisayar ekranına baktı.

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Son birkaç gündür buraya çok sık geliyorsun."

"Evet." Başımı salladım ve yorgun gözlerimi ovmak için gözlüklerimi çıkardım. "O zamandan beri beni rahatsız eden bir şey buldum. Beni sürekli aynı kişiye götürüyor ama nedeninden emin değilim."

"Şey," diye düşünürken kanepenin kenarına oturdu ve başını öne eğdi, "belki de o kişi sana bir şey söylemeye çalışıyordur?"

"Belki." Omuz silktim. "Tek sorun onun ölmüş olması."

"Ölüler hâlâ konuşabilir." Gülümsedi. "Sadece işaretler için kendinizi açmanız gerekiyor."

Bakışlarımı tekrar bilgisayar ekranına çevirdim ve notlarımı çıkardım. Bir an düşündüm ve birden her şey yerine oturmaya başladı. Yüz ifademdeki değişiklik belli olmalıydı.

"Devam et canım." Oliver omzuma hafifçe vurarak beni yeni düşüncelerimin peşinden gitmem için yalnız bıraktı.

O gece saat on bire kadar kanepeye tırmanmadım. Sanki daha fazla ipucunu takip etmeye başladığımda akışı durduramıyordum. Ne zaman sızdığımdan emin değildim ama saat 4:45'te telefonum çaldı ve beni sarsarak uyandırdı.

"Hel-" Boğazımdaki sisi temizledim. "Alo?" "Hey, tatlım."

Babamın sesi bacaklarımı sallamama neden oldu.

Önümde. "Sana izin verdim ama uçağa yetişmek için on beş dakika içinde yola çıkman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, evet." Bilgisayarımı kapattım ve çantama attım.

"Haklıydın ve bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyorum. İçgüdülerin seni hiç yanlış yönlendirmede, bu yüzden ona göre hareket et, ama eğer başın belaya girerse-"

"Arayacağım baba. Söz veriyorum." "İndiğinde bana mesaj at." "Atarım. Teşekkürler!"

Telefonu çantama attım ve kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yukarı çıktım. John'un odası boştu ama nerede olduğunu merak edecek vaktim yoktu. Şansıma, yapması yasak olduğu gibi dışarıda çılgın bir çiftlik makinesinde çalışıyordu.

Rekor bir sürede duş aldım ve üç gün yetecek kadar eşya topladım ve daha uzun kalmam gerekirse bir çamaşırhane bulabileceğimi umdum.

Bavulumu kapıdan çıkarıp verandaya iterken soğuk bir rüzgâr ceketimden aşağı vurdu. Vay canına, hava buz gibiydi! Saate baktım ve çok yaklaştığımı gördüm ama veda etmek zorundaydım. Spot ışığı, ahırdaki çatı katına bakan Tripper'ı bulmama yardımcı oldu. Oraya doğru ilerledim ve bir hafta önce John'la oraya en son ne zaman gittiğimi düşündüm. İkimiz de birbirimize taşınmayı teklif etmemiş gibi davranmıştık. Doğruyu söylemek gerekirse, beni Washington'da tutan hiçbir şey yoktu. Kardeşim zaten buraya daha yakın bir yere taşınacaktı. Sadece buna hazır değildim.

Henüz kendime bir şey itiraf etmedim. John bazen gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve eğer çıkmamıza izin verildiyse ve birlikte olmamız gerekiyorsa, bu konuşmayı daha sonra tekrar yapabilirdik. Erkeklerden çok fazla ağzım yanmıştı. Acımasız ya da bıkkın değildim, sadece gerçekçi ve temkinliydim.

"John," diye seslendim sabahın soğuk havasında. Nefesimin kesildiğine ve olduğum yerde donup kaldığıma yemin edebilirim. "Black!" Çocukların kullandığı ismi denedim.

Üstümde karanlık bir figür belirdi ve Tripper'ın kuyruğu sallanmaya başladı.

"Sloane?"

"Çabucak aşağı inebilir misin?"

Bir şeye uzandı ve direğe tırmanan bir itfaiyeci gibi ipten aşağı indi. Ama direk yaklaşık 20 metre yüksekliğindeydi ve hâlâ iyileşme sürecinde olması gerekiyordu.

Ayakları yere bastığında, midemi her zaman sıcak bir düğüm haline getiren o seksi gülümsemesini açtı.

"Erken kalkmışsın." Bana doğru bir adım atacaktı ama gözleri garaj yolunun ortasındaki bavuluma takıldı. "Neler oluyor?"

"Bir şey buldum." Saatimi tekrar kontrol ettim ve geç kaldığı için taksiye lanet ettim.

"Gitmek için izin aldın mı?"

"Gitmek için izne ihtiyacım yok." Bir kaşımı kaldırdım.

"Shadows'ta değilim."

"Sloane, en son gittiğinde başını belaya soktun."

"Vay canına." Bir elimi kaldırdım. "Öncelikle, ben

Shadows'ta misafirim-" "Hey," elimi tuttu ve beni kendine çekti, "sakın

sana ne olacağını umursadığım gerçeğiyle ilgili bir şeyler söyledim. Öyle demek istemedim." Kocaman kollarını belime doladı, ben de ellerimi göğsüne yasladım. "Sadece Frank'e gideceğini haber verdin mi demek istemiştin?"

"Tabii ki aldım. Biletimi kim ayırttı sanıyorsun?"

"Tamam." Durakladı ama başka bir şey söylemek istediği belliydi.

"Ne?"

"Neden bu kadar sinirlisin?"

"Çünkü dinleniyor olman gerekirken burada kim bilir ne yapıyorsun ve yirmi metrelik iplerden aşağı iple iniyorsun. Ya düşersen ya da tutunamazsan?"

Başını geriye attı ve güldü. "Çok daha yükseklerden ve çok daha kötü durumlardan aşağı düştüm." Dudaklarımı çabucak öptü. "Ben iyi olacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı tekrar kaldırıp ona baktım ve bir plan yaparken gülümsememin şeytani bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim.

"Bu bakış ne anlama geliyor?"

Taksinin ışıkları bizi aydınlatırken omuz silktim.

"İner inmez arayacağım. Missouri, Indiana ve muhtemelen Iowa'da olacağım."

"Ne zaman döneceksin?"

"Aradığım şeyi bulduğumda, sanırım."

"Hanımefendi?" Taksi şoförü eşyalarımı içeri koyduktan sonra aracın yanında durdu.

"Geliyorum." John'a döndüm ve ona uzun bir öpücük verdim. Gitmeme izin vermeyecekmiş gibi bana sıkıca sarıldı. Gitmek istemiyordum ama gitmek zorunda olduğumu biliyordum.

"Dikkatli ol," diye kulağıma nefes verdi ve bir adım geriye gitti.

"Geleceğim." Taksiye koştum ve tam içeri adım atacaktım ki seslendi.

"Bebeğim?" Dönüp bakmamı bekledi. "Bu bakışın anlamı neydi?"

Şeytani gülümsemem geri döndü ve soğuk havaya doğru karanlık bir kahkaha atarken yüzümde hızla ilerledi.

"Seni sonra ararım." Kapıyı kapatıp taksinin içinde kaybolmadan önce ona bir öpücük kondurdum.

Uçağıma yetişmek için acele ettim ve kapım kapanmak üzereyken check-in yaptırdım. Aceleyle koltuğuma oturdum ve John'a geldiğimi bildiren hızlı bir mesaj gönderdim.

Uçağın oldukça boş olduğunu görünce şaşırdım. Belki de kimse kışın Missouri'ye gitmek istemediği içindi. Kendi kendime gülümsedim ve Mike'ın numarasını bulup ona bir mesaj gönderdim. Ellie'nin o küçük anından sonra hastanede bana numarasını verme nezaketini göstermiş ve bir aile olduğumuzu, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylemişti. Telefonum kucağımda yandı ve hemen sesli mesaja gönderdim. Frank bekleyebilirdi. Gitmek için iznimi aldım. Gerisi bekleyebilirdi.

Taksiye binip kalkışa geçtiğimizde gözlerimi kapattım ve zihnimin çalışma moduna geçmesine izin verdim.

Sonunda otelime vardığımda kütük gibi uyumuştum ve yağın kar miktarına rağmen bir şekilde bir taksi bulabildim.

"Hanımefendi." Boynunda kocaman bir yara izi olan bir adam beni masada kibarca başını sallayarak karşıladı.

"Greenburg, doğru mu?" Bir sandalyeye oturdum.

"Evet, hanımefendi." Rütbesinden ve yaptığı turlardan bahsetti.

"Lütfen, oturun." Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Bugün benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Saygısızlık etmek istemem ama orada olmaktan iyidir." Çağrı merkezi destek teknisyeni olarak çalıştığı odacığı işaret etti.

"Seni buraya ne getirdi?" Biliyordum ama bir de onun ağzından duymak istiyordum.

Bana yarasını daha fazla göstermek için gömleğinin yakasını aşağı çekti. "Yanlış yer, yanlış zaman, odayı doğru temizlemedim ve bedelini ödedim."

"Şerefli terhis mi?"

"Onun gibi bir şey, evet." Gözlerini devirdi. "Hayatımın böyle devam edeceğini düşünmemiştim ama kız arkadaşımı hamile bıraktım ve işte buradayım, bizi geçindirecek kadar para kazanmaya çalışıyorum."

"Çok sorumluluk sahibisiniz."

Yorumuma omuz silkti ve iltifat kabul etmekte iyi olmadığını söyleyebilirim.

"Ben sadece atlayacağım." Gözlüklerimi taktım ve bir kalemi parmaklarımın etrafında döndürdüm. "Bana Nick Stewart'la olan eğitiminden bahset."

Gözlerini kapattı. "O lanet herif," diye mırıldandı.

"Hayranı değil misin?"

"O şımarık bir veletti. Paradan geliyordu ve hepimiz biliyoruz ki hak etseniz de etmeseniz de parayla birlikte güç de gelir." Homurdandı.

"Devam et." Notlarımı yazmaya başladım.

"Orduya başladığınızda herkes eşittir. Rütbelerinizi sıkı çalışma ve disiplinle kazanırsınız. Etrafınızdakilerin saygısını kazanırsınız ve rütbenizin farkına varıp ona göre davranırsınız." Gözleri seğirirken başparmağı burnunun üzerinde gezindi. "Stewart için öyle değil."

"Nasıl yani?" Kalemim durmadı ama bakışlarımı ondan ayırmadım. Bu adamın içinde yüzeyin hemen altında kaynayan çok fazla nefret vardı.

"Bakın," diye öne eğildi ve sesini alçalttı, "Ben ispiyoncu değilim. Başardıklarımla gurur duyuyorum ama Stewart, hepimiz onun yükünü taşıırken o palavralarla zirveye çıktı. Bunda kardeşlik falan yok. Bildiğim tek şey bu."

Greenburg'un daha fazla açılmayacağı belliydi, bu yüzden çantama uzandım ve Stewart'ın otopsi raporunun bulunduğu dosyayı çıkardım. Çevirerek açtım ve önüne koydum.

"Senden muhbir olmanı istemiyorum. Sadece adamın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum çünkü birkaç hafta içinde öldürülmesine neden olan bir dünyaya bırakıldı."

Greenburg bana baktı, sonra dosyayı yaklaştırıp evrakları tararken ben de yüzünde herhangi bir pişmanlık olup olmadığını inceledim. Hiç görünmüyordu.

"Beni şaşırtmadı." Dosyayı kapattı ve bana doğru itti.

"Bak," alnımı ovuşturdum ve başka bir taktik uygulamaya karar verdim, "arkadaşlarımın başı gerçekten belada. Tıpkı senin gibi çalışarak yükselmiş ve bulundukları yeri hak etmiş iyi ordu mensupları. Burada kötü bir şeyler oluyor ve onlara yardım edebilmem için Nick Stewart'ın kim olduğunu anlamam gerekiyor. Lütfen, bana bir şey önerebilir misiniz?"

içinden küfretti ve b i r karar vermiş gibi göründü.

"Sana gördüğüm şekilde anlatayım. Ailesinin parası var ve biz sınava hazırlanırken birliğimizi denetleyen generalle iyi arkadaşlar."

Boynum ısınırken yerimde kıpırdandım. "Generalin adını hatırlıyor musun?"

"Yapmış olsam bile, bunu mezara götüreceğim."

Tabii ki yleydi.

"Tek bildiğim testi geçemediği ve hemen ertesı gün tekrar sınava girmesi için eğitimden alındığı."

"Neden tekrar alması gerektiğini hiç söyledi mi?"

Karanlık bir şekilde sırttı. "Testinin kaybolduğunu ve tekrar yapması için ona ihtiyaçları olduğunu söyledi.  gün sonra, elit bir takım tarafından seçilmekle övünüyordu. Normalde saçmalık derdik ama Stewart istediğini aldı."

"Hiç kimse onu sorgulamadı ya da onunla yüzleşmedi mi?" Hafifçe kıkırdadı. "Hayır."

"Neden? Ondan korkuyor muydun?" "Hayır, hanımefendi, ondan değil."

"Oh, general." Ona başımı salladım ve o da bana kaşlarını kaldırdı.

"Tamam," dosyalarımı karıştırdım ve ona bir çizim göstermek için sonuncusunu açtım, "son bir şey." Elimde tuttum. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Parmaklarımdan almadan önce gözlerini kısarak baktı.

"Yedi Ağ," diye mırıldandı ve ben onun hafızasını yokluyordu. "Emin değilim. İlk bakışta bir ordu dövmesi olduğunu söyleyebilirim. Pek bir şey yok."

"Peki ya size bunun birisinin lakabı olarak kullanıldığını söylesem?"

Alt dudağını ovuşturdu ve tekrar düşündü. "Aklıma bir şey gelmiyor ama istersen sorabilirim."

"Yaparım. Teşekkür ederim."

Yirmi dakika daha geçti ve sonunda bana konuşabileceğim başka birinin adını verdi, Mason. Stewart'ın yatak arkadaşı. Zaman ayırdığı için ona teşekkür ettim ve bir sandviç almak için kafeye koştum.

Tam oturmuştum ki telefonum çaldı.

"Alo?" Kuruyan ağzımı biraz suyla kapattım. "Hey, sen."

John'un sesi sessizdi. "Nasıl gidiyor?" "İlginç."

Parmaklarımdaki kırıntıları fırçalarken Not defterimi çıkardım.

"İyi mi kötü mü ilginç?"

"Henüz emin değilim." Telefonumu kulağımdan çekip baktığımda başka bir aramanın geldiğini gördüm. "Üzgünüm John, ama bu aramayı bekliyorum. Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Evet, sorun değil. Dikkatli olun." "Güvende olacağım. Bye!"

Düğmeye bastım ve yeni hatta bağlandım. "Ben Sloane Harlow."

"Bayan Harlow, ben Mason Leaves, size geri dönüyorum."

"Merhaba. Geri aradığınız için teşekkür ederim." Tekrar, başka bir arama geldi. Arayan Frank'ti ama sesli mesaja gönderdim. Hem o hem de babam ne yaptığım ile ilgili tam bir rapor almak istiyordu, ancak bu konuşmayı yapacak kafa yapısına sahip değildim, bu yüzden herkes birkaç gün bekleyebilirdi.

"Ben, ah..." Düşünmeye çalıştım. "Sana Nick Stewart hakkında birkaç soru sormak istiyorum." Bir şey söyleyecek mi diye endişeyle bekledim. Boğazını temizlemeden önce uzun bir duraklama oldu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Birkaç ay önce öldü ve ben onun kim olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Nasıl?"

"Öldürüldü."

"Demek karma diye bir şey var." Her şeyden çok şaşırmış görünüyordu.

"Lafı dolandırmayacağım Mason. Bazı arkadaşlarımla birlikte çalışıyordu ve işler çok kötü gitti. Ben sadece bu adamı biraz daha anlamaya çalışıyorum."

"Neden? Bir şeylerin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

O bunu sorduğunda bir sonraki soru hiç düşünmeden ağzımdan döküldü. "Sence çıldırır mı?"

"Birimimizin o çakaldan nefret ettiği bir sır değil. Zengindi, hak sahibiydi ama bir direk kadar aptaldı. Sağını solunu zar zor hatırlıyordu. Sırf kendisine bir emir verildiğinde aptal gibi görünmemek için günlük basit şeyleri not ettiği küçük bir defter taşırdı."

"Sınavı böyle mi geçti?"

"Asla geçemedi ama ailesi genelle olan ilişkileri nedeniyle onun geçmesini sağladı."

"General." Durdum ve bekledim.

"Gerçekten iyi birine benziyorsunuz Bayan Harlow, ama böyle bir şeyi kendi başınıza öğrenmeniz gerekecek."

Lanet olsun. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Sorabilirsin. Ama bu cevaplayacağım anlamına gelmez."

"General Csaba mıydı?" Cevabı isteyip istemediğimden emin değildim.

Uzun bir duraklama daha oldu ve midem boğazıma düğümlendi.

"Hayır."

Koltuğuma çöktüm ve rahatlayarak iç çektim. Oraya gittiğim için kendimle gurur duymuyordum ama dürüst olalım, babamın pek de iyi bir ünü yoktu.

"Teşekkür ederim Mason. Zaman ayırdığınız için minnettarım." "Bayan Harlow?"

"Evet?"

"Greenburg generalin etrafında dolanmanla ilgili bir mesaj gönderdi. Diğer adamların peşine düşerek vaktini boşa harcıyorsun. Seninle konuşmayacaklar."

"Yeterince adil." Ben de öyle düşünmüştüm. Kahretsin,
keşke başka biriyle başlasaydım.
Hat kesildi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

John

"Hey, dostum, sadece kontrol ediyordum." Cole'un sesi de en az bana burada kalmamın söylenmesi kadar sinirli geliyordu. Meksika'ya dönmek için haber alana kadar hiçbir şey yapamazdık. North Rock'la iletişimimiz çok kısıtlıydı ve Chamness'ten aldığımız son haber bir adamlarının daha kayıp olduğuydu. Hastanedeki diğer dört ekip üyesinin de yakın zamanda göreve dönmeyeceği söylendi. Frank, onurlu bir şekilde terhis edilmeleri için gerekli evrakları doldurmakla ilgili bir şeyden bahsetti.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Bencil bir yanımla ben izindeyken çağrılmadıkları için mutluydu, ama sonra düşman tarafından avlanan çalılıklarda hayatta kalmaya çalışan kişinin ben olmadığımı hatırladığımda suçluluk ve öfke boşlukları doldurdu.

"Sloane ne zaman dönecek?" Cole sordu.

"Yarın bir ara." Shadows'a dönüş hazırlıkları için spor çantamı özenle hazırladım. Sadece Frank'ten izin almam gerekiyordu. "Ancak, buraya gelmesinin üç saatten fazla süreceğini düşünüyorum. Bir tavşan deliğinden aşağı uçtu ve onu kendi haline bırakmam konusunda uyarıldım çünkü bu onun en iyi yaptığı şey." Frank'in yüzünü düşündüğümde kıkırdadım.

Ona hala evde olmadığını söylediğimde. Bana onun haftalarca ortalıkta görünmediğini ve müvekkilinin masumiyetini kanıtlayacak bir şey bulana kadar ortaya çıkmadığını anlattı. Ailesini oldukça korkutmuş.

"Bir saniye bekle. Ne oldu?" Bir duraklama oldu ve bir sürtünme sesi duydum. "Livi seninle konuşmak istiyor."

"Elbette." Çantadan asker botlarımı çıkardım ve yerlerine kar botlarımı giydim.

"John Amca." Livi'nin küçük, yetişkin sesi tıpkı babası gibi net ve iddialı bir şekilde hattan taşıyordu.

"Merhaba Livi. Nasılsın?"

"Peki, teşekkür ederim. Çalışıyor muydun?"

Sırıttım. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Evet, sordum. Sen gittin mi?"

"Tabii ki. Nasıl hissediyorsun? İyi olduğuna emin misin..." Cümlesini bitirmedi çünkü bu sırrı yaklaşık dört aydır saklıyorduk.

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Sırıttım ve onun mutlu yüzünü hayal ettim. "Neden dinlendiğimi sanıyorsun?"

Güldü. "Sloane seni ifşa ediyor John Amca. Mike Amca ve babama mesaj attı ve doktorun emirlerini dinlemediğini söyledi."

Oh, öyle mi? Gittiği gece neden sırttığını şimdi anladım.

"Sloane neredeyse yedi gündür burada değil. Dinlendiğimi mi yoksa doktorların emirlerine uymadığımı mı bilmiyor."

"Ne zaman, baba?" Cole'la konuşurken sesi biraz boğuklaştı. "O zamana kadar telefonda kalabilir miyim?" Kıkırdadı, bu da evi daha çok özlememe neden oldu.

"İkizler nasıl?"

"Geçen gün yaramazlık yapıyorlardı, ben de onları varil yuvarlama oyunu oynamaya ikna ettim, hani şu antrenmanlarınızda kullandığınız variller var ya?"

"Evet, biliyorum."

"Kapaklı olanları biliyor musun?"

Cevap vermeye başladım, sonra ne dediğini anladım ve bir kahkaha patlattım.

"Onları ne kadar süre tuzağa düşürdün?" Bu çocuğu sevdim.

"Mia Teyze onları arayana kadar. Butters onları ele verdi."

"Babam ne yaptı?"

"Teyzem kafasını çevirene kadar hiçbir şey olmadı, sonra bana beşlik çaktı." Yine kıkırdadığını duyabiliyordum.

Cole bir yerden, "Her şey tekrarlanmak zorunda değil Liv," dedi.

"Komikse, öyle olmalı baba."

Kıkırdadım ama önce Tripper'ın sonra da garaj yolundaki tekerleklerin sesini duyunca neşelendim.

"Bunu hak etmişler gibi görünüyor." Merdivenleri üçer üçer çıktım ve yemek yapmaktan şikâyet eden annemin yanından hızla geçtim.

"Ne yapıyorsun?" Livi dikkatimin dağıldığını hissetmiş olmalıydı.

"Bizim ciplerden birinin garaj yoluna çıktığını görüyorum." "Gerçekten mi?" İlgilenmiş görünüyordu.

Onu Cole'un büyük masa sandalyesinde otururken hayal edebiliyordum, o da muhtemelen koltuğuna uzanmış bir dosyayı inceliyordu. Onun ofisine gelmesine bayılırdı. Her zaman o kadar meşguldü ki onunla istediği kadar vakit geçiremiyordu. Hatta onunla birlikte çalışabilmesi için ona küçük bir masa ve sandalye yaptıracak kadar ileri gitmişti. Bazen onu kullanıyordu ama mümkün olduğunda onun masasında oturmayı tercih ediyordu.

"Ne oluyor be?" Mike, Keith, Mark, Savannah ve Mia ellerinde çantalarla cipten dışarı fırladılar. "Livi, gitmem gerek."

"Kızma, John Amca. Bunun için iyi bir sebepleri var."

Sözleri kafama dank ederken zihnim bir daire çizdi. Neler oluyordu? Panik içime yayıldı. Çocuklar Ellie'nin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı. Bunu paylaşmamıştım ve bu bilinçli olarak yaptığım bir seçimdi.

Aceleyle verandaya çıktım ve Ellie'nin beni takip etmeyeceğini umarak kapıyı arkamdan kapattım.

"Selam yabancı." Savannah yanağımı öperken elindeki bir şeylerle dolu tepsiyi yoldan çekti.

"Hey, ah, burada ne yapıyorsunuz?"

"Daha erken gelmek isterdik ama Frank için bitirmemiz gereken bazı işler vardı." Mike diğerlerinin içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi ve ben yine içimi çekmek istedim. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı.

"Tam olarak ne yapacaksın?" Mia'ya sarıldım ve Mark'ın omzuma attığı tokadı memnuniyetle karşıladım.

"Yiyecek, bakkaliye ve içki getirdik." Keith yirmi dört paket birayı havaya kaldırdı.

Mike, Keith'i içeriye kadar takip etti ve ben de zihinsel olarak yaşanmak üzere olan potansiyel bok fırtınasına lanet ettim.

"Bakın çocuklar, bu çok nazikçe ama gerçekten, yarın dönüyorum. Bunu yapmanıza gerek yok."

"Merhaba, Bayan Black." Mark, Savannah'nın meşhur lazanyasının üzerindeki folyoyu kaldırdı. "Fırını üç elli dereceye kadar ısıtabilir misin?" Kaşlarını anneme doğru oynattı. Tanrım, böyle bir şey olamazdı.

"Bu, oh..." Annemin elleri yüzüne gitti ve onları her yerde görmekten mutlu olduğunu söyleyebilirim. "Ne güzel!"

"Baban nerede?" Keith ahıra baktı.

"Her an dönebilir." Daha fazlasını söyleyecektim ama oturma odasında kendisine katılmamı işaret eden Mike dikkatimi çekti.

Merdivenlerin başında beliren Ellie'ye baktım, neler olup bittiğini dinliyordum.

"Biliyorum." Mike omzuma vururken sesi sabitti. Yüz ifadesini okumaya çalıştım.

"Neyi biliyorsun?"

"Bak John, sen hastanedeyken Sloane ve ben biraz hava almak için aşağı indik ve Ellie'yle karşılaştık. O, ah, oldukça üzgündü. Sloane kontrolü ele aldı ve onu sakinleştirmeyi başardı. Bize söylememeni anlıyorum. Hepimizin kendi versiyonları var.

kendimizi gizli tutmak isteriz, ama bu farklı. Yardıma ihtiyacınız vardı ve bunu bizden istemeliydiniz."

Kanım damarlarımda hızla akıyordu ve kulaklarımdaki ses neredeyse sağır ediciydi. Bu konudan nefret ediyordum. Bu konu açıldığı anda boynumdaki ilmeğin sıkılaştığını ve suçluluk duygusunun bedenimi delip geçtiğini hissetmekten nefret ediyordum.

"Ellie için üzgünüm, John. Hepiniz için nasıl bir durum olduğunu hayal bile edemiyorum. Düşünümde uzun süre kalmamasının nedeninin de bu olduğunu varsayıyorum."

"Aileme biraz rahat vermek istedim ve hazır olduğumu düşündüm. Ama hafızasını tetikleyen bir şey gördü, çıldırdı ve gitmek zorunda kaldı. Büyük gününü mahvetmek istemedim." Gerçeği söyledim ve devam etmekte tereddüt ettim ama sormam gerekiyordu. "Sloane sana ne söyledi?" Sevdiğim kadının en karanlık, en acı verici sırrımı söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyordu.

"Asansörde Sloane'a soru sorduğumda sustu ve bana cevap vermedi. Dostum," diye sırttı, "en iyi Blackstone repliğine sahipti. Bizim tarzımızda bir kadın bulmuş olman beni gururlandırdı."

İçimdeki hava dışarı fırladı ve çok uzun zamandır ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Gerçeğin orada olması midemdeki gerginliği aldı ve neredeyse başım dönüyordu.

"Gerçi Sloane seni ahırdan aşağı iple indiğin için kovdu." Güldü ve beni mutfağa doğru geri çevirdi. "Dediğim gibi, bizim tipimizde bir kadın bulmuşsun. Bizi çok severler ve lanet kurallara uymanı sağlarlar."

"Evet," diye onayladım.

"Bak," Mike duvara yaslandı, birasını yudumladı ve kapağını cebine soktu. "Hikâyenin tamamını bilmiyorum ve bu sorun değil, ama bildiğim şey, omuzlarında suçluluk duygusu taşıyan bir adamın bakışları. Kazaya yol açan olaylar dizisi ne olursa olsun, hiç kimse o kamyonun tam Ellie'nin olduğu saatte orada olacağını tahmin edemezdi. Önemli olan sonrasında ne olduğudur. Hayat acımasızdır ve biz sadece

Bu yüzden seni canlı canlı yemeden önce bu pisliği bırak."

Haklıydı ama geçen yıllar boyunca giydiğim zırhı üzerimden atmam zaman alacaktı.

Mutfaktaki sahne gerçeküstü gibiydi. Babam gülümsüyor ve Savi tarafından sarımsaklı ekmek servis ediliyordu; Mia ise annemin de ona katılması için ısrar ediyordu ve ben Gölgeler'e gittiğimde onlara iyi bakılacağından emin olmak için telaşla uğraşıyorlardı.

Duvara yaslandım ve iki ailemin bir arada nasıl hareket ettiğini izledim. Kahkahalar, şakacı hakaretler ve Mark'ın tarafındaki korkunç flörtler duvarlardan mutlulukla sekiyordu.

"Neler oluyor?" Ellie yanıma sokuldu, dikkatli gözlerle şirketimizi izliyordu. Neler olabileceğine dair endişelenmek yerine ikizime gülümsedim.

"Arkadaşlarımız akşam yemeği için burada."

"Oh, harika." Mutfağa doğru bir adım attı ve oturdu. Tek bir kişi bile farklı davranmadı ve Keith ona bir tabak uzattığında teşekkür ederek aldı.

Annem ve babam ona baktı ve annemin parlak gözleri benimkileri bulduğunda, "Bunu Sloane mu yaptı?" diye mırıldandı.

Omuz silktim çünkü toplanmayı o başlatmış olabilir ya da olmayabilirdi ama tüm bunların sebebinin o olduğunu biliyordum.

Keşke burada olsaydı.

"Aç mısın, Black?" Keith bana bir tabak uzattı.

"Öyleyim." Duvarı ittim ve aileme katıldım.

Soğuk ciğerlerime kadar işledi ve göğsümün derinliklerine yerleşen sızının tadını çıkardım. North Rock nemli bir cehennemde sıkışıp kalmışken iyi vakit geçirdiğim için bir yanımda suçluluk duyuyordu ama bazen sadece gevşemek ve kafanızı boşaltmak gerekiyordu.

"Bu çok fena acıtacak." Mike çocuklara sırtıttı ve donmuş deriyi parmaklarının arasında tuttu.

"Hazır mısın?" Keith sırtarak Mark'a başını salladı, cüssesini kullanarak ona dalmaya hazırды.

Ben Keith'e başımı sallarken Mark, "Getir bakalım, geçen gece kız kardeşinin yaptığı gibi," diye alay etti. Ne olacağını anladığını biliyordum.

"Ama bekleyin." Savi başını kaldırdı ve yine düzenini kaybetti. "Hangi kız kardeş?"

"Hangi kız kardeş?" Mike tısladı.

"Şey, evet." Mia da söze katıldı ve Savi'yle konuştu. "Bir ve Dört kesinlikle yakışıklı."

"Ama Three'nin daha çok Mark'ın tipi olduğunu görebiliyorum." "Evet," dedi Mia Savi'yi işaret ederek, "bunu ben de görebiliyorum."

Mike ayağa kalktı ve gözlerinin arasındaki noktayı ovuşturdu. "Artık oyunda eş yok."

Mia diğer yöne doğru koşarken Savannah Mike'a doğru koştu. Savi topu Mike'ın elinden kaptı ve Mia'ya fırlattı; o da hızla spreyl boyalı çizgiye doğru koştu ve kollarını havaya kaldırarak topu yere attı.

"Dikkat dağıtmanın gücü, hanımlar!" Savannah'ya beşlik çaktı ve Mike'la ben yenilgiyle başımızı öne eğdik.

"Bu senin hatan," diye tısladı Keith, karısı tarafından iyice eğlendirilmiş görünen Mark'a.

"Şu anda çok ateşli." Mark koşarak Mia'nın yanına gitti ve onu bir öpücükle kucakladı.

Mike arkamızdan, "Artık Mark da yok," diye mırıldandı.

"Cole nerede?" Telefonumun çaldığını hissettiğimde Mike'a çitin üzerinde katıldım. Ona bir parmak kaldırdım ve verandaya doğru inmeye başladım.

"Hey, bebeğim, beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım." "Asla." Gülüşü esnemeye dönüştü.

"Üzgünüm, ama ben bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu ve sonunda aradığımı cevabı aldım. Bu gece Nebraska'dayım ve sonra Casper'a gideceğim,

Yarın Wyoming'e gidiyorum, umarım yarın ya da ertesi gün eve dönebilirim."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Geri dönmek istemesi hoşuma gitmişti, ev kelimesini söylemesi de cabası. "Bizim için bir ipucun var mı?"

"Belki, ama noktaları birleştirmek için bir şeye daha ihtiyacım var."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Şu anda onun sesini duymak için hava durumu hakkında konuşabilirdim.

"Keşke burada, bu yatakta benimle olsaydın."

Gözlerimi kapattım ve onu yatağımda, altımda hayal ettim. "Oh, ne kadar çok olmak istediğimi bilemezsin." Birden aklıma bir şey geldi. "Bir sonraki en iyi şeye ne dersin? Annem ve Ellie yarın bir uzman randevusu için Casper'da olacaklar."

"Gerçekten mi?" Bu onu biraz neşelendirmiş gibiydi.

"Evet. Neden onlarla öğle yemeği için buluşmaya çalışmıyorsun?"

"Çok isterim. Telefonu kapattıktan sonra ona mesaj atarım." Battaniyesinin içinde kaydığını duyana kadar uzun bir duraklama oldu. "John?"

"Öyle mi?"

"Beni orada tutan bir şey yok."

"Seni nerede tutuyor?"

"Washington."

Oh!

"Buraya taşınacağını mı söylüyorsun?" Nefesimi tuttum ve cevabı için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kalmak için bir nedenim olsaydı, kalırdım."

"Yeterli bir sebep değil miyim?" Bir memeyle ilk kez sıyrılmış on altı yaşında bir çocuk gibi sııttım.

"Tencereye Tripper'ı da ekle, o zaman yeterli olur," diye alay etti. "Ama John, bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Tamam." Keşke burada olsaydı. Ellerimi ona götürmek, onu tutmak, okşamak, gözlerinin o yaptığı şeyi yapmasını sağlamak istiyordum. Bedenim ona dokunmak için can atıyordu. Kendimi onun sözlerine odaklanmaya zorladım.

"John, şu anda evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum, anlıyorsun değil mi? Yaptığım işi seviyorum ve bir düğün ya da çocuk sahibi olmak için her şeyi askıya almak istemiyorum çünkü bunlar o altın banttın sonra gelenler."

Sözleri karşısında yutkundum, son birkaç haftadır kafamdan defalarca geçirdiğim şeyleri dile getirmesine bile şaşırmıştım. Döndüm ve Mike'ın Mark'ın peşinden koşup onu bir kar setine çarpmasını izledim. Mia ve Savi buzlu yolda kızakla kayıyorlardı.

"John?"

"Seninle bir anlaşma yapacağım." Kollarımı korkuluklara dayadım. "Seninle evlenmeme izin ver, gerisi ne zaman olursa olsun. şu anda evde yeterince çocuk var ve benim de hiçbirini için acelem yok. Ama seni resmen benim yapmama izin vermelisin."

"Hayır," diye karşılık verdi ama teklifimle eğlendiğini duydum.

"Evet ve sana altın değil, çelik bir yüzük vereceğim." Güldü.

"Hadi ama Sloane, cazibemin seni kazanacağını biliyorsun." "Bu hiç romantik değil, John."

"Oh, romantizm mi istiyorsun?" Şakacı bir şekilde kıkırdadım. "Tamam, romantizm yapabilirim."

"Aman Tanrım! Evliliğe evet diyeceğimi kim söyledi?"

"Ben, çünkü," diye ses tonumu ciddi bir hale getirdim, "eğer

Beni benim seni sevdiğimin onda biri kadar bile seviyorsan, o zaman evet dersin."

Sessizlik.

Bekledim çünkü şaka yapmıyordum. Gerçek buydu, onu hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyordum. Eğer bunu anlaması için biraz zamana ihtiyacı varsa, öyle olsun. Hiçbir yere gitmiyordum.

"Seni seviyorum John ve ordudan birine aşık olmayı hiç istemezdim ama şu anda olduğum yer burası. Sadece bunu atlatmama izin ver, sonra konuşabiliriz. Tamam mı?"

Savi'ye gülümsedim, o da bana başıyla onay vererek her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Ona el salladım ve Sloane'un düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onun hayatı benimkinden daha fazla değişecekti.

"Tamam," dedim eldivenlerimdeki karı silerek, "şimdilik bekleyeceğim."

Uzun bir iç geçirdi. "Neden daha fazlasının geleceğini düşünüyorum?"

"Keith'in Lexi'yi nasıl kazandığını hiç duydun mu?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Şey," diye biraz güldüm ve Mark bana baktı, "biz Blackstone erkekleri kolay pes etmeyiz diyelim."

"Anlayabiliyorum." Sözlerinin arasından gülümsediğini duyabiliyordum. "Biraz uyumalıyım. Seni saat ondan sonra ararım."

"İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sloane

Nick Stewart'ın sınıfındaki son asker toplantımıza gelmedi. Bir yanım şaşırmamıştı. Araştırdığım haberi hızla yayılmıştı. Sorun şuydu ki, muhtemelen rüşvet alan generalin kim olduğunu ortaya çıkarmaya çalıştığımı düşünüyorlardı, ama o hiçbir zaman benim odak noktam olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, artık babam olmadığını bildiğim için daha az umursayamazdım.

Ama yalanların gömülü olduğu yerde, vicdan azabı asla yüzeyden uzakta değildi. Keşke bu adamla üç dakika yalnız kalıp tek bir soru sorabilseydim ve cevap verirken yüzünü izleyebilseydim. Bu adamların Nick'ten o kadar nefret ediyor olmalarını inanılmaz buluyordum ki, öldürüldüğünü söylediğimde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile hissetmiyorlardı. Belli ki Nick sınıftaki herkes için hassas bir noktaydı ve eğitimden hemen sonra North Rock'a kabul edilmesinin onlar için bir kızgınlık ve öfke kaynağı olduğu açıktı. Ama tüm bunlar bir yana, oraya nasıl gittiğinden bağımsız olarak, Nick ilk görevlerinden birinde kartel tarafından öldürülmüştü. Her nasılsa kartel Blackstone'dan bir adım öndeydi ve beni daha çok rahatsız eden de buydu.

Nasıl?

Ellerimi yüzüme sürdüm ve bu olayda sadece bir adım ilerleyebilmeyi diledim. Orada bir şey vardı, büyük olasılıkla gözümün önünde duruyordu. Neyi kaçırdığımı bulmak için beyaz gürültüyü susturmam gerekiyordu.

"Yüzünü gördüğüme çok sevindim!" Kelly kollarını bana doladı ve yanağımdan öptü. "Ellie, gel otur."

"Hey, Ellie, beni hatırladın mı? Ben Sloane, ağabeyinin bir arkadaşıyım." Ona hitap ettim ama göz kapaklarının ağırlaşmasından yorgun olduğunu anlayabiliyordum. "Günün nasıl geçti?"

"Uzun." Garsondan suyu aldı ve pipeti kâğıt ambalajından çıkarmaya başladı.

Siparişlerimizi verdik ve havadan sudan konuştuk. Bana herkesin eve nasıl geldiğini ve yemek getirdiğini, John'un rahatladığını ve gerçekten eğlendiğini anlattı.

"John'un pek çok gülümsemesi var," diye gururla gülümsedi Kelly, "ve Mike'la oturma odasında konuştuktan sonra geri döndüğünde taktığı gülümseme eski bir gülümsemenin yüzeye çıkmasına neden oldu. Sanırım sonunda onun tüm özelliklerini geri kazanıyorum."

"Bu çok harika." Ellie yüz ifademi incelerken ona sıırttım. "Aklında ne var, Ellie?"

"Hiçbir şey." Bakışları pencereye kaydı.

"O da yeni bir gülümseme geliştirdi." Kelly arkasına yaslandı ve çay ipiyle oynadı. Yüzünde ilginç bir ifade belirdi. "Daha önce hiç görmediğim bir ifade."

"Oh, öyle mi?" John'u neyin mutlu ettiğini duymak hoşuma gidiyordu. "O ne zaman çıkacak?"

"Sana baktığında," diye araya girdi Ellie ve yüzünde aynı ifadeyi gördüm.

Boynumun kızardığını hissettim. Utanmamıştım, sanırım daha çok gururlanmıştım. "Bu çok hoş." Yapacak bir şey bulmak için suyum yudumladım.

"Anne," dedi Ellie kazağını karıştırarak, "sanırım John Sloane'dan hoşlanıyor."

Kelly kızının masumiyetine güldü. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Peki," diyerek dikkatleri üzerimden çekmeye çalıştım, "burada ne sıklıkla randevularınız oluyor?" Hamburgerimin yaklaşık üçte birini bir lokmada yedim. Aman Tanrım. Ne kadar aç olduğumu bilmiyordum.

"Yılda dört kez. Dr. Leak'i görmek zorunda değiliz ama kazadan beri Ellie'nin yanında ve buraya taşındığında biz de onu takip ettik. Başlarda iyiydi. Kuzenimi ziyaret edebiliyordum ama şimdi Ellie oraya gitmekten hoşlanmıyor, bu yüzden sadece gidip geliyoruz."

"Mantıksız şeyler hakkında çok konuşuyorlar." Ellie omuz silkti.

Saate baktım ve Ellie'yle dışarı çıkmamızın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Belki Kelly'yi biraz eğlendirebilirdim.

"Neden sen kuzenini ziyaret ederken Ellie ve ben de tırnaklarımızı yaptırıp sinemaya gitmiyoruz?"

Kelly'nin yüzü aydınlandı ama hemen kayboldu.

"Hayır, bunu yapamam. Seni her gördüğümde yardım istediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Öyle düşünmüyorum," diye onu temin ettim. "Yardım etmek beni gerçekten iyi hissettiriyor. Ayrıca Ellie eğlenceli biri ve John'la ilgili her şeyi öğreniyorum."

Güldü ama hâlâ tedirgin olduğunu görebiliyordum.

"Peki, işte bir fikir. Neden kuzenini arayıp seninle buralarda bir yerde buluşmak isteyip istemediğini sormuyorsun? Hepimiz yakın oluruz ve sen de Kelly'ye biraz zaman ayırmış olursun."

"Ben," diye kekeledi, "Bunu yapabilirim. Tamam, evet." Heyecandan yüzü gülüyordu. "Teşekkürler!"

Kelly planlarını düzene koyduktan sonra, Ellie ve ben öğleden sonra serinliğine doğru yola çıktık.

"Önce ne yapmak istersin? Çivi mi, film mi?"

"Film." Başını salladı. "Patlamış mısır yerken cilanın tadını sevmiyorum."

"Yeterince adil." Gitmemiz gereken yönü işaret ettim. "Şu tarafa gidelim."

Karşıdan karşıya geçerken birinin bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Ellie'yi yavaşça kolundan tuttum.

 arpışma, ama adam adımlarında hi  teredd t etmedi bile.

"Hey," diye seslendim, "neredeyse bizi sokağa itiyordun."

Kel kafalı adam bize bakmak i in d nd  ve g z teması kurma şekli beni tedirgin etti.

" z r dilerim." Bana başıyla selam verdi ve k şeyi d nmek i in acele etti.

Ellie'ye g l msedim ve g lerek başımı salladım. "Bazı insanlar kaba olabiliyor."

"Pek  ok insan kaba davranıyor," diye ekledi.

 kinci Jumanji filmini izlemek i in biletlerimizi aldık ve koltuklarımızı se meden  nce biraz abur cubur yedik. Tam jenerik başladığında, iki adam tam  n m ze oturdu.

"Ciddi misin?" Tısladım, salonun yarısından fazlası onlara a ıkken neden tam  n m ze oturmak zorunda kaldıklarını merak ediyordum. İki adam daha geldi ve bizim sıranın iki ucuna oturdu. Bunun bir tesad f olmadığını anlamam bir anımı aldı. Salonda bulunan diğer birkaç kişi bize yakın değildi.

Aptal bir insan değildim. Omurganıza doğru tırmanan o soğuk adrenalin sızısının, bilin altınızın size bir şeylerin ters gittiğini haber verdiğini anlayacak kadar su la i  i e olmuştum.

Film başladı ve ben nefesimi dengelemeye  alıştım. A ılış jeneriğindeki her ismin ilk harfine odaklandım ve onları tanıdığım insanların isimleriyle karşılaştırdım.     nc  isim belirlediğinde, solumdaki adamın birkaç saniyeliğine bana baktığını fark ettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ama daha  nce sokakta g rd Ğ m adam merdivenlerden bize doğru y r meye başlayınca son kelime boğazımda d Ğ mlendi. Sıranın sonunda durdu ve diğer adamın yanından ge erek hemen yanımdaki koltuğa oturdu.

Kanım ayaklarıma doğru  ekilirken geri kalan kısmım da kendimi tutmaya  alışıyordu. Ellie'nin koluna uzandım ama o

zaten filmi izlemeye dalmıştım ve neler olduğunu fark etmedim bile.

"Bayan Harlow," diye mırıldandı adam, "Henry sizinle konuşmak istiyor."

Kahretsin.

"Henry'ye daha önce söylediğim gibi ve şimdi de size söylediğim gibi, hiçbiriniz için yapabileceğim bir şey yok."

O kadar korkmuştum ki kulaklarımdaki kalp atışları beni neredeyse hasta edecekti.

Yaklaştığında ceketinin derisi gıcırdadı. "Sanırım şimdiye kadar onun aradığı cevabın bu olmadığını anlamışsındır. Öyleyse neden o güzel küçük kafanı kullanıp bir çözüm düşünmeye başlamıyorsun? Çünkü o hemen dışarıda ve bu sefer seni kurtaracak asker arkadaşın olmayacak."

Donmuş parmaklarım dikkatini çekmek için Ellie'nin kolunu daha sıkı sıktı. "Gitme zamanı, Ellie."

"Ne?" Etrafına bakındı. "Ama film daha yeni başladı."

"Biliyorum. Üzgünüm ama gitmemiz gerek."

Onu ayağa kaldırdım ve adamın yolumdan çekilmesini bekledim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye seslendi arkamdan.

"Kim bunlar?" Ellie korkumu hissetti ve elimi tutup sıkıca kavradı.

"İyi insanlar değiller." Lobiye yöneldim ama her yer kapalıydı. "Ne yapmışlar, her yeri boşaltmışlar mı?"

Korku balonumda bile kendimi doğru yöne yönlendirmeyi başardım ve ön kapıları gördüm. Kaçış rotamıza odaklanırken zavallı Ellie'yi neredeyse sürüklüyordum.

Tam ön kapıdan dışarı adımımı atmıştım ki, tam karşımda park etmiş olan bir şehir arabasının kapısı açıldı. Henry dışarı çıktı.

"Sloane." Kol düğmesiyle oynadı ve o zaman gömleğinin içinden boynuna, kulağının hemen altına kadar uzanan yeni bir yara izi fark ettim. Yeni pembe deri

Güneş ışığının şeytani ifadesini daha da belirginleştirmesiyle örtüldü.

"Ellie," onu lobiye geri çektim, "koş dediğimde olabildiğince hızlı koşmanı istiyorum."

"Nereye gideceğim?"

"Herhangi bir yer, ama buradan uzakta, tamam mı?"

"Bilmiyorum." Kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Tiyatrodaki pislikler şimdi de lobinin diğer tarafındaki çıkışı kapatmışlardı.

"Lanet olsun."

Döndüm ve birinin Henry için ön kapıları açtığını gördüm.

Düşün, Sloane!

Banyolar akıllıca olmazdı. Pencereleri bile yoktu. Mutfakta bir çıkış olabilirdi ama orada mahsur kalma riskini göze alamazdım. Çılgın bakışlarımı etrafta gezdirdim ve tek bir seçeneğim olduğunu fark ettim.

"Hadi gel." Büyük siyah çift kapıyı iterek açtım ve Ellie'yi Sessiz Bir Yer, İkinci Bölüm'ün oynatıldığı karanlık bir sinemaya çektim. Biz ekranın önünde koştururken sinema oldukça kalabalıktı. Bacak denizinin içinden geçerken sadece birkaç pis bakış fırlatıldı ve Ellie'nin bir koltuğa oturmasına yardım ettim. Yanımdaki bir kadının kaba yorumunu görmezden gelerek onun yanına eğildim.

"Ellie," diye fısıldadım, "burada kalmaya ihtiyacım var." "Kalmak istemiyorum."

Elini tuttum ve ona yalvardım. "Çok üzgünüm ama bu kötü adamlar, eğlenceli bir kızlar günü geçirmemiz gerekirken burada beni arıyorlar. Söz veriyorum, eğer kıpırdamadan otursan senin için geri geleceğim. Sadece bu koltuktan kalkmayacağına söz ver. Lütfen, Ellie."

Filmin korkutucu bir bölümü belirdi ve gözlerini sıkarak kapattı. "Korku filmlerini sevmem."

Bana bakması için başını ellerimin arasına aldım. "Ben de bilmiyorum, o yüzden buradaki mutlu yerine git." Alnına vurdum. "John'la birlikte ol ve daha fazla çakıl taşı bul."

Ellie'nin başına gelebileceklerin büyüklüğü beni derinden etkilediğinde gözlerim yaşlarla doldu.

"Lütfen, lütfen benim için yerinde kal."

Gözleri kapandı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Kel kafalı adamın yan kapıdan içeri girdiğini ve kalabalığın yüzlerini taradığını gördüm.

Eğildim. Ellie'den uzaklaşmam gerekiyordu. Biriyle konuşmak için döndüğünü gördüğümde birkaç kafanın arasından baktım. Ayağa kalkarken kendimi alçakta tuttum ve kalabalık korkutucu bir noktada zıplayınca ayağa kalkıp adamların yanından hızla geçtim. Vücut ağırlığımı kullanarak acil çıkışa çarptım ve gün ışığına fırladım. Alarmin çalmadığını fark etmem yarım saniye, sesini duymam ise bir saniye sürdü.

"İnsanlar neden bu kadar tahmin edilebilir?" Henry bana doğru yürürken başını salladı. "Senden gerçekten daha fazla mücadele beklerdim, Sloane. Her zaman çok ateşliydin."

İçimden bir dizi duygu geçti ama en güçlüsü alaycı bir şekilde saldırmaktı. Dilim yüzünden babamı suçladım. Çocukken başımı sık sık belaya sokardı.

"Siktir git, Henry. Beni bagaja tikip göle attığın kısım bu mu?" Kalçamı dışarı çıkardım ve kontrollü görünmeye çalıştım ama aslında kemiklerim o kadar sert titriyordu ki kaslarımdan ayrılmakla tehdit ediyorlardı.

"Sana şans vermeye çalıştım-"

"Şans mı?" Sözünü kestim. "Beni evimden kaçırmak gibi şanslar mı?"

"Bunun olmasına sen sebep oldun-" "Gerçek bir tacizci gibi konuştun."

Dudakları birbirine yapıştı, sonra arkamdaki birine başıyla işaret etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan kel herifin elleri üzerimdeydi.

"Dokunma bana!" Telefonumu çıkarıp Henry'ye uzatırken koluna yumruk attım. Ağlamak istedim. Milyon yıl geçse de bu adamlarla yüz yüze geleceğimi düşünmemiştim.

Yine insanlar. Frank'le son konuştuğumda her şeyin yolunda olduğunu ve her şeyin halledildiğini söyledi.

Henry'nin hâlâ peşimde olduğunu bir an bile düşünseydim, Ellie'yi dışarı çıkarmayı asla kabul etmezdim. Bırakın onunla ve annesiyle buluşmayı, bu yolculuğa bile çıkmazdım. Dairemde olanlarla hâlâ içten içe mücadele ediyordum.

Henry, "Kilidi aç," diye emretti.

"Telefonumda işe yarar bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Suçlularla çalıştığımı biliyorsun, değil mi?" Ne demek istediğimi anlatmak için gözlerimi bir aşağı bir yukarı gezdirdim.

"Sınırlarımı zorlama, Sloane. Seksi olabilirsin ama ben kadınlarımı itaatkâr severim."

Öfke daha önce hiç olmadığı kadar içimi yaktı. İşte babamın öfkesi geldi.

"Senin için iyi bir şey, seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Siz pislikler beni iğrendiriyorsunuz," diye tükürdüm.

Arkamdaki kel adam kıkırdadı ve "Dişi kedi" gibi bir şey mırıldandı ve Henry ona ters ters baktı.

"Tamam." Çenesini ovuşturduktan sonra telefonumu yere fırlattı ve üzerinde tepindi. Ben tepki veremedim karnıma bir yumruk attı.

Beni geriye doğru iterken tüm vücudum çarpmanın etkisiyle katlandı. Daha önce hiç karnıma yumruk yememiştim ve bir daha asla yemek istemediğimi hemen anladım. Sıcak, kör edici acı içimi kavurdu ve başımı bulanıklaştırdı. Aniden, adamları etrafımda bir çember oluştururken beni doğruldular ve kirli duvara doğru ittiler. Henry göz hizama kadar eğildi ve iğrenç dudaklarıyla yanağımı öperken gömleğimi yukarı kaldırmaya başladı.

"Hayır!" Ona diz çökmeye çalıştım ama darbeyi engelledi. "Çek o lanet ellerini üzerimden!"

"Bilmiyorum Sloane," diye abartılı bir şekilde inledi, "belki de fikrimi değiştirir ve alingan hatunu tercih ederim." Bir kez daha öpmek için yaklaşıırken kıkırdadı.

"Oğlunun hapisshanedede çürüyüp gitmesine sevindim." Yüzüne tükürdüm. "Senden ne kadar uzun süre uzak kalırsa o kadar iyi!"

"Ne diyorsun sen?" Gözleri tanıdığım gözlerden tamamen farklı bir gözlere dönüştü. "Seni küçük kaltak. Kendini çok cesur sanıyorsun, değil mi?"

"Senden daha cesur," diye meydan okudum.

Eğildi ve ağırlığını kollarıma vererek beni buz gibi duvara yapıştırdı. "Borcunu ödemeyen bir ailenin üzerine tetiği çekecek kadar cesurdum. Sen eve gelene kadar seni bekleyecek kadar cesurdum ve seni burada kiralık bir arkadaşla yalnız bulacak kadar da cesurdum." Tiyatronun kapısını işaret etti ve içeride Ellie'yi düşünen kırmızıyı gördüm.

Bana pislik gibi davran, ama sakın sevdiklerimden bahsetme!

"Yargıcın beni dinlemesine sevindim." Yalanımın içinden sıırttım. "Oğlunun suçlu olduğunu biliyordum, tıpkı senin de işin içinde olduğunu bildiğim gibi. Oğlunuzu mahkûm etmesi için onu ikna etmek için tek gereken benim üzgün küçük gözlerimdi." Yüzü kıpkırmızı oldu ve hayatımda ilk kez bir yalanı yüzüm kızarmadan söyleyebildiğim için memnun oldum. Bazen mahkeme salonunda biraz rol yapmak davaya yardımcı oluyordu - mahkemede asla yalan söylemeyeceğimden değil. "Keşke o kapılar ikinizin arasında kapandığında orada olsaydım."

"Orospu!" Gömleğimi parçaladı ve pantolonumu yırttı. İçimdeki kaplan ortaya çıktı ve daha da güçlendim, sayıca korkunç derecede az olsam da savaşmadan yenilmeyecektim. "Tanıştığımız günden beri yapmak istediğim şeyi sana göstereceğim!"

"Canın cehenneme!" Bir bacağımı kurtarmayı başardım ve ona saldırdım.

"Dikkat et. O bir tekmece," diye seslendi adamlarından biri Henry bacaklarımın arasını yoklarken.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Lütfen, biri bana yardım etsin!"

"Kimsenin sana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Altımıza bir baksalar, korkaklar gibi kaçarlar." Yaklaştı ve nefesini boynumda hissettim. Bu fırsatı kulağını ısırarak için kullandım. Vahşi bir hayvan gibi bağırdı ve hırladı. Ağzımda ne varsa suratına tükürdüm ama karnıma bir yumruk daha yedim.

"Kız kavgacı." Ben bir kez daha tatlı havayı içime çekmek için mücadele ederken, adamlardan biri tüm bu olanlardan keyif alarak güldü.

"Kaltak." Henry yarasının etrafını yokladı ve bana ters ters baktı. "Senin işini mahkeme salonundan çıktığımız gün bitirmeliydim."

"Ama yine de buradayız." Öksürdüm ve karanlık noktalara göz kırptım. Odaklan, Sloane. Sonuna kadar savaş.

"Patron," dedi kel kafalı adam omzunun üzerinden bakarak, "sanırım bu işi ilerletmeliyiz."

Kavgamın geri döndüğünü hissettim ve toplayabildiğim en derin nefesi içime çektim ve...

Bir insandan duyduğum en yüksek, en korkutucu çığlık benim çığlığımı yarıda kesti. Bunu yapanın ben bile olmadığını anlamam bir anımı aldı.

Ellie çılgına dönmüştü, yüzü kıpkırmızıydı ve kolları iki yanında kilitlenmişti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, dengesiz bir manyak gibi ilerliyordu. Henry'ye doğru hızla koştu ve Henry onun ne yapabileceğinden emin olamayarak geri çekildi.

Adamlar da geri sıçradı ve Henry etrafına bakınarak dikkatlerin bize yöneldiğini fark etti. Ellie derin bir nefes aldı ve tekrar çığlık atmaya başladı.

Kurtuldum ve çılgınca nefes alarak etrafımda döndüm. Sanki zaman durmuş gibiydi ve her şey ara belleğe alınırken yetişmeye çalışan bir film gibi yer değiştiriyordu.

Takım elbiseli üç adam otoparktan yaklaşarak seslendi ve neler olduğunu sordu.

"Susturun şunu!" Henry bağırdı ama adamlardan biri Ellie'nin üzerine yürüyünce Ellie kulaklarını kapadı ve adamın suratına o inanılmaz çığlığını tekrar attı.

"Yardım edin!" Umutsuzca üç adama seslendim ve onlar da bize doğru yürümeye başladılar. İçlerinden biri cep

telefonunu çıkardı.

Telefon.

"Kahretsin!" Henry ellerini adamlara doğru salladı. "Bin şu lanet arabaya!"

Bir an cinsel saldırıya uğramama ramak kalmıştı, bir an sonra ise araba gıcırdayarak yanımdan geçerken neredeyse eziliyordum. Yere düştüm ve bir topun içine yuvarlandım. İçimde mücadele gücü olabilirdi ama lanet olsun, ben insandım ve mafya yaşam tarzı için yaratılmamıştım.

"Hanımefendi!" Bir adam yanıma geldi ve onun dokunuşuyla sıçradım. "Özür dilerim." Elleri sanki onu yakmışım gibi hızla geri çekildi. "İyi misiniz?"

Garip bir şekilde, titreyen dizlerimle ayakta durmaya çalıştım. Yardım etmeyi teklif etti ama başımı salladım. Şu anda herhangi bir erkeğin dokunuşuna dayanamazdım. Çok ham ve duygusal olarak kırılındım. Olabildiğince hızlı bir şekilde hâlâ çığlık atan Ellie'ye doğru ilerledim. Onu omuzlarından sıkıca kavradım ve kendime doğru çektim.

"Hey, oradaki. Sorun yok, Ellie. Geçti. Şimdi seni annene götüreceğim." Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Bağırmayı kesebilirsin." Kendi gözyaşlarım ve dehşetim arasında gülümsemeye çalıştım. Sonunda bana bakmasını sağladım ve çığlıkları kesildi.

"Polisi arayayım mı?" Bana yardım etmeye çalışan adam bir sonraki hamlesinden emin değilmiş gibi telefonunu uzattı.

"Hayır, babam bir polis." Bir yalan daha. "Onu arayacağım. Yine de yardım ettiğin için çok teşekkür ederim.

Artık iyiyiz, gerçekten." "O gelene kadar seninle beklemeliyiz." Endişeli görünüyordu ama arkadaşlarının hepsi gitme taraftarıydı ve

onlarla gitmesi için onu çağırırdı.

"Hayır, minnettarım ama yeterince şey yaptınız. Teşekkür ederim." Sadece Ellie'yi annesine geri götürmek istiyordum. "Gerçekten, yeterince şey yaptın," diye tekrarladım ve dönüp arkadaşlarıyla birlikte giderken yüzündeki rahatlama ifadesini yakaladım.

"Bu da neydi böyle? Bunu neden yapıyorlardı?" Ellie yüzümde cevap aradı.

"Onlar benim peşimdeydi, senin değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu." Gözlerimden yaşlar boşandı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Adrenalin vücudumu terk etmeye başlamıştı ve Henry'nin yumruklarının etkisini hissedebiliyordum. "Artık her şey yolunda. Beni kurtardın, Ellie. Sen doğru olanı yaptın."

"John'un gülümsemeleri var, benimse çığlıklarım." Başını salladı.

"Çığlıklarınız için çok mutluyum." Yüksek sesle güldüm ve o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Olanların sızıp uzuvlarımı dondurmasına izin vermeden önce bizi hemen oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum. Her şey içimi acıtiyordu ama en çok da kalbim. Neredeyse Ellie'nin ölümüne neden oluyordum. John bunun için beni asla affetmeyecekti. Bu bizim sonumuz olabilirdi.

Ellerim titreyerek gömleğimi üzerime sardım ve Ellie'nin elini tutup yakındaki bir kafeye doğru ilerlemeden önce kırık telefonumu aldım. Sokağın güvenliğine yaklaştıkça öfkem daha da arttı. Dükkânın yakınındaki köşeyi döndüğümüzde insanların normal bir şekilde etrafta dolaştığını gördüm ve bu içimde mantıksız bir öfkeyi ateşledi. Bir otoparkta kaçırılmak, tecavüze uğramak ve öldüresiye dövülmek üzere olduğum yerden sadece kısa bir mesafede hayatın devam ettiğini fark etmek, hayatın gerçekte ne kadar kırılgan olduğunu anlamamı sağladı.

"Ellie," dedim ona dönerek, "senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Daha fazla acı hissederken fısıldadım. Dilim kurumuştı ve başım zonkluyordu. "Hey, Ellie, aramızda bir sır tutabilir misin?"

"Bunu annemden, babamdan ve John'dan saklamalı mıyım?" Resmen gelmiş geçmiş en kötü insanım. "Evet. Bunu istemek çok mu fazla?"

Bir an düşündü ve geçen her saniye isteğim için kendimi suçlu hissettim. Ondan bunu istemek adil değildi, ama bunun John'un benim için bardağı taşıran son damla olması için zihinsel olarak hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Bunu yapabilirim."

"Gerçekten
mi?"

"John ve benim sırlarımız var, mesela geçen ay oturma odasındaki lambayı ben kırdım, köpeğimiz değil." Eski bir anıyı hatırlattı ve ben de neden bahsettiğimi açıklamak yerine normal davranmaya çalıştım.

Omuzlarımdaki yükün biraz hafiflediğini hissettim. Uzun sürmeyecekti ama şimdilik güzeldi. Suçluluk duygusuyla olanları ve anlaşmamızı unutacağını ya da en azından hikâyenin onun versiyonunun çok kötü olmayacağını umdum.

"Teşekkürler."

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Günün üçüncü yalanı.

Tuvalette üstümü başımı temizlemeyi ve ceketimin fermuarını çekmeyi başardım. Ellie bana biraz zaman tanıyacak kadar nazikti ve ben kendimi toparlarken arkasını dönmedi. Kirli ve yırtık gömleğimin, ön kapıdan içeri girdiğinde on yaş daha zayıf görünen Kelly tarafından alınmaması için acele ettim.

"Bu, yıllardır geçirdiğim en güzel günlerden biri olarak kayıtlara geçebilir." Bana sarıldı ve ben de onun anne dokunuşuyla ağlamamaya çalıştım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." İçimdeki fırtınaya rağmen gülümsedim.

"Siz hanımlar eğlendiniz mi?"

Ellie biraz monoton bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

"Harika!" Kelly sahte gülümsemelerimizi ya da Ellie'nin ağladığını fark edemeyecek kadar uçmuştu. Ya da belki bugünlerde bu onun için normal bir görüntüydü. Her iki durumda da, suçluluk duygusunun kalan küçük zırhımdan sızdığını hissettim. "Pekâlâ Ellie, Sloane'a hoşça kal de. Trafik çok kötüleşmeden yola çıkmamız gerekiyor."

"İkinizi de görmek harikaydı." Sandalyeden kayarak kalktım ve onları yavaşça arabalarına kadar geçirdim.

"Seni sonra ararım."

"Aslında telefonumu dönüş yolunda bir yerlerde kaybetmeyi başardım. Otelime dönmeden önce bir tane daha almaya çalışacağım."

"Oh, hayır, üzgünüm tatlım. John'a da haber veririm." "Teşekkürler. Çok memnun olurum."

Ellie bana el sallayarak veda etti ve ben de kaldırımdan uzaklaşmalarını izledim. Görüş alanımdan çıktıklarında, içimden kopup gelen hıçkırığı durdurmak için ağzımı kapattım.

Otel odasına döndüğümde uçağımı sabahki ilk uçakla değiştirdim. Hayatımın geri kalanında Montana'nın güvenliğinden hiç ayrılmak zorunda kalmasaydım, bundan tamamen memnun olurdum.

Yastığa sertçe vurdum. Başımı dinlendirmem gerekiyordu.

Dell yerine Davie beni havaalanında karşıladı ve yolculuk çok sessiz geçti. Kendimi tutup onunla havadan sudan konuşmalıydım ama zihnim karanlık bir yerdeydi ve duygularıma güvenebileceğimden emin değildim. Bana birkaç kez baktı ve bir şeyler söylemek için birkaç girişimde bulundu ama sonunda vazgeçti ve sadece sürdü.

Bir okula girene kadar beni tutsak eden sisten kurtulamadım.

"Neredeyiz biz?" Şu anda daha fazla sürprize ihtiyacım yoktu. Normal halime dönmeliydim. Sinirlerim bozulmuştu.

"Sue seni buraya getirip getiremeyeceğimi sordu. John'la ilgili bir şey."

Davie kapımı açtı ve bana elini uzattı.

"Vay canına, donmuşsun Sloane. Bana söyleseydin ısıtıcıyı açabilirdim."

"Sorun değil Davie. Sadece uzun bir hafta oldu. Sanırım sadece yorgunum." Onu ön ofise kadar takip ettim, burada hızlıca kayıt yaptırdık ve sonra beni bir spor salonuna yönlendirdi.

İlk üç sıranın hepsi Gölgeler'in tanıdık yüzleriyle doluydu ve Kelly beni fark ettiğinde ayağa kalktı ve

oraya gitti.

"Tekrar merhaba." Bana sarıldı ve Ellie bana gülümsedikten sonra gözlerini kaçırdı. "Geleceğini umuyordum."

"Bu da ne?" Neşeli görünmeye çalıştım.

"Hiçbir fikrim yok. Sue beni aradı ve saat on birde Livi'nin okulunda olmamız gerektiğini söyledi."

Bir adam geldi ve hepimizden oturmamızı istedi. Kelly'nin yanlarına oturmamı istemesine rağmen ben ayağa kalktım. Son zamanlarda çok fazla uçağa bindiğimi ve ayakta durmaya ihtiyacım olduğunu açıkladım. Duvarın yanında bir yer buldum ve başım ağrırken iç çekerek oraya yaslandım ve bunun uzun sürmemesi için dua ettim. Büyük bir kadeh şaraba ve yastığıma ihtiyacım vardı.

Adam mikrofona net bir şekilde "Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. Müdür olduğunu tahmin ettim. "Bu çocuklar çok çalıştılar ve gelebilmeniz çok anlamlı. Daha fazla uzatmadan, gösteriyi başlatalım."

Üç performans ve daha sonra hafızamdan silemeyeceğimden endişe ettiğim kadar şüpheli bir performans ve Livi sahneye çıktı. Büyük bir şok ve şaşkınlık içinde arkasından elinde bir tabure ve başında Livi'ninkiyle uyumlu bir kovboy şapkasıyla John geldi.

Kalabalığı taradım ve Kelly'nin Oliver'ın kolunu tuttuğunu görünce neredeyse gülümseyecektim. Ellie bir kitapta bir şeyler çiziyordu. Cole ve Savannah koltuklarında öne doğru eğilmişlerdi. Sue çoktan ağlamaya başlamıştı ve hastaneden taburcu edildiğini gördüğüm Daniel, her ne olacaksa kaydetmek için telefonunu tutuyordu. Bakışlarımı sahneye çevirmeden hemen önce Doktor Roberts'ın beni izlediğini fark ettim. Kibarca başımı salladım ama Livi mikrofona konuşana kadar beni izlemeye devam etti.

"Herkes merhaba. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kendinden emin küçük sesi hoparlörlerden yankılandı ve kalbim eridi. "Ben Olivia Logan, bu da amcam John." Kıkırdarak omzunun üzerinden işaret etti. "Bu şarkıyı ben seçtim"

Çünkü babam ve annem geceleri beni yatırırken birlikte söylüyorlar. En sevdiğim şarkıdır." Sırıttı ve Savannah'nın kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Kahretsin, ben bile bunu hissediyordum ve gözlerim yaşardı.

John kalabalığı taradı ve beni arayıp aramadığını merak ettim. El sallamayı düşündüm ama sonra Livi ona başlaması için işaret verdi.

John'un gitarından bir country melodisi akıyordu ve o daha ilk kelimeyi söylemeden ben şarkıyı tanıdım. Nitty Gritty Dirt Band'den Fishin' In The Dark.

İyi konuşan küçük Bayan Olivia'nın muhteşem bir tınısı ve kadife gibi bir sesi vardı. Savannah'nın şarkıcı olduğunu biliyordum ama vay canına, bu küçük kızda yetenek varmış. Nakarat geldiğinde John mikrofona çıktı ve uyum içinde şarkı söylediler.

Ve baraj yıkıldı.

Gözyaşlarım dökülmeye başladı ve çenemin titremesini engellemeye çalıştım ama işe yaramadı. Duygularım çoktan yüzeye çıkmıştı ve korkutucu bir şey yerine tatlı bir şey için ağlamak çok iyi hissettirdi.

John koyu renk düğmeli gömleği, kot pantolonu, çizmeleri ve siyah kovboy şapkasıyla inanılmaz seksi görünüyordu. Olivia'nın üzerinde jean bir elbise, pembe kovboy çizmeleri ve ona uygun siyah bir şapka vardı. Sona gelindiğinde, tüm salon başımı ağrıtan bir tezahüratla patladı, ama umurumda değildi. Tüm evi havaya uçurmuşlardı! Hayranlık içindeydim.

Dışarıda, koridorda dururken birinin yanıma geldiğini hissettim. Bu Doktor Roberts'tı ve herkes Livi'yi selamlarken ve ağlamasını durduramayan Cole'un sırtını sıvazlarken onun katı varlığını hissedebiliyordum. Mark ve Mike'ın Livi için çiçekleri vardı ve Keith de ona bir çanta dolusu bir şey verdi. Ne? Hiçbir fikrim yoktu.

"Boya topları." Doktor Roberts düşüncelerime cevap verdi. "Keith bir anlaşma yaptı, eğer insanların önünde onun için şarkı söylerse, Mark'ın ikizlerini alt etmek için ihtiyaç duyduğu tüm boya toplarını ona verecekti."

Güldüm, herkesin ne kadar harika olduğunu sevdim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, Sloane?" "Ne demek istiyorsun? Neden soruyorsun?"

Boğazını temizledi ve düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Savannah sana hiç Blackstone üyesi bir arkadaşının saldırısına uğradığı zamanı anlattı mı?"

"Hayır." Bakışlarıyla buluşmak için arkamı döndüm.

"Bu benim paylaşacağım bir hikâye değil ama bu konuyu açmamın amacı şu. İnsanlar bir şeyler sakladıklarında, her zaman açık işaretler verdiklerinin farkında olmazlar."

"Hiçbir şey saklamıyorum."

Koluma dokunmak için uzandı ve ben irkildim.

Kahretsin.

"Yorgunum. Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var."

"Kapım her zaman açık." Kolumu okşadı ve sıcak bir şekilde gülümsedi, sonra Kelly yaklaşırken geri çekildi.

"Tamam," dedi Kelly, "biri bana oğlumun bunu yapabileceğini ne zaman söyleyecekti?"

"İşte buradasın." John sıcak, koruyucu kollarını bana doladı ve dudaklarımdan öptü. "Seni özledim." Eğildi ve fısıldadı, "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Ben de," diye cevap verdim sessizce. "Orada harikaydın."

"Bunu başkası için yapmazdım." Güldü. "O küçük kızda hayır diyemeyeceğim bir şey var. Hep birlikte yemeğe çıkacağız. Umarım sen de istersin." Şu anda ailesi tarafından hırpalanan Livi'ye el salladı ve Livi'nin bunun her anını sevdiğine hiç şüphe yoktu.

"İyiymi." Liam omuz silkti ve Doktor Roberts onun kaburgalarına bir dirsek attı. "Özür dilerim."

"Peki, telefonuna ne oldu?" John sordu.

"Onu aldılar," diye ağzından kaçırdı Ellie ve kan basıncımın düştüğünü hissettim.

"Kim aldı?"

Ellie bana hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı ve ondan bir şeyi gizli tutmasını istediğim için kendimi en büyük pislik gibi hissettim.

"Sloane?" John sordu.

"Uzun hikâye." Ona el salladım ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Çok yorgunum ve gerçekten biraz uykuya ihtiyacım var. Akşam yemeğini es geçmemin bir sakıncası var mı?"

Bir şey olduğunu anlamış gibi bir an beni inceledi ama Mia ayrıldıklarını söyleyince konuyu kapattı.

"Emin misin?"

"Evet. Kendimi zombi gibi hissediyorum."

"Tamam." Tereddüt etti ama sonra Davie'yi çağırdı ve nasıl olsa geri döneceği için beni götürmesini istedi.

On beş dakika sonra garaj yoluna girmiştik ve ben yorgun kıcımlı sürükleyerek içeri girdim.

Sıcak bir duş, Advil ya da temiz kıyafetler bile içimin rahat etmesini sağlayamadı. Çok ihtiyacım olan bir kadeh şarabı doldurdum, güzel bir uyku çektim ve sonra babamı aradım.

"Hey, tatlım. Sana ulaşmak zor oldu."

"İpuçlarını kovalıyorum."

"Evet." Durakladı. "Geç kalkıyorsun." "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"İyi misin? Sesin yorgun geliyor."

Hayır.

"Um, evet." Sözcükleri ağzımda geveledim. "Annem nasıl?" "İyi, işle meşgul. Onu bilirsin. O sever meşgul ol."

"Güzel."

"Sloane," diye boğazını temizledi, "mutlu musun?"

"Mutluyum." Ağlamak istedim.

"O zaman neden sesin ağlayacakmışsın gibi geliyor?"

Ağzımı kapattım ve ona her şeyi anlatma isteğimi durdurdum. "Sadece son birkaç hafta gerçekten uzun geçti."

"Peki, neden biraz uyumuyor ve sabah beni aramıyorsun?"

"Tamam." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve ağlayarak tekrar uyudum.

Günaydın. Kahretsin, daha sabahın beşinde burun deliklerimde Henry'nin kokusu vardı.

Kahretsin! Kokudan kurtulmak için burnumdan hava üfledim.

John yanımda değildi, bu da neden tekrar kâbus gördüğümü açıklıyor. Tripper uyanık olduğumu hissedince burnuyla beni dürttü. Gözlerimi her kapattığımda Henry'nin kokusunu alıyor ve Ellie'nin dehşete düşmüş yüzünü görüyordum. Uyku geri gelip beni ziyaret etmeyecekti. Panjurlar açıldı ve John'a her zaman mutluluk getiren tek yeri hayal ederek karanlığı inceledim.

Yol boyunca ilerlerken el fenerini elimde tutuyordum. Yürüyüşümün üzerinden üç dakika geçmemişti ki dalların hareket ettiğini ve karın düştüğünü duydum. Derimden sürünmek ya da araziye ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağlamak istedim ama beyaz asker kıyafetli biri yolumu kesince bunu yapmadım.

"Günaydın." Elini silahının üzerine koydu. "Beta Sekiz." İsim etiketini okşadı. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Sorun yok." Tuttuğum havayı dışarı verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Tripper'ın başını okşadım. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Yüzünü ay ışığından saklayarak bir süre bekledi.

"Pekâlâ." Ormana geri adım attı ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Lanet olsun, çok iyilerdi. Sinirlerimden kurtuldum ve yakınlarındaki güvenliğin beni sakinleştirmesine izin verdim. On dakika sonra canavarın dibine ulaştım. Dümdüz yukarı baktım ama tepeyi göremedim ve Tripper huzursuz bir mırıltı çıkardı.

"Sorun yok oğlum." Başını okşadım. "Ne yaptığımı biliyorum."

Eldivenlerimi düşürdüm ve yerine toz tebeşir koydum.

"Birazdan görüşürüz. Her şey yolunu hissetmekle ilgili." Ayakkabımın burnunu küçük bir dayanağa dayadım ve kendimi yukarı kaldırdım.

İçimde kopan vahşi fırtınayı dindirmek için her şeyi yapardım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

John

"Vay canına Savannah, burası harika görünüyor." Kahvemi yudumladım ve dönüştürülmüş oturma odasına baktım. Katedral tavanın tamamında siyah ve gümüş balonlar vardı ve her birinden aşağıya doğru üç metre uzunluğunda kurdeleler sarkıyordu. Mini bar artık şampanya kadehleri ve yanında bir bira fıçısıyla tamamlanmış bir "tam istasyon" bardı ve bu beni güldürdü. Savannah her zaman herkesi düşünürdü. Dev bir gümüş ve siyah kurabiye kavanozu başlı başına bir masanın üzerinde duruyordu ve hemen yanında çocuklar için kendin servis yap şeker büfesi vardı. Abigail, June ve Mia mutfakta en sevdiğimiz yiyecekleri hazırlıyorlardı. Bu unutulmaz bir gece olacaktı ve yıllardır bunu bekliyorduk.

"Teşekkürler." Savannah son balonun tavana doğru süzülmesine izin verdi.

"Kahretsin!" June mutfaktan bağırdı ve Savi başını salladı. "Bu Mark mıydı? Mark'a benziyor!" Furby'yi havaya kaldırdı ve Mark'ın dışarı çıktığını gördüm. "Günün birinde çöpe gitmenin yolunu bulacak genç adam!" diye seslendi yan pencereden.

"O şeyden nefret ediyorum, John." Savannah yarı güldü ama kadınların nefret ettiğini biliyordum, bu yüzden onu çok

sevdik

Daha fazla. Ayrıca, tüm suç Keith'in olmalı. Onu buraya getirip Mike'a eziyet etmek onun fikriydi. "Sloane nerede? Bu sabah bize yardım edecekti."

Elleri ceplerinde, dudakları ince bir çizgi halinde odaya giren Doktor Roberts'a başımla işaret ettim. Ayağa kalkıp dekorasyona bakarken tedirgin görünüyordu.

"Benden önce kalktı, bu yüzden Teneke Ev'e gittiğini ve yine işinde kaybolduğunu varsayıyorum."

"Siz ikiniz Teneke Ev'de uyumadınız mı?" Doktor Roberts sordu. Bunu neden sorduğunu merak ederek başımı salladım. "O sık sık ana evde mi uyur?"

"Sadece bir kez, sanırım."

Doktor cevabımı düşünürken parmağını alt dudağında gezdirdi.

"Aklında ne var, Doktor?"

"Henüz emin değilim. Merak ediyorum..."

Düşüncelere daldı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Dün biraz keyifsiz görünüyordu ve ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Gidip onu kontrol edeceğim."

Kahvemi bıraktım ve Teneke Ev'e doğru yola koyuldum. Doc'un söylediklerini düşündükçe, dün gece çok sessiz görüldüğüne daha fazla hak vermek zorunda kaldım. Frank'in numarasını buldum ve onu aradım.

"Tamam, Black tıpkı Logan'a söylediğim gibi, North Rock hakkında henüz bir bilğim yok. Bir ya da iki gün içinde yola çıkabileceğinizi umuyorum ama son on beş dakikada hiçbir şey değişmedi."

Güneye gitmek için can attığımız bir sır değildi ama ne kadar acı verici olsa da emir emirdir ve itaat etmekten başka seçeneğimiz yoktu. İçgüdülerim bana olan bitenin şu anda bize söylenenden daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Aslında farklı bir sebepten dolayı arıyorum. Son zamanlarda Sloane'dan haber aldınız mı?"

"Hayır, neden? Yapmalı mıydım?"

"Dün seyahatinden yeni döndü ve biraz keyifsiz görünüyordu. Sana bir şey söyledi mi diye merak ettim."

"Hayır, tek kelime etmedi, ama şimdi sen söyleyince, son iki aramama cevap vermedi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Seni aramasını sağlarım. Şimdi onunla konuşmaya gidiyorum." Telefonumu cebime soktum ve Teneke Ev'in kapısını açtım.

"Hey, Sloane, neredesin?" Seslendim ve yanıt bekledim. Cevap vermeyince çatı katının merdivenlerini ikişer ikişer çıktım ve banyoyu kontrol ettim ama hiçbir yerde ondan iz yoktu. Havlular kuruydu ve yatak yapılmıştı ama üstünü değiştirdiğini fark ettim. Kıyafetleri yatağın üzerinde duruyordu. Tripper'ın kapının dışında sızlandığını duydum ve verandada onunla buluşmak için aşağı koştum.

"Sorun ne Trip?" Eğilip bakışlarımı gözlerine yönelttim ve düşüncelerini okumaya çalıştım. "Trip, Sloane'un nerede olduğunu biliyor musun?" Adını duyunca tekrar mızmızlanmaya başladı. Patikada birkaç adım ilerledikten sonra bana bakmak için geri döndü. "Tamam, dikkatimi çektin. Yolu göster dostum."

Tripper, Camp Green'de arama ve kurtarma tekniklerini öğrenmek ve eğitim almak için çok zaman harcamıştı. Ne kadar zeki olduğunu defalarca kanıtlamıştı, bu yüzden davranışlarını görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum. Bir viraja geldiğimizde Mike bir kamerayı kontrol ediyor ve pilini değiştiriyordu.

"Mike," diye seslendim koşarak yaklaşırken, "Sloane'u gördün mü?" Sesimdeki aciliyeti duydu ve telsizini çıkardı.

"Beta Sekiz, dışarı çık." Beyaz ve gri kamuflaj giymiş asker dışarı çıktı ve güneş gözlüklerini çıkardı.

"Bu sabah Sloane Harlow'u gördün mü?"

"Evet, efendim. İyi olduğundan emin olmak için sıfır altı yüz tam da bu noktada ona yaklaştım. Ürkek görünüyordu ama iyiydi. Sadece yürüyüşe ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bu kadar mı?" Neden bu kadar erken çıktığını merak ederek sordum.

"Evet efendim, ama onun tepenin dibine doğru gittiğini gördüm."

"Zirvenin doğusunu kastetmediğinize emin misiniz?"

"Hayır, efendim. Güneye gitti."

Mike'a baktım, kafam karışmıştı. En zor rota olduğu için o tarafa gitmesi için hiçbir neden yoktu. Benim rotamdı.

"Aman Tanrım." Mike elleriyle yüzünü kapatırken Beta Eight ağaçların arasında kayboldu. Kollarımı kavuşturdum ve kardeşimin içini dökmesini bekledim.

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi Mike inanamayarak. "Ben yanında olmadan tırmanamayacağına dair bir anlaşma yapmıştık ve her zaman ip kullanırdık."

"Tırmanmak mı?"

"Tırmanırken hissettiğiniz heyecanı ve rahatlamayı hissetmek istedi. Bunu sizinle paylaşabilmek istiyordu."

Son sözleri bitmeden onu hızla geçtim ve düz bir koşuyla güneye yöneldim. Tripper hızla ilerledi ve bizden önce oraya vardı. Yerden yaklaşık seksen metre yukarıda, onun uçurumun yüzüne tutunduğunu gördüm.

"Vay anasını." Mike'a bakmak için döndüm. "Oraya bir ip getir." Mike hızla uzaklaşırken ben de dağın eteklerinde sakladığımız malzemeleri karıştırdım ve koşum takımımı taktım. Halatlarımı hazırlayacak vaktim yoktu ama Mike'ın bize bir tane bırakacağını biliyordum. Tırmanmaya başladım.

Dağın bu tarafını avucumun içi gibi biliyordum. Mike ve benden başka hiç kimse tek başına tırmanmayı denememişti. Halatlarla bile birçok zorlukla karşılaşmıştı.

Dakikalar geçtikçe, buzlanmanın olduğu kaygan kısımlardan kaçınarak dağa doğru ilerledim. İçimden, bu kadar dikkatsiz olduğu için ona lanet ediyordum ama bu Sloane'un normal davranışı değildi ve bunun nereden kaynaklandığını merak ediyordum. Mike'ın onu doğru düzgün yönlendirmeden asla dağa çıkarmayacağından emindim. Her şeyi zorladım

düşünceler aklımdan çıktı ve tırmanışa konsantre oldum. Tam kırk metrelik işarete ulaştığımda ayaklarımı diktim ve ona doğru bağırdım.

"Sloane? Kıpırdamadan dur. Arkandan geliyorum." Bir şeyler söylediğini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Ona doğru ilerlerken onu sakinleştirmek için konuşmaya devam ettim. Göz hizasına gelene kadar aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ettim.

"Sloane, bana bak. Gözlerini aç." Bir saniyesini aldı ama göz kapakları kanat çırparak açıldı ve yaşadığı paniği görebiliyordum. "Ne oldu? Bana neden burada olduğunu söyleme şansın var mı?" Onu ikna ettim. Bir damla gözyaşı süzüldü ve sertçe yutkundu.

"Kötü şans bugünlerde beni takip ediyor gibi görünüyor."

Onu sorgulamak istedim ama şimdi zamanı değildi. Eğer duyguları bu kadar hamsa, işler çok çabuk kötüye gidebilirdi. Onu sakin tutmam gerekiyordu.

"Tamam, seni buradan indirelim."

"I..." Gözlerini bir kez daha sıkarak kapattı. "Sanırım kaslarım dondu."

"Korktuğunda böyle olur ama bunu Mike'la daha önce de yaptın, değil mi?" Başını salladı. "O zaman buradan nasıl aşağı ineceğini biliyorsun."

"Evet, ama yaklaşık 30 metre önce. Hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım." Sinirli bir şekilde içimi çektim ve onu aşağı indirmeye odaklandım. Mike'ın ıslığını ve kayaya sürtünüp yanıma çarpan ipin sesini duydum. Halatın ucuna bağlanmış olan kelepçeyi tutup kendimi emniyete aldım, sonra yaklaştım ve dikkatlice halatı sabitlemek için bağladım. onu bana.

"Tamam, ikimiz de sıkıca bağlandık. Şimdi bana yaslan. Birlikte aşağı ineceğiz." Tepki vermemesinden sözlerimin yerine ulaşmadığını anlayabiliyordum. Dağa yapışmış bir buz tabakası gibiydi.

Daha önce de bu tür bir durumla karşılaştığım için kafasının içinde neler olduğunu anlıyordum. Elimi yavaşça

Onu vücudumla tamamen kaplayana kadar sırtını ve ayağımı bacaklarının arasında gezdirdim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım: "Korku düşmandır, cesaret ise senin silahın. Derinlere in ve gücünü ara." Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Ne görüyorsun?"

"Sen." Nefesi hızla kesildi ve ellerini kendi ellerimle kapatıp parmaklarını kayadan ayırmadan önce gülümsedim. Nefes nefese kaldı ama benimle birlikte düşmesine izin verdi.

"Mike bizi yakaladı, Sloane. Sorun yok. Düşmemize izin vermeyecek. Sadece vücudumla birlikte hareket et, beni takip et. Seni tutuyorum."

Ayaklarımız yere değene kadar onunla konuşmaya devam ettim. Bana doğru sarktı, ben de onu çevirdim ve ağzımı buz gibi dudaklarına bastırdım. Beni topraklamasına ihtiyaç duyarak ağzını yalayıp yuttum. Onunla birlikte olma arzusu beni tüketiyordu, bu yüzden geri çekildim.

"Uçaklardan atladım, vuruldum, kartelle yüz yüze geldim ama bu," diye dağı işaret ettim, "ödümü kopardı. Aklından ne geçiyordu?"

"İstedim... Sadece özgür hissetmek istedim!"

"O zaman git buradan!" Öfkeden kuduruyordum. "Bir dağın yamacına tırmanmak değil!"

"Orada olmalarını hiç beklemiyordum," diye ağzından kaçırıldı. "Bilseydim onu asla tehlikeye atmazdım ama bir dakika önce iyiydik ve eğleniyorduk, bir dakika sonra ise değildik." Elini karnına götürdü. "O kadar sert vurdu ki nefesimi tutamadım."

Ona göz kırptım. "Sana kim vurdu? Sen neden bahsediyorsun?"

"O zaman ona yalan söyledim. Ona yalan söyledim!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Ne zaman iyi bir şey yapmaya çalışsam geri tepiyor. On üçüncü kattaki kara kedi gibiyim."

Konuşmaya başladım ama gözyaşlarına boğuldu ve ben de şaşkınlıkla ona sarıldım.

Mike koşarak geldi, öldürmeye hazır görünüyordu ama Sloane'u görünce ifadesi değişti. Ona el salladım ve iyi olduğunu söyledim. Birkaç dakika ağlamasına izin verdim, onu rahatsız eden şeyin büyük olduğunu biliyordum. Bulutlar ağırlaştıkça onun soğuktan titrediğini hissettim ve karın çok uzakta olmadığını anladım.

"Hadi seni içeri alalım." Onu omuzlarından tutup ellerimi kollarından aşağı kaydurdım ve Teneke Ev'e giden patika boyunca geri götürürken onu yanıma yaklaştırdım.

Mutfakta dolaşırken gözlerimi ondan alamıyordum. Ağlamayı kesmişti ama son kötü bir şey olduğunda onu hapseden o sise geri dönmüş gibi di.

Kuru giysiler içinde, sıcak bir battaniyenin altında kanepeye kıvrılmıştı. Tripper her zamanki yerinde, ona sokulmuştu. Ona sıcak bir fincan kahve uzattım ve karşısındaki sandalyeye oturup kendi demlediğim kahveyi yudumladım.

"Tamam Sloane, en baştan başlayalım. Bana neler olduğunu anlat."

Bir damla gözyaşını sildi ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "İpuçlarımı takip etmekte gerçekten iyiydim, ancak kazdığım haberi hızla yayıldı, yine de gittiğim yönde devam etmek için yeterli kanıt toplamayı başardım." Hikâyesinde rotadan saptığını fark etmiş gibi başını salladı. "Evimi özlemiştim ve sen bana annenle kız kardeşinin geleceğini söylediğinde onları göreceğim için çok heyecanlandım."

O anlatmaya devam ettikçe midemdeki sarmal daha da sıkılaştı ve Henry'nin ona yumruk attığı bölüme geldiğinde elimdeki bardağı öyle bir indirdim ki yerinden sıçradı. Öne doğru eğilip elimle ağızımı kapattım ve devam etmesini bekledim. Daha önce de adam öldürmüştüm ve şimdi de içimde güçlü bir dürtü vardı ama istemek ve ihtiyaç duymak çok farklı iki şeydi.

"Ondan benim için yalan söylemesini istedim. Ne tür bir insan bunu yapar? Sadece seni kaybetmek istemedim. Bunu tekrar riske atamazdım.

Ellie'yi tehlikeye attım ama anlamalısın ki onu öz kardeşim gibi seviyorum. Yemin ederim John, beni bulacaklarını bir an bile düşünseydim aileni asla bu işe bulaştırmazdım."

Hikâyesine zar zor ayak uydurabildim. Aklımdan o kadar çok şey geçti ki.

"Eve döndüğümde Doktor Roberts biliyor gibiydi ve kafamı boşaltmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Mike beni sadece 60 metreye kadar götürmüştü ama ben devam etmek istedim. Her şey yolunda gitti ama sonra ayağım kaydı, konsantrasyonumu kaybettim ve takıldım. Bana öğrettiği her şeyi tekrarlardım ama kafam o kadar karışıktı ki bir türlü toparlayamadım."

"Dur bakalım." Hikâyesini durdurmak için elimi kaldırdım ve ayağa kalktım. Bana anlattıklarını düşünürken masaya doğru ilerleyip ona yaslandım. "Frank bunlardan herhangi birini biliyor mu?"

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı.

Gözlerimi kapattım ve hayal kırıklığımı ve öfkemi bir araya getirdim. Ona o kadar da kızgın değildim ama uğraştığı insanların sandığımdan çok daha tehlikeli olduğu açıktı.

"Geçen sefer işe yaramadı, bu sefer düzeltebileceğini sana düşündüren ne?" Bana yenilgiyle baktı.

"Yani, sadece ne yapacaktın? Olanları görmezden gelip gitmelerini mi umacaktın?"

"Mafya yüzünden, John." Ağır bir iç çekişle ellerini havaya kaldırdı. "Asla gitmezler. Onları durdurmak için birini tanıman gerekir. Şu anda tanımıyorum. Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım." Öfkemi dizginlemek zorundaydım. "Bu insanlarla anlaşma yapamazsın. Onlar zevk için öldürürler."

"Evet," sesi sertleşti, "ve dünyada umursamadan kadınlara vuruyor." Elleri kalçalarında, ateşe daha yakın durmak için hareket etti. "Bazı korkunç müşterilerim oldu

Ama hiçbiri onlar gibi değildi ve davalarını istemediğimi açıkça belirttim. Hepsinin tetiği Henry'nin oğlunun çektiğini bildiği benim için oldukça açıktı. Ama vazgeçemediler ve benim için ısrar ettiler." Gğsn yumrukladı. "Onların dünyasında hayır diye bir kelime yok."

Beynimin yan tarafını bir şey kemirirken ona baktım. Onu ne çekmeye çalıştım ve bunu yaparken bana çarptı.

"Ne?" Ruh halimdeki değişikliği hissetti.

"Sanırım bir fikrim var." Saate baktım ve küfrettim. Ellerimi kalçalarıma koydum ve uzun bir nefes aldım. "Bak, bir saat içinde partiye gitmek için evde hazır olmamız gerekiyor."

"Parti mi?"

"Yaralandın mı? Karnından başka?" "Hayır."

Başını iki yana salladı.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve gidip hazırlanmanı istiyorum. Kırk beş dakika içinde evde buluşuruz."

Seslendiğinde kapıya yöneldim. "John? Ne partisi?"

Bir süredir ortalarda olmadığını ve haberdar olmadığını unutmuştum. "Aile buluşması, hayatta olduğumuz için mutluyuz partisi."

Beni daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden kapıdan çıkıp eve doğru koştum.

"Nereye gidiyorsun?" Cole bana şaşkın bir bakış attı.

"Bir yabancıdan iyilik almaya."

"Akıllıca mı?"

Merdivenlerde durakladım ve kardeşimle göz teması kuramadım. "Umarım yledir."

Odama girdiğimde dolabı açtım ve eşyalarımı karıştırdım. Meksika'daki görevlerimiz sırasında giydiğim özel siyah kıyafetim tam bıraktığım yerdeydi.

Onu bulana kadar takım elbisenin st kısmını yokladım ve kumaşı sol göğsümün üzerinden geriye doğru çektim. İki parmağımı içeri sokup küçük kartviziti parmakladım ve çekerek kurtardım.

Adının üzerindeki üç küçük harf kartın üzerindeki liflerden dışarı fırladı.

Hemen numarayı çevirdim ve cevap vermesini bekledim.

"FBI, Cooper Collins." Sesi tamamen işle ilgiliydi.

"Bu Recon John Black. Meksika'da bir lokantada tanıştık-

" "Doğru." Sözümlü kesti. "Arkadaşın nasıl?"

"O iyi, teşekkürler. Bak," dedim başımı ovuşturarak ve pencereden dışarı, ağaçların arasına karışmış Teneke Ev'e bakarak, "yardıma ihtiyacım olursa seni arayabileceğimi söylemiştin. Görünüşe göre yardıma ihtiyacım var, eğer teklifin hâlâ geçerliyse."

"Öyle."

"Washington'daki bazı mafya üyeleriyle bir sorunum var."

Uzun bir duraklama oldu ve bir kapının kapandığını duydum.

"Mafya mı?" Kafası karışmış gibiydi. "ABD Ordusu'nun bir üyesi nasıl olur da bir mafya üyesine karışır?" Şaşırmaktan çok eğlenmiş gibi kıkırdadı.

"Kız arkadaşım bir avukat ve Henry adında bir adam için istemediği bir davayla uğraşmak zorunda kaldı. Görünüşe göre oğlu suçlu bulunmuş ve şimdi bu Henry denen adam oğlunun kaderini kabullenmeyi reddediyor. Bu yüzden onu hırpalıyormuş ve son seferinde işler biraz kontrolden çıkmış. Belki ajansta tüm bunlara bir son verebilecek birini tanıyorsundur diye umuyordum."

"Mm," diye mırıldandı, "Sanırım bazı aramalar yapabilecek birini tanıyorum."

Ona ayrıntıları anlattım ve beni şaşırtacak şekilde bu davadan birkaç ay önce haberdar olduğunu söyledi. Henry'nin oğluyla ilgili haberin hızla yayıldığını ve bazı üst düzey aile üyelerini sarstığını tahmin ettim. İşte mafya buydu; herkes her şeyi biliyor gibiydi.

"Buna gerçekten minnettar olurum."

"Bana birkaç gün verin, sizinle temasa geçeceğim." "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Elbette." Durakladı. "Senin kalibrende bir askerin bana borçlu olması her zaman iyidir." Bir kez daha kıkırdadı.

Seçtiği kelimelerden dolayı kendimi huzursuz hissediyordum ama bunun artık sona ermesi gerekiyordu. "Yakında konuşuruz."

Kartını sakladım ve duşa doğru yöneldim.

İşimi bitirip aşağı indiğimde, oturma odası tam bir parti modundaydı.

Mike ve Keith eşlerine sarılıyor, tüm çocuklar birlikte oynuyordu. Abby ve June, Lexi'nin hamile olduğunu öğrendiklerinde sevinçten havalara uçuyorlardı. Ne kadar ilerlemiş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oldukça büyük görünüyordu. Kahkaha ve sevgi odayı doldurdu ve ruh halimi hemen düzeltti.

"Zamanı gelmişti, değil mi?" Mark bana bir bira uzattı ve gülümsedi.

Kalabalığa baktım ve Sloane ile Savi ve Mia'yı gördüm. Gülümsüyor ve bir şeyler anlatıyordu. Geçen hafta farkında bile olmadan onu kaybedebileceğimi fark ettiğimde göğsümde bir sıkışma oluştu. Trigger'ı arayıp bu işi halletmesini istemek aklımdan geçiyordu ama önce FBI ajanının denemesine izin verecektim.

Cole yanıma geldi ve Mike ile Keith'i çağırdı. At nalı şeklinde durduk ve kendimiz için yarattığımız insanlara ve hayatlara hayran kaldık. Elit bir ekibin aşkı bulmasının ve çocuk sahibi olmasının imkânsız olduğunu söyleyen kişi Blackstone'la hiç tanışmamıştı.

Olasılıklara meydan okuduk.

"Evinize hoş geldiniz çocuklar." Cole bira bardağını havaya kaldırdı ve önce Mike'la sonra Keith'le kadeh tokuşturdu. "Dusk'ı inşa etmek için iki yıl boyunca yaptığınız fedakârlığı takdir ediyorum. Çok iyi bir iş çıkardınız ama geri döndüğünüze çok sevindim!"

"Evde olmak güzel." Mike, mutlulukla kabul eden Keith'e sıırttı.

Plan her zaman, yeni ev etkin bir şekilde faaliyete geçtiğinde ve yeni ekip eğitildiğinde çocukların Shadows'a dönmesiydi. Cole bana Mike ve Keith'in Dusk'taki çocukları kendimizin daha genç bir versiyonu haline getirmelerinden çok etkilendiğini söyledi.

Doğruyu söylemek gerekirse, yardıma ihtiyacımız vardı. Kartel giderek güçleniyordu ve sayıca bizden binlerce fazlaydılar. North Rock ve Eagle Rock da aynı şekilde hissediyordu ve ellerinden geldiğince eğitime katıldılar. İster görüntülü telefonla Chamness olsun ister Waters'la yüz yüze, bu adamları en iyinin en iyisi olmaları için eğittik, daha azı değil.

"Henüz bilmiyorlar mı?" Mark sordu ve Dusk'ı kimin devralacağından bahsettiğini biliyordum.

Cole birasının ağzında sııttı. "Hayır, bırakalım da biraz daha terlesinler."

"Öylece dikilip duracak mıyız?" Daniel bir yandan şöminenin taş ocağında dururken bir yandan da yüzündeki buruşukluğu gizlemeye çalışıyordu. "Yoksa biraz eğlenecek miyiz?"

"Oh, Sue bundan hoşlanmayacak." Mark gülerek başını salladı.

"Bu gece," dedi Daniel birasını havaya kaldırarak ve şimdi bacaklarını açıp erkekliğini odanın ortasında biraz hava alması için serbest bırakmanın uygun bir zaman olduğunu düşünen Scoot'a gözlerini devirerek, "North Rock'la ilgili endişelerimizi kapıda bırakıp gevşeyeceğiz. Yarın başka bir gün ve kim bilir, belki de o gün yola çıkıp o çocukları eve getirmek için yeşil ışık alacağımız gün olacak." Daniel kendini yere bırakırken hepimiz alkışladık.

Odanın köşesinden canlı müzik çalmaya başladı ve evdeki enerji yükseldi.

Gece ilerledikçe ve parti tüm hızıyla devam ederken, müzik aniden yavaşladı ve tanıdık bir melodi duyuldu. Odanın diğer ucuna baktım ve Sloane'un seksi bakışlarını üzerimde buldum.

Buraya gelmesini söyler gibi başımı salladım.

Catalina'nın yanından ayrılıp kalabalığın arasından ilerledi ve Doktor Roberts ile Abigail'e utangaç bir gülümseme gönderdi.

Dans pistinin kenarında onunla karşılaştım ve önümde durdu. Parmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve ona baktım.

Bir süre ona baktım, sonra kolumu yavaşça beline doladım ve onu kendime çektim.

"Bak, John, eğer bana kızgınsan, seni tamamen anlıyorum. Ben sadece-"

"Hey," dedim yüzünü avuçladım ve başparmaklarımla yanaklarını hafifçe okşadım, "sana kızgın değilim. Sadece bana söylemediğin için üzgünüm." Ağzımı açtım çünkü duvarların yıkılmamasının tek yolu buydu. "Senin için orada olurdum."

"İyileşiyor olman gerekiyordu."

"Yapma." Başımı salladım ve ellerimi indirdim. "Anlamıyor musun? Senin için o kişi olmak istiyorum. Bütün gece ayakta kalırdım, sen uyuyana kadar konuşurdum ve uyanırsan diye hatta kalırdım." Görünüşe göre su yüzüne çıkmakta ısrar eden duyguları temizlemek için durakladım.

İç çekti. "O gün ve ertesi gün yaptığım her şey yanlıştı. Odama döndüğümde hava aydınlanana kadar sandalyede oturdum. Parmağım numaranın üzerinde milyarlarca kez gezindi."

"Neden aramadın?"

Kaşları çatıldı ve acının kaşlarının arasından geçtiğini gördüm. "Seni kaybetmek istemedim."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum." "John."

"Sloane," diye meydan okudum.

"Çünkü..." Durakladı. "Çünkü haddimi aştığımı düşündüğünde yüzündeki o şüphe ifadesini gördüm."

Bu konuda nasıl yanıldığımı açıklamaya başladığımda parmağını kaldırdı. "Lütfen, bir dakika beni dinleyin." Devam etmesi için başımı salladım.

"O bakış beni öldürdü ve sen kendini kapattın ve açıklamaya çalıştığımda beni engelledin. Ve," gözlerini birkaç kez kırptırdı, "bunu tekrar kaldırabileceğimden emin değilim."

Haklıydı ama aynı zamanda da hatalıydı.

"Tamam," diye başımı salladım, "o zaman bunu yaptığım için hatalıydım, sen de geçen gece beni aramadığın için hatalıydın. Buna bir

Ateşkes mi? Hatalarımızdan ders çıkaralım mı?" En seksi gülümsememi takındım.

Kızın ağzı seksi ama mütevazı bir sırıtışla kıvrıldı. "Bunu kabul edebilirim."

"İyi," diye sırttım, "çünkü eğer bu bir daha olursa, seni kendime zincirlerim, böylece korumamdan asla ayrılamazsın."

Gözleri kısıldı. "Yani, tüm gereken bu mu?"

O yaklaşmadan önce ikimiz de hoparlörlerin olduğu yöne doğru seğırdik.

"Bu bizim şarkımız," diye fısıldadı boynuma karşı, bedenime uyum sağlamak için kendini sıkıştırırken.

Bir şarkımız olmasını çok severdim. "Her zaman ahırımız olacak." "Ve yaralı bir horozumuz."

Kıkırdadı ve bana daha sıkı sarıldı.

"Ama gerçekten, nasılsın?" "Bitkinim ama şimdi daha iyiyim."

"Ben de." Başının tepesini öptüm ve doğruluğunu takdir ettim. Savannah ile dans eden Cole'a başımı salladım. Sonsuza kadar böyle kalabilseydik, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sloane

"Bekle." Gözlerimdeki buğuyu gidermek için gözlerimi kırptım ve geceliğimle ormanda olduğumu fark ettim. "Ne oluyor be?"

Etrafımda döndüm ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kalın arazi görüşümü engelliyordu ama bir patika gördüm ve ona doğru koştum. Kollarımı göbeğime sararak kuzeye doğru ilerledim... yoksa batı mıydı? Emin değildim. Daha önce buraya gelmemiştim. Çıplak ayaklarım engebeli zeminle savaşıyordu ve ben yürürken her yönden pis dallar beni parçalıyordu.

Önüme bir kuş kondu ve aniden bir kamera kutusunun monte edildiği bir ağaca bakmam gerektiğini anladım.

"Nereden bilebilirdim ki..." Sözümü yarıda kesip kamufle edilmiş kutuyu inceledim. "Eğer oradaysa, o zaman..." Omzumun üzerinden baktım ve Blackstone'un bana doğru koştuğunu gördüm.

"John!" Çığlık attım ama sanki görünmezmişim gibi yanımdan hızla geçtiler. "John?"

Hiçbir şey.

Korna seslerini duyar duymaz patikadan geri çekilip bir ağacın arkasına saklandım. Birkaç kartel adamının peşlerinden saldırmasını korku içinde izledim.

"Bir, iki, üç," diye saydım, iki kişinin daha geçmesi gerektiğini biliyordum. Son ikisi yaklaşık otuz saniye gerideydi. Önümde durdular. Birinin elinde kamera vardı ve çekim yapıyordu, diğeri ise çaylağın telsizini tutuyordu. Parmaklarının arasında siyah bir şey vardı ve dikkatimi çekti.

Neydi o?

Dışarı çıktım ve nefesimi tutup titrek bir darbeyle bıraktım. "Hey," diye fısıldadım yüksek sesle. Kimildamadılar bile.

Tamam, yani görünmezdim. Paniğimi bir kenara ittim ve siyah şeyi inceledim. Bulanık olan tek şey oydu. Ona ne kadar bakarsam bakayım, gözlerim bir türlü odaklanamıyordu. Bir şey bana bunun önemli olduğunu söylüyordu.

Kameranın önündeki adam İspanyolca olarak "Santo Grial!" dedi.

"Nosotros somos dioses," dedik ikimiz birlikte.

Bunu söyleyeceğimi nereden biliyordum?

Yüksek bir tıkırtı sesi kafamı ele geçirirken sesleri kayboldu, ardından damarlarıma büyük bir adrenalin hücumu doldu.

Çılgılığı durdurmak için ağzımı kapattım.

Rüzgâr teneke çatıya sertçe vurdu ve beni sıkıca kavrayan kâbustan uyandırdı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve kalbimin kaçmaya çalıştığı göğsümün etrafını yokladım. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Bir başka rüzgâr perdeyi geri çekmeme neden oldu. Karanlıkta gözlerimi kısarak dağların üzerine bir pelerin gibi inen dolu ve karı gördüm. Ağaçların arasından gelen rüzgârın uğultusu o kadar ürkütücüydü ki John'un sıcak bedeninin güvenliğine sokulmak için yorganın altına geri sığırdım.

"Mm, benim," diye mırıldandı beni içine çekmek için kolunu etrafıma sararken.

"Senin," diye kabul ettim uzanırken. Beynim kafa karışıklığıyla dönüyordu ve gözlerim sabaha kadar açık kaldı.

John'un telefonu çaldı ve ayağa kalkıp komodinden telefonu kaptığını hissettim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi ve yatağın kenarına oturmak için kaykıldı. "Anlaşıldı."

Ağırlığı gider gitmez ve yatak kalkar kalkmaz kaybı hemen hissettim. Yuvarlandım ve onun kargo pantolonuna uzanışını izledim. Vücudu enerji yüklü gibiydi; vücudunun etrafında pozitif bir şekilde vızıldıyordu. Bunun önemli bir şey olduğunu biliyordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Çağrı aldık." Boğazını temizledi ve tişörtünü silkti. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Midem bulandı ve Savannah'nın bana öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım.

Yaptıkları şey bu. Bunun için yaşıyorlar. Ayrıldıklarında destek olmamıza ihtiyaçları var. Onlar gittikten sonra parçalanabiliriz, sonra geri döndüklerinde bir sonraki derin nefesimizi alabiliriz.

"Tamam." Yatak başlığına oturmak için yer değiştirdim.

"Eşyalarımı alıp telsizimi kontrol etmem gerek. Aptal bok parçası üstüme sıçmayı seviyor." Göğsümden ter boşandı.

Bununla başa çıkabilirim.

"Tamam." Ne söyleyeceğimden emin değildim. Görünüşe göre, beynim beni bu durumdan kurtarmak için bulabildiği tek kelimeye odaklanmıştı.

Giyindikten sonra bana baktı ve ne zaman bir göreve çıkacak olsa gözlerinde parlayan o heyecan ışıltısını kaçıramadım. Hepsi aynı şekilde bakıyordu, ellerine havalı tüfek verilmiş ve kural olmadığı söylenmiş çocuklar gibi.

"İyi misin?"

"Evet." Titrek sesim bana ihanet etti.

Sol elimi kaldırdı ve yüzük parmağımı öptükten sonra yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Bana bir sebep verdin," diye fısıldadı ve ne demek istediğini anladım. Öne doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım.

"Lütfen dikkatli olun."

"Unutma, Sloane," diyerek saçlarımı omzuma attı ve parmaklarının köprücük kemiğimde gezinmesine izin verdi, "ben de en az senin istediğin kadar eve gelmek istiyorum." Kapıya yönelmeden önce beni bir kez daha öptü. Gitmeden hemen önce geri döndü. "Hey?"

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gözümün önünden kayboldu ve odanın döndüğünü hissederek yalnız kaldım.

Zombi bedenimi duştan çıkarıp üzerime düzgün bir şeyler giymek için kıpırdandığımda acele etmem gerektiğini biliyordum. Helikopterin iniş pistinden kalkışını izlemek için tam zamanında eve ulaştım. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp ona doğru tuttuğumda güneşin kardan parıltısı gözlerimi daha fazla yaşarttı. Belki, sadece belki, beni görebilir ya da en azından hissedebilirdi.

"Lütfen biri onlara göz kulak olsun," diye fısıldadım dönen bıçaklar bir dağ zirvesinin ardına dalmadan önce.

Dün geceki rüyayı ne kadar kafamdan atmaya çalıştıysam da başaramadım. O kadar ısrarcıydı ki, sanki biri sürekli dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi kafamın içinde bir ağrı oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Günaydın," diye selamladı Abigail oturma odasından. "İyi misin canım?"

Sempatik ses tonuna gülümsedim ve iyi olmaktan çok uzak olmama rağmen başımı salladım. Takımla ilgili korkularımı dile getirecek değildim çünkü bunu hepimiz hissediyorduk. Benim için daha önemli olan şey, neler olup bittiğine dair gerçeği bulmaya odaklanmak ve diğerlerine ruhsal durumumla ilgili yük olmamaktı.

Zihnimi faydalı olabileceği bir yere geri dönmeye zorladım. Daha önce bir rüya tarafından hiç bu kadar tüketilmemiştim ve onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmam gerektiğine karar verdim. Mutfığa gidip kahvemi doldurdum ve telefon defterini önüme attım.

ve hatırlayabildiğim her şeyin bir listesini yapmaya başladım.

Konum - Meksika

Zaman - Sondan ikinci görev Yolu

Kelimeleri söylenmeden önce

biliyordum Siyah dikdörtgen bulanıklık

Görünmez

Ağaç üzerinde kamufle edilmiş

video kutusu Kuş

Tanrılar

Bir kolumla masanın üzerine eğildim ve kelimeleri her farklı şekilde inceledim.

"Günaydın." Dell, Davie'yle birlikte kahve cezvesine doğru giderken dağınık saçlarını ovaladı.

"Mm," diye mırıldandım ve kalemi mermer tezgahın üzerine vurdum. Ses beni patikadaki botların sesine geri götürdü. Vur, vur, vur. Zihnim tekrar döndü ve benim olmayan anıya geri döndüm.

Kullandıkları kamerayı diğer adamın yüzüne doğru ittim ve ağızımdan adamlardan biriymişim gibi "biz Tanrılarız" sözleri çıktı. Tekrar siyah bulanıklık yükseldi ve gözlerim ona kilitlendi.

"Biz Tanrılarız," diye fısıldadım ve odanın durgunluğu birden kafama dank etti.

"Ne dedin sen?" Dell'in yüzü çarpılmıştı.

"Ha?" Onu zar zor duydum.

"Ne dedin sen?"

"I..." Daha dik oturdum ve sözlerimi hatırlamaya çalıştım.
"Emin değilim."

Dell kafası karışmış bir şekilde Davie'ye baktı ve
t e z g â h a yaslanıp kahvesini yudumladı.

Keşfettiğim şeyin ne olduğuna o kadar yakındım ki tadını alabiliyordum.

"Gitmem gerek." Kahvemi yudumladım, kâğıt parçasını yırtıp attım ve kapıya doğru koştum.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Davie arkamdan güldü. "Onun nesi var?"

Tripper yanımdayken Teneke Ev'e geri döndüm ve konferans masasının üzerindeki dosya kutusunu çıkardım. Buraya geldiğim ilk günden itibaren her bir adamın röportajını tek tek sıraladım. Dişlerimi kullanarak fosforlu kalemi serbest bıraktım ve kapağını yere tükürdüm. Adamlar kartelin kendilerinden bir adım önde olduğunu her söylediğinde, hemen ardından çıkan YouTube videolarıyla çapraz çürütme yaptım.

Projektörü kullandım ve videoları beyaz tahtanın üzerindeki duvarda oynatmaya devam ettim. Her karteli numaralandırdım ve her biri için kendi biyografimi yazmaya başladım. Üç ve altı kamera operatörleri, sekiz ise sadece acımasızdı. İsim kullanmaya çalışmadım. Ailemi öldürmeye çalışıyorlardı, bu yüzden sayılarla yetindim. Sayılar beni öfkemden uzak tuttu.

Üç saat sonra, beyaz tahtalar çok küçük olduğu için duvarlara yapışmış kâğıtlarla deli gibi göründüğümü biliyordum ve her biri köşesine kadar doluydu. Artık videoları ezbere okuyabiliyordum ama bir bölümü asla tam olarak anlayamıyordum. Altyazı bile kelimeleri deşifre etmekte başarısız oluyordu. Görevin John'un diğerlerinden ayrıldığı ve Brick'le karşılaştığı kısmıydı. Kartel çalırların arasından ortaya çıkmıştı ve altı numara kameranın arkasında lideriyle konuşuyordu. Kolundaki silah dövmesinden o olduğunu anlayabiliyordum.

Lider aniden konuşmayı kesti ve bir şey dinliyormuş gibi başını omzuna doğru eğdi, ardından onlara bağırırken kollarını sallamaya başladı.

Sonra ne oldu? Ne gördü ya da duydu?

Sandalyemi yarım ay şeklinde sallarken ayakkabımın topuğu vuruyordu, sadece hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Adrenalinim yüksekti ve bir şeyler keşfetme ihtiyacım içimi kemiriyor ve patlamak üzere olduğumu hissettiriyordu.

Sonra parlak bir ışık gibi parladı. Telefonumu kaptım ve Frank'i aradım.

"Merhaba," diye başladı konuşmamı beklemeden. "Seninle kesinlikle konuşmamız gerekiyor."

"Evet, kesinlikle, ama önce-"

"Yolculuğunuzda neler olduğunu açıklamak ister misiniz?"

Lanet olsun sana, John.

"John değildi. Cole'du." Söylenmemiş mırıltıma cevap verdi.

"Frank."

Ses tonumu duyunca hemen konuşmayı kesti. "Ne oldu?"

"Eagle Eye'dan Pix'in başının belada olduğu zamanı hatırlıyor musunuz, o barda çekilmiş bir videosu vardı ama kimse tanığın ses kaydını alamamıştı?"

"Evet."

"Onu geri almak için bir şey kullandılar. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Um, evet." Klavyesine dokundu. "Ordu şimdi bunu mahkemede kullanıyor. Sanırım bir," durakladı, "evet, bir uygulamaya dönüştürüldü. Adı Static Retriever."

"Teşekkürler. Seni sonra ararım." Tartışmaya fırsat bulamadan telefonu kapattım ve telefonumdaki uygulama simgesine dokunarak kullanışlı küçük aracı hızla indirdim.

"Lütfen çalışın," diye yüksek sesle yalvardım.

Sesi açtım ve telefonumu hoparlörden birkaç santim uzağa yerleştirerek oynat tuşuna bastım. Kelimeler ekranda belirdi ve istediğim kısma geldiği anda o dört küçük eksik kelimeyi okudum.

Bu da ne demek oluyor?

Paltomu aldım, Tripper'ı aradım ve eve doğru koştum.

"Doktor," diyerek kapıyı arkamdan kapattım, "ekipten biriyle konuşmam gerekiyor. Daniel, Dell ya da Davie buralarda mı?"

Gözlüklerinin üzerinden kaşları birbirine kenetlenmişti, şüphesiz bir kez daha aklımı okumaya çalışıyordu.

"Davie mutfakta Savi ile birlikte. Bugün diğerlerini henüz görmedim."

"Teşekkür ederim." Yanından hızla geçip oturma odasına gittim. Savannah ve Olivia televizyon izliyordu ve bebekler de onların yanında yerde oynuyordu.

"Hey, kızım," diye seslendi ve ben de el salladım ama durmadım. Sesini duyabiliyordum ve kapı aralığında döndüğümde dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

"Hey," diye yavaşça ayağa kalktı, "her şey yolunda mı?"

Arkamda ayak sesleri duydum ama bakmaya vakit bulamadım.

"Yirmi dokuz kırmızı ateş," diye ağzımdan kaçırdım ve yüzü düştü. "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Bunu nereden duydun?"

"Davie," dedim ona doğru bir adım atarak, "ben araştırıldım ve bu benim işim. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Blackstone'un kod terimlerinden biri," dedi Dell arkamdan. Dönmedim bile; gözlerimi Davie'den ayırmadım. "North Rock ile konuşurken kullanılır."

"Onları değiştiriyorlar." Davie bunu yapmanın doğru olduğunu bildiği için şimdi konuştu. "Her gün biraz farklı. Bu bir Salı terimi."

"Ama bu imkânsız." Dell başını ovuşturdu. "Bu şeyleri bizden başka kimse bilmiyor. Bu bizim tek korunma yöntemimiz." Telefonunu çıkardı ve bir arama yapmaya gitti.

"Bir telsize ihtiyacım var. Adamlara ulaşmam lazım, hemen şimdi." "Um," Davie tereddüt etti, "Sloane, öylece-"

"İşte." Savi elinde kocaman bir uydu radyosuyla yanımdaydı ve ön yüzündeki bazı düğmelere basmaya başlamıştı bile.

Ona başımla teşekkür ettim ve telefon çalarken kolunu tuttum.

"Siyah." John'un sesi hava dalgaları üzerinde patladı.

"John." Kelimelerimi düzene sokmak için bir an düşündüm.

"Sloane?" Sesi tamamen farklı geliyordu. "Neden beni buraya çağırıyorsun? Ne oldu?"

"John, beni duymam gerek." Pervanelerin sesiyle kalp atışlarım hızlandı. "Yirmi dokuz kırmızı yangın."

Sessizlik.

"John, kodlarını biliyorlar!"

"Sloane," sesi alçaldı, "bu beni şaşırtmadı. Telsizlerimizden birine sahipler, bu yüzden şifreli kelimelerimizi duymak zorundalar. Onları söyleyebilirler ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikirleri olmaz."

"Öyle değil mi? O zaman sizden bir adım önde olmalarını nasıl açıklıyorsunuz? Brick'le karşılaştığınız o görevde Cole telsizden emir verdiğinde, dağılmaları ve tam olarak sizin yaptığınız şeyi yapmaları gerektiğini bilmelerini nasıl açıklıyorsunuz? Hepsi videoda var. Bir şekilde, ne söylediğinizi biliyor ve anlıyorlar! Planınızın ne olduğunu!"

Uzandım ve şimdi mutfakta olan Daniel'a cep telefonumu uzattım ve o ve Dell'in yaptıklarına tanık olmasını izledim.

"Lütfen John, bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama bu konuda içgüdülerimi dinle." Bir nefes aldım ve Savannah'nın kırmızı gözlerine baktım. "Bu konuda seninle hayatım üzerine bahse girerim. Biliyorlar. Biliyorlar."

Daniel yanıma geldi ve telefona uzandı. "O haklı, John. Az önce videoyu gördüm. Esteben Cole kodu verdikten hemen sonra etrafınızda dönme emri verdi. Hemen Chamness ile temasa geçmeniz gerekiyor çünkü hepiniz bir pusuya doğru ilerliyorsunuz."

"Anlaşıldı." Cole'un sesi benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle çatırdadı. "Sloane'a söyle..." Gerisini duyamadım.

"Sloane'a neyi söyleyeyim?" Savi benden önce sordu.

Daniel çocuklar için dua mırıldanırken adaya tutundu. Görevleri kötüden daha kötüye gitmişti ama en azından şimdi bir savaş şansları vardı.

Bize döndü. Yüzünün rengi solmuştu ama gözlerinde biraz rahatlama vardı. "Artık elli sekiz yaşında olduğunuzu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Savannah'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu bizden biri olduğun ve ayrılamayacağın anlamına geliyor."

Tuttuğum havayı büyük bir telaşla dışarı verdim ve Cole'un burada bir yerim olduğuna dair nezaketinin bir an için bile olsa beni yıkamasına izin verdim.

Daniel rehberinden Frank'in adını çıkardı. "Şimdi tek yapmamız gereken kodlarımızı nasıl kırdıklarını bulmak."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

John

Tüm ekibimiz hareketsiz duruyordu, her birimiz düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Varlığımızı kanıtlayan tek şey, helikopter her türbülansa girdiğinde dengemizi yakalamamızdı.

Düşmanın bizim dilimizi konuşabildiğini, sırlarımızı bildiğini, bizi açabildiğini ve karnımızı saldırıya açık bıraktığını kabullenmek zordu. Bu çok şeyi açıklıyordu ama daha fazla soruyu da beraberinde getiriyordu.

"Pekâlâ." Cole albay moduna geçti ve ben de tekrar yola koyulduğumuzu anladım. Sonraki kırk beş dakikayı onun yeni eylem planını dinleyerek geçirdik. Çok yoğun ve büyük olasılıkla şimdiye kadar denediğimiz en vahşi, en provasız saldırı olacaktı.

Ama bizim yaptığımız buydu. Beklenmedik şeyler için plan yaptık, mümkün olan her şekilde içeri girdik ve çıktık.

Cole, Chamness'i uydudan aradığında kanal değiştirmemişti ve Chamness'in telefonunun ışığının yandığını gördüğünde ve o iki basit kelimeyi duyduğunda kafasından geçen düşünceleri ancak hayal edebilirdim, bu kelimeler herhangi bir komutanın olduğu yerde donup kalmasına neden olabilirdi.

"Black Mirror."

İfşa edildik.

Hepimiz Cole'un gözlerinin karşısındaki bara kilitlenmesini izledik. Kartelden biri bunun ne anlama geldiğini bilseydi, Chamness'in bir köstebek olduğunu anlardık. Bir iki dakika sessizlik oldu, sonra sözleri telsizden geri geldi.

"Anlaşıldı."

Cole görüşmeyi sonlandırdı ve planı açıklamaya devam etti. Geriye doğru saldıracak ve başlangıca doğru ilerleyecektik.

Bilgilendirildikten sonra, hiçbir belirsizlik kalmayana kadar her birimiz rollerimizi tekrar tekrar oynardık. Bazen telsizleri kullanarak birbirimizin konsantrasyonunu bozmak yerine birbirimize kimin nerede ve ne zaman olduğuna dair sorular sorardık.

Meksika'ya doğru iyi bir ilerleme kaydetmiştik ve helikopterin motorlarının sesini düşüncelerime odaklanmak için kullandım. Cole'a döndüm ve özel bir kanala geçtim.

"Kız kardeşimin iyileşme sürecini sizinle hiç paylaşmadım çünkü bunu taşımak zorunda kalmanızı istemedim." Şu anda bu konuyu neden açtığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bu savaşa temiz bir kafayla girmek istiyordum.

Cole yavaşça dönüp bana baktı. Yüzünde bir liderden beklenebilecek düzeyde bir stres vardı.

"Sanırım hepimizin aynı şeyi yapacağını söylemek doğru olur."

"Pekâlâ." Başımı salladım ve elini kaldırdığında kanalı geri açmaya gittim.

"Senin sırtında taşıdığını, biz birlikte taşıyabiliriz."

Dudaklarımızı okuyor olması gereken Mark başıyla onayladı. Haklı olduklarını biliyordum ama kendimin en büyük düşmanıydım ve suçluluk duygusu o kadar derinlere kök salmıştı ki şimdiye kadar bunun ötesini görememiştim.

Biz komutun düşmesini beklerken helikopterin uğultusu tekrar üzerimize çöktü.

Motor geri çekildiğinde, sıraya girmek için hareket ettik ve Mark'ın eli omzuma indi ve ben de

Aynı şey önümdeki Mike için de geçerliydi, ta ki hepimiz bir bütün olana kadar.

Birlikte girip, birlikte çıkacağız. Kimse geride kalmayacak.

Kardeşlerimin bilinmeyeninde, canavarın karnının altında kayboluşunu izledim. Bu görevlerde bizi neyin beklediğini asla bilemezdik ve bu yolculukta da bizi neyin beklediğini kimsenin bilmediğinden emindim. Tek yapabileceğimiz eğitimimize devam etmek ve ölmemektir. İşte böyle zamanlarda eğitimimizin gerçekten ne kadar önemli olduğunu anlıyorduk. Sizi hayatta tutan tek şey buydu - bu ve kardeşlerinizin de aynısını yapacağına olan inancınız. Teçhizatımın yan cebine sıkıştırdığım uydu telefonunu kontrol ettim. Cole telsizlerimiz en iyi zamanlarda bile güvenilirmez olduğu için onu almamı söylemişti. Bu, hiçbir hatanın göze alınamayacağı bir yolculuktu.

İpe gitmeden hemen önce müziğimin sesini kısıtım ve radyomdan Kaleo'nun Backbone şarkısı çalmaya başladı. Duyularımdan birini engelleyeceği için müzik çalmanın akıllıca bir şey olmadığını biliyordum ama adrenalinimi yatıştırmak için buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Şarkının son üç dakikasına bayıldım ve helikopterin üzerimdeki karanlıkta kayboluşunu izlerken onu dinledim.

Dizlerim darbeyi emdi ve siper bulmak için hızlıca çalıştım. Mike işaret etti, ben de olumlu yanıt verdim ve birlikte patikadan ikinci noktamıza doğru koşmaya başladık. Şafak yakında sökecekti ve bu da fark edilmemizin kolay olacağı anlamına geliyordu. Adımlarımın her birini düşündüm, dallara ya da budaklara basmamaya dikkat ettim. İlerlerken her dalı geri çekiyor ve Mike'ın tutması için arkama bastırıyordum. Ben bıraktığımda, onun da aynısını yapacağını ve her dalı arkasındaki eski yerine bırakacağını biliyordum. Bir takım olarak iyi çalıştık. Ben liderlik ettim, o da benim hareketlerime güvendi.

Bir sonraki zorluğumuz olan uçuşumun dibine gelmeden önce oldukça uzun bir mesafe boyunca düz koşmamız gereken bir alana geldik.

"Zaman?" Her birimiz eski bir tişörtü kayalarla doldurup sırtımıza atarken Mike sordu. İnsanlar böylesine dik bir tırmanışa daha fazla ağırlık eklediğimiz için deli olduğumuzu düşünebilirdi ama suya doğru uzanan yüz metrelik bir uçuruma tırmanmak üzereydik. Hepimiz geçmişte yaptığımız antrenmanların acısından biliyorduk ki, düştüğünüzde çimentoya çarpmış gibi olurdunuz. Suya çarpmadan önce tişörtü düşürürsek, bu bizim için darbeyi kıracaktı. Bu bize en azından sert beton suya düşmemek için bir umut veriyordu.

"Aşağıdayız." Sırıttım, saatimi göstermek için bileğimi kaldırdım ve kendimi yerden kaldırmak için ilk çıkıntıya yöneldim. "Biraz daha zaman kazanalım."

"10-4." Mike yanımda kıkırdadı. O ve ben hızlı olduğumuz gerçeğiyle gurur duyardık.

Tıpkı buraya gelmek için yürüdüğümüz yolda olduğu gibi, bir sonrakine geçmeden önce her hareketimiz düşünülmüştü.

Artık güneşin doğuşunu kovaladığımızı ve bir uçurumun kenarında hedef olmak üzere olduğumuzu unutmamıştım, bu yüzden olabildiğince hızlı hareket etmeliydik. Işığın yansıyıp yerimizi belli etmemesi için metal olan her şeyi saklamıştık.

Güneş kısa sürede bizi buldu ve suya düşüşümüzü engellemek için kayalarımızı düşürmemiz gerektiğinde kayada işaretlememiz gereken yeri görmemizi kolaylaştırdı. Tırmanıştan iki saat sonra, tüylerimin diken diken olmasına rağmen aynı soğuk karıncalanma sırtımdan aşağıya doğru inmeye başladı. İçimden bir ses uzun süre yalnız kalmayacağımızı söylüyordu.

"Ne?" Mike başını kaldırıp bana baktı. "Bu yüzü tanıyorum." "Tanımıyorum," elimden geldiğince etrafıma bakındım, "eminim."

"Kahretsin, sen ve Trigger'da işler ciddiye binmek üzereyken aynı örümcek hissi var." Benim hizama geldi ve ayağını doğru bastığında omzunu kullanarak güneş gözlüğünü alına doğru itti ve beni daha iyi görebildi. "Tamam, doğayla bütünleşme şeyini yap ve başımıza bir şey gelip gelmeyeceğini söyle-"

Zip! Zip! Zip! Fermuar!

Birden etrafımıza kurşunlar yağmaya başladı ve yandaki dağda yankılanmaya başladı. Kaya tozu anlık bir koruyucu perde oluşturdu, Mike ve benim ne yapmamız gerektiğini bilmemize yetecek kadar uzun bir süre. Kayayı itmek için tüm gücünü kullandı ve düşüşe doğru eğildi.

Daha kötü yüksekliklerden düşmüştüm ama bir keskin nişancının menzilindeki bir silah namlusuna bakmak biraz farklıydı.

Bıraktığımda parmak uçlarım çıkıntıya sürtündü. Ayaklarımı kullandım ve kendimi daha uzağa ittim. Bir şekilde aklım müziğime geri döndü ve üzerimde muhteşem bir şimşek gösterisi gibi çakan turuncu ışığı izlerken enstrümanların o harika hüzünlü döngüsü bana inanılmaz derecede uygun geldi.

Alçaldıkça başımı kayaya çevirip yaptığımız sıyrık izini izledim, böylece düşünilemeyecek bir şey olursa ne zaman geri çekileceğimizi biliyorduk...

Kıvrıldım, kayalarımı tutan düğüme uzandım ve önümde yuvarlanmalarına izin verdim. Tüm kaslarımı kullanarak darbeye hazırlandım. Topuklarım darbenin ağırlığını aldı ve kollarımı sıkıca kavradım ama dirseklerim yine de darbe aldı. Kemikler iyileştirilebilirdi ama telefon bizim ve ekibimiz için tek güvenilir kaynağımızdı.

Su burnuma hücum etti ve beni dibe çekmeye çalıştı. Sahip olduğum her bir içgüdü bana nefesimi tutmamı ve ileriye doğru yüzmemi söylüyordu.

Sertçe tekmeledim ve içimde dolaşan adrenalinle kollarımı çırpıttım. Her ne kadar Mike'ı bulmak için yüzeye çıkmak istesem de, tüm uzuvlarımın hâlâ sağlam olmasına ve ciğerlerimin hâlâ hayat veren havayı tutmasına seviniyordum.

Siyah noktalar görmeye başladığımda yüzeye çıktım ve başım sudan çıkar çıkmaz kıyı şeridini hızlıca taradım.

Tanıdık, sessiz bir kuş sesi dikkatimi çekti ve gözlerimi kısarak Mike'ı çalıların arasına gömülmüş halde gördüm.

Uçurumun dibinde. Dibe dalıp yüzmeden önce ona kendi sessiz tweet'imi attım.

"İyi misin?" Uydu telefonunu çekip çıkarırken usulca sordum ve sağlam olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

"Evet. Sen?"

"Şimdi daha iyiyim." Nefes almak için yanındaki çalılıklara doğru süründüm. "Bu tırmanış boşa gitti." "Asla boşa gitmez." Adrenalin bağımlıları gibi kıkırdadık. Öyleydik. "Diğerleri buluşma noktasına ulaştılar ve bizim gözetleme noktasına çıkmamız fikrinden vazgeçtiği için Cole onlara katılmamızı istiyor."

"Telsizlerin çalıştığını bilmek güzel."

Birliğimizin geri kalanıyla buluşmak için uzun bir yolculuğa daha çıkarken Mike homurdanarak onayladı. Alçakta olmayı sevmezdim. Bir çıkıntının üzerinde aşağıya bakan bir yerde olmak için yaratılmıştım. Etrafımda ne olduğunu görememek beni tedirgin ediyordu.

"Ailen dağa nasıl alıştı?" Mike'a fısıldadım, yavaş ve dikkatli bir koşuyla ritmimizi tuttururken dikkatimizin dağılmasına ihtiyacımız vardı. İkimiz de kartelin birinin aşağıdaki dikenli tellere düşmesi umuduyla kurduğu derme çatma bir tuzaktan kaçtık ve ikimiz de ilerlerken gözlerimizi her adımımızı nereye attığımızdan ayırmadık.

"Daha mutlu olamazdım." Uzun bir iç geçirdi. "Evde olmayı seviyordum ama nemi hiç özlemedim."

"Keith'in Nan'den ayrılma durumu nasıl?"

"Gidiyor musun?" Bana sırtarak karşılık verdi. "Keith'in taşınacağını ve bebeğin orada doğmayacağını duyunca Frank'i aradı ve eşyalarının Dan ve Sue'nun evinin hemen aşağısındaki bir yere taşınmasını sağladı. Ona şöyle bir şey söyledi: "Küçük yaşlı bir kadın ne yapacak? Torununun ve ailesinin yerini mi bırakacak?"

"Ne?" Bunu ilk kez duyuyordum.

"Oh, evet, sanırım bir sonraki söylediği şey, 'Ayrıca, kayak kışları aval aval bakmak için en iyisidir' oldu."

Boğazımdan kaçmak isteyen kahkahayla savaşmak zorunda kaldım.

"O tam bir komedi. Keith bu konuda ne demişti?"

Mike başka bir çukurdan kaçınmak için hafifçe yavaşladı ve ben çukurun etrafından atlarken küfrettim.

"Her şeyi kabul etti. Nan'a doyamıyor. Sanırım bir süre önce yaşadığı mesaj hıçkırığını atlattı." Kıkırdadı. "Onun da gelmesinden çok mutlu oldu."

Nan'ın torunuyla yanlışlıkla cinsel içerikli mesajlaşmasını ve Keith'in yaşadığı saf dehşeti hatırladıkça daha çok güldüm. Mark, Doktor Roberts'ı bile eğlenceye dahil etti ve zorunlu bir psikiyatri toplantısını kabul etmesini sağladı.

"Oh, Mark'ın hiç-" Altıncı hissim Mike'ın kolunu tutmak için öne uzanmamı sağladı ve ikimiz de eğildik, çünkü o da bir şey görmüştü. İşaret etmek için yavaşça döndü ve ben alçakta kalıp yavaşça ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ona ters yöne doğru gitmesini işaret ettim. Sessizce sürünerek ilerledim. Vücudum çalılardan ve otların arasına girip çıkarken her ses kafamın içinde yükseliyordu, ta ki oyuk bir ağaç gövdesine ulaşip sırtımı ona yaslayana kadar.

Tık, tık, tık. Diğerlerine Mors alfabesi versiyonumuzla bir mesaj gönderdim. Üç hızlı tıklama ve iki kısa cevap Cole'un anladığını gösteriyordu.

Tüm vücudumu gizleyerek saatlerce yerimden kıpırdamadan durdum ve benden sadece on adım ötedeki patikadan koşan kartelden aşırı derecede haberdar oldum. Ana güzergâhlarına rastlamış olmalıydık ve onlar hareket halindeyken yerimden kıpırdamaya çalışmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ne zaman bunu düşünsem, başka bir kartel hızla yanıma geliyordu. Mike kontrol etmiş ve benden çok uzakta olmadığını söylemişti. O da benimle aynı boktan durumdaydı. Güneş ağaç hattını aştığında biz hâlâ sıkı sıkıya saklanmıştık.

"Country?" Mike'ın bana taktığı lakap telsizden fısıldadı, tam da boş yere yolu bir kez daha taradığım sırada

herhangi bir kaçış bulma
çabası. "Öyle mi?"
Fısıldadım.

Gözlerimi kapattım, onların bölgesine girdiğim ve işaretleri görmediğim için kızgındım.

"Tripper görüş alanımda. Akşam karanlığında odanıza doğru yönelecek."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. Mike beni görebiliyordu ve akşam karanlığında doğuya doğru yola çıkacaktım. Tamam.

"10-4." Tüfeğimi kaldırdım ve telsizden Mike'ın konumunu gösteren üçlü klik sesini duyana kadar ufku taradım.

Karanlık üzerimizi örttü ve saatimi kontrol ettim. On üç saatimi burada oturarak harcamıştım ve artık hareket etme zamanım gelmişti.

Sesler aniden bana doğru yöneldi ve ben de çaresizce etrafı bininci kez taradım. Mermiler yere püskürüyor, toprak parçalarını havaya savuruyordu. Bazıları dizime o kadar yaklaştı ki dizim kasıldı ve neredeyse fırlayacaktım. Orada olduğumu nasıl bildiklerini anlamaya çalışırken sadece eğitimim beni yerimde tuttu. Umutsuzca etrafımdaki ağaçları taradım ve bir kamera gördüğümde emin oldum. Kahretsin! Birkaç metre ötemde, tepemde bir tane vardı. Karanlıkta küçük bir ışığın yanıp söndüğünü görmesem onu asla göremezdim. Gözlerimi kısarak ona bağlı bir canlı yayın olup olmadığını ya da daha sonra tekrar ziyaret etmeleri gerekip gerekmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, bu ziyaretin ne zaman olacağını merak ettim.

Kahretsin! Mümkün olduğunca küçülmeye çalıştım ve Silahı göğsüme yaklaştırdım.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum asker," dedi yakınlardan bir ses kalın aksanıyla.

Yavaşça telsizime basarak Mike'a iyi olduğumu haber verdim.

"Sorun değil," diye seslendi. "Bekleyebiliriz. Biz çok sabırlı adamlarız. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi yapacağız ve her birinizi teker teker çıkaracağız."

Diğer bazı adamların kahkahalarını duyabiliyordum ve parmaklarımın silahıma doğru seğirdiğini hissettim.

Yapmamam gerektiğini biliyordum.

Hareket edin. Mike ve benim bulunduğumuz yerin aksi yönünde daha fazla ateş ettiler ve tam olarak nerede olduğumuzu ya da orada olup olmadığımızı bile bilemeyeceklerini anlamaya başladım. İki saat daha North Rock ailemden bazılarını nasıl öldürdüklerine dair hikayelerle alay ettiler. Belki doğrudu belki de değildi, ama ne olursa olsun, ruhumu yiyip bitiriyordu ve ayağa fırlayıp yüzlerindeki gülümsemeyi dağıtmak istiyordum.

Bu durumdan nasıl kurtulabileceğimize dair aklımdan pek çok senaryo geçti ama kampları büyümeye devam etti. Daha fazla kartel geldikçe, durumumuz her geçen dakika daha da kötüleşti. Birkaçı etrafta at koşturmaya başladı ve bir adam neredeyse botumun birkaç santim ötesine düşecekti. Klasik pislikler gibi damarlarında metamfetamin dolaşıyordu ve disiplin diye bir şey yoktu. Çakmak taşının sesi ve ucuz sigara dumanının belirgin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Vay anasını. Orada olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Parmaklarım tetikte sıkılaştı ve tam harekete geçmek üzereyken Chamness'in sesi telsizinden duyuldu.

"Back Mirror, Black Mirror."

Yanımdaki adam dondu kaldı, bir şeylerle oynadı, sonra döndü ve adamlarına hareket etmelerini bağırdı ve aynı anda hepsi dışarı çıktı.

Kalp atışlarımı sakinleştirmek için bir an durdum ve ayağa kalktım. Ağaca yapışıp kaldım ve herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Radyoyu açtım ve Mike'a gitmeye hazır olduğumu bildirmek için düğmesine bastım.

Soğuk çelik saç çizgimin hemen altında etimi kesti. Kan alnımdan aşağı aktı ve kirpiklerimden damladı.

"Kokunu aldım, gringo. Kokun seni ele verdi."

Dizlerime aldığım bir darbe beni yüzüstü yere düşürdü. Eli saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni dizlerimin üzerine doğru çekti ve bıçak kesilen yerin oluşuna girdi. İki adam daha belirdi. Biri tamamen uçmuş görünüyordu, diğeri ise bana doğru yaklaştı.

"Bizi alt edebileceğinizi sandınız ama biz sizi alt ettik. Genç kana yönelmekte haklıydı."

Kimi?

Keş boynunu çılgınca kaşırken gözleri etrafta geziniyordu, şüphesiz ekibimin geri kalanının ortaya çıkmasını bekliyordu. "Kafa derisini yüzün artık," diye tısladı ve dişlerinin çoğunun eksik olduğunu fark ettim. Kaçmak için bir yol düşünmeye çalıştım ama iyi bir sonuç göremedim.

Başlarındaki kişi keşe gülümsedikten sonra bir GoPro kamera çıkarıp kendisine doğrulttu. Sonra gömleğini sıyırdı ve ortasında yedi rakamı olan örümcek ağı dövmesini kameraya gösterdi. Ardından elleriyle bir Katolik'in haç çıkarmasına benzer garip bir hareket yaptı ve kamerayı bana çevirdi.

"Bu senin için Denton."

Amerikalı'nın adının yarattığı şok beni bir anlığına kör etti... fermuar, fermuar! Yüzüme sıcak bir spreyci püskürtüldü ve pala baskısını kaybederek sahibiyile birlikte yere yuvarlandı. Ayağa fırladım ve elinde kamera olan adamın karnına bir tekme attım, tam o sırada kafatasına bir kurşun daha saplandı. Esrarkeş yere sinmişti, ben de yumruğumu yüzüne indirdim ve onu geriye, ateşin sıcak kömürlerine doğru savurdum. Hâlâ saçlarımın olduğundan emin olmak için çılgınca başımı yokladım ve rahat bir nefes aldım.

"Keşke Trigger da burada olsaydı da bunu görseydi." Mike çalılıkların arasından sessizce çıktı. "İyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimdeki kanı sildim ve son birkaç dakikanın etkisinden kurtuldum. Her şeyi sindirmek için zamanım olmasını isterdim ama oradan bir an önce çıkmamız gerektiğini biliyordum. Silahımın kabzasını kullanarak kamerayı çıkardım ve eski teknoloji parçasını yan cebime soktum. Silahımı aldım ve Mike'ı peşime takarak dışarı çıktım.

Koşunun otuzuncu dakikasında zihnim hâlâ milyarlarca farklı yönde dönüyordu. Mike'ın yumruğu omzuma çarpıp dikkatimi çekene kadar şimdiki zamana geri döndüm.

"Oraya varmadan önce bu boku kafandan temizle, Siyah. Ne gerekiyorsa yap."

Bir an durup gözlerimi kapattım ve yüzümü her hareket ettirdiğimde acıyan yara yı hissettim.

Mike silahını kaldırmış, ateş etmeye hazır bir şekilde yere oturdu. Bana zamanımı veriyordu.

Kararsız bir nefesle yasak olanı yaptım ve uydu telefonunu çıkarıp evi aradım.

"Logan," dedi Daniel'ın sesi telefonda boğuk boğuk. Biz ayrıldığımızdan beri oğlunun ofisinden çıkmadığına şüphe yoktu.

"Ben Black." Sesimi eşit tutmaya çalıştım ama bu bir görevdi.

"Sorun nedir?"

"Kafamı boşaltmak için protokolü çiğniyorum." Gerçeği söyledim. İyi bir nedenim olmadan bunu asla yapmayacağımı biliyordu.

"Tamam," diye boğazını temizledi, "neye ihtiyacın var evlat?"

Gözlerimdeki kanı sildim ve düzensiz bir nefes daha verdim.

"Gidip onu getireyim." Düşüncelerimi okudu.

Bakışlarını çevremizde sabit tutan Mike'a baktım.

"John?" Sloane'un sesi neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti ve onu yakalayıp vücudunu beni sabitlemek için kullanmak istedim. "John, orada mısın?" Daniel'a fısıldayarak endişelendiğini duydum ve Daniel ona bana bir saniye vermesini söyledi. "Tamam, buradayım." Gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Evlen benimle, Sloane," diye ağızımdan kaçırdım. "Evet demene ihtiyacım var." İçimde olduğunu bile bilmediğim bir duygu selini bastırdım. "Evlen benimle," diye tekrar fısıldadım.

"John," diye ağlamaya başladı, "neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Söyle, Sloane. Lütfen." Sadece o üç küçük harfin bir araya gelmesine ihtiyacım vardı.

Burnunu çekti ve bana mutlu bir kahkaha attı. "Bir şartla mı?"

"Hangisi?"

"Eve tek parça halinde geliyorsunuz, ezik, delik veya korkunç çizikler yok."

Kan lekeli ellerime baktım ve günün acısının üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

"Anlaştık." İşte o an bana Sloane'un bu hayattaki diğerkarım olduğunu kanıtladı. Bu aramayı yapmamla birlikte gelecek her türlü cezaya katlanacaktım. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"O zaman evet, Bay Black, sizinle evlenmeyi çok isterim."

"Güzel." Rahatlayarak i geçirdim ve saatime baktım. "Gitmem gerekiyor."

"Bekle. John mu?"

"yle mi?"

"Sadece bana verdiğinsz tutmak için elinden geleni yap."

"Sana söz veriyorum. Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve temiz bir kafa ve tutmam gereken bir sözle Mike'a doğru geri döndüm.

"Daha iyi misin?" Ayağakalkmasına yardım ettim.

"Evet." Başımsıalladım ve kardeşlerimize doğru yürümeye devam ettik.

Bir asker olarak, hareket eden, ses çıkaran ve hatta çıkarmayan her şeyin farkında olmak üzere eğitilmiştik. İgdlerimiz her zaman yüksek alarmdaydı, bu yüzden kontrol noktamıza yaklaştığımızda, ikimiz de karanlık bir şeye uyum sağladık, bir kez daha aslanın inine girdiğimiz konusunda bizi uyaran bir his. Mike'ın gergin vct dili bana onun da bunu kesinlikle hissettiğini söylüyordu. Yaklaşmışlardı.

"Arkanda!" Mike tısladı ve salınımını engellemek için döndüm, sonra kollarımı herifin boynuna doladım ve öyle bir güçle bktm ki boynu iki yerden kırıldı.

"Boş ver." Mike kıkırdadı ve fazladan silahı omzunun üzerinden fırlattı.

Cole'un sesi telsizden geliyordu; eski kodlarımızı kullanıyordu. Patikanın hemen dışında çömelmiş dinliyorduk. Planı onları bizim avantajlı olduğumuz bir alana çekmekti. İše yaramış gibi görünüyordu, çünkü hareketleri görebiliyordum ve

ilerlemelerini duymak. Şimdi bu pisliklerin mümkün olduğunca çoğunu ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti.

"Şurada üç tane var." Mike işaret etti ve lanetli hissimizi daha da haklı çıkardı. "Orada yedi gibi görünüyor."

"Sekiz." On beş metre kadar geride, Keith'in kör noktasına gizlice yaklaşmaya çalışan kartelden birini işaret ettim.

"Hazır mısın?" Mike'ın silahını kaldırmasıyla ben de onu takip ettim. Bir kez olsun, sürpriz yapma şansımız vardı.

"Hadi onları yakalım."

Cephanemizi akıllıca kullandık, sadece atış yapabileceğimizi bildiğimiz zaman ateş ettik. Chamness telsizden bağırarak bulunduğu yerden emirler yağdırıyordu. Bize ne söylendiğini ve karteğe ne söylendiğini sürekli olarak çözdük. Altmışlı yıllarda olsaydık, Vietnam'dan çıkmış bir şey sanırdınız. Her yerde cesetler ve kan vardı, ormanı kaplıyor ve yaprakları günahlarıyla örtüyordu.

Cole'la göz göze geldik ve aramayı yapmam için bana işaret etti. Bu gece ikinci kez, hayatlarımızı ciddi şekilde etkileyecek bir uydu araması yaptım.

"Kartal on beş dakika uzaklıkta," diye bağırdım, telsizleri riske atmak istemedim.

"Anlaşıldı," diye bağırdı Keith ve aniden ortaya çıkan bir grup karteğe kurşun yağdırdı.

"Ben çıktım!" Chamness arkamdan seslendi. Ona bir şarjör fırlattım ve onu korumak için geri döndüm.

"Ne olursa olsun," diye öksürdü havada ağır ağır asılı duran barutun içinden, "lideri istiyorum."

"10-4, Chamness. Kartal vurmadan önce harekete geçsen iyi olur."

"Bir yirmiliğim var," diye seslendi Mike. "O senin on birinde."

"Git." Ağaçların arasından hızla geçtim ve devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına saklandım. Chamness'in silahını bırakıp ekibinin yarısından fazlasını öldürmüş olan adamla göğüs göğüse çarpışmaya girişmesini izledim.

Helikopterin sevilen sesini duyana kadar karteli uzak tuttuk, görebildiklerimizi öldürdük.

"Dışarı çıkın!" Cole emretti ve geri çekilmeye başladık, ancak Chamness'in ayrılmak üzere olmadığını fark ettim ve ben de başka bir North Rock'tan Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmek üzere değildim. Tam ilk bomba patladığında ve ağaçların arasından ateş açıldığında ona doğru koştum. Chamness'i yeleğinden yakaladım ve geriye doğru çektim, silahım artık kanlı olan kartel liderinin üzerindeydi.

"Hareket zamanı!"

"Hayır!" diye bağırdı ve dövüşmek için geri döndü.

Bomba! Bir bomba daha düştü ve bu kez altımızdaki toprağı sallayarak hepimizi yere serdi.

"O zaman işini bitir!" Silahını eline tutuşturdum ve kartel liderinin kollarını iki yana açıp histerik bir şekilde gülmesini izledim. Chamness doğrudan ağzına bir mermi yerleştirdi ve tüm kahkahalar kesildi. Yeleğini tekrar yakaladım ve bir sonraki düşüşten önce onu siperiye doğru çektim.

Biz birkaç metre gerideki siperde otururken çığlıklar ormanı doldurdu. Hiç acımadım; başlarına gelen her şeyi ve daha fazlasını hak etmişlerdi. Sıra bizdeydi. Yaralıydık, kanlıydık ve yorgunluktan bitmiştik ama bir iş yapmaya gelmiştik ve yaptığımız da tam olarak buydu.

Bu grubu yakalamış olsak da, yerlerini çok daha fazlasının alacağını biliyorduk. Çok büyüklerdi ve sonsuz paraları vardı. Tek umudumuz bunun onlar için gelmeye devam edeceğimize ve durdurulmayacağımıza dair bir mesaj göndermesiydi. Kimse tarafından değil.

Sonunda ABD topraklarına geri döndüğümüzde derin bir oh çektim. Dağımızın tepesinde helikopterden indiğimde geriye yaslandım ve diğerlerinin bensiz devam etmesine izin verdim. Telefonum bir mesaj geldiği konusunda beni uyardı ve ekrana hızlıca bir göz attım.

Ajan Collins: Durum halledildi. Kızınız artık güvende.

Tanrım, şükürler olsun. Her ne kadar rahatlamış olsam da içimde hala huzursuz bir his vardı. Belki de önemli bir şey değildi. Görevin etkisinden yeni yeni çıkıyordum. Her iki durumda da, bundan sonraki tüm işlerimi Şeytan'ın Menzili üzerinden yürütmeye karar verdim.

John: Haberlerde duyacağım gibi mi? Ajan

Collins: Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir.

Çölün ortasında kazılmış bir çukur ve akbabalar için bırakılmış bir yığın ceset hayal ettim. Çok etik bir hareket değildi ama söz konusu Sloane olunca umurumda değildi.

Hemen teşekkürlerimi sundum ve Cole'un yolunu kesmek için uzaklaştım.

"Cole," diye durdurdum onu, "konuşmalıyız."

"Pekâlâ." Spor çantasını yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Neden hedef alındığımızı biliyorum. Peki, daha ziyade kim bizi hedef alıyor."

"Kim?" Cevabımı beklerken kaşlarını kaldırdı. "Denton Barlow, Amerikalı."

Cole'un tüm vücudu taşa dönmüştü ve kendini kaybetmeden önce beş saniyem daha olduğunu biliyordum - yani içten içe.

"Bu olaydan hemen önce," diye alnımı işaret ettim, "adam kamerasını çıkardı, aptalca bir söz verdi ve 'Bu senin için Denton,' dedi."

Cole bilgiyi sindirirken başını yavaşça birkaç kez salladı, sonra çantasını kaptığı gibi tepeden aşağı indi.

"Siyah," durdu ve bana baktı, "kimseye tek kelime etmedi."

"Sana söz veriyorum."

Uzun bir nefes aldım ve endişemi Cole'a belli etmemeye çalıştım. Savannah için içinde Amerikalı'nın olduğunu öğrenirse, hangi eski yaraların su yüzüne çıkacağından ve onu nereye götüreceğinden emin değildim.

Cole'u eve giden yolda takip ettim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sloane

Herkes dışarıda sevdikleriyle buluşmak için koşuştururken, nasıl hissettiğimden emin olamadığım için biraz geri çekildim. Doğru, kimsenin yaralandığını haber vermemişlerdi ama en son bir görevden döndüklerinde olanlardan sonra zihinsel olarak hâlâ yaralıydım.

Pencerenin yanında durup perdeyi çektim ve Savannah'nın Cole'un kollarına atlayışını izledim. Cole yüzünü onun boynuna gömdükten sonra Livi'ye uzandı, Livi'nin yüksek perdeden "Baba! Baba!" diye bağırarak verandadan koşan Livi'ye uzandı ve onun hanımefendi görüntüsü pencereden dışarı fırladı.

Lexi Keith'i öpüyordu, Mia Mark'a sarılmak için çocuklarla mücadele ediyordu ve Mike ile Catalina çoktan patikada kaybolmuştu ama onlar giderken kıkırdamalarını duymak beni gülümsetti.

Çocuklar ayrıldıklarında acı ve endişe korkunç olsa da, eve döndüklerinde kavuşmaları muhteşem bir şeydi.

Sevgi ve aile bağları kilometrelerce öteden hissedilebilirdi ve bu gece ev bu bağlarla dolu olacaktı.

"İyi misin canım?" Sue beni oturma odasındaki pencerenin yanında buldu. En iyi zamanlarda bile çok nazik ve anaçtı.

"Evet," ıslak yanaklarımı kuruladım, "sadece izliyordum." "İzliyor olmamalısın. Dışarıda olmalısın."

"Evet," ona doğru ilerlerken bacaklarım biraz titriyordu, "sanırım öyle olmalıyım."

"Sloane," ben yaklaştıkça omuzlarımdan tuttu, "gerçek şu ki, hissettiğin endişe asla gerçekten geçmiyor, bu yüzden bununla başa çıkmanın en iyi yolu, onları önünüzde tek parça halinde tuttuğunuz tüm zamanları kucaklamaktır. Oğlumu ne kadar mutlu ettiğini görüyorum," dedi ve ne zaman biri Blackstone çocuklarından bahsetse yaptığı gibi gülümsedi, "ve onun da seni ne kadar mutlu ettiğini görüyorum. Git, onu karşıla ve evde onu nelerin beklediğini hatırlat." Eğildi ve bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, Sue."

Kapıya doğru başıyla işaret etti, ben de aceleyle verandaya çıktım ve onu gördüğümde merdivenlerin başında durdum. Tepeden inerken vücudunun hareket edişinden bitkin görünüyordu.

Gözleri beni aradı ve benimkilerle buluştuğunda doğrudan bana baktı ve tüm yüzü o ünlü John Black gülümsemelerinden birine dönüştü. Kirli siyah tişörtü vücuduna yapışmıştı ve yaklaşırken asker pantolonu ve botları inanılmaz seksi görünüyordu. Birkaç adım ötede durdu ve çantasını bırakıp beni inceledikten sonra bir adım daha yaklaştı.

"Buraya gel, bebeğim." Kollarına atladığımda kelimeleri zar zor söyleyebildi. Ben gerçekten iyi olduğuna dair kocaman bir oh çekerken o bana sarıldı. "Yesss."

"İyi misin?" Önce boynunu sonra çenesini öptüm ama alnındaki bandajı hissedince geri çekildim. Bunu nasıl fark etmemiştim?

"Olay olduktan sonra söz verdim." Hafifçe kıkırdadı ama endişelendiğimi görünce durdu. "Ben iyiyim."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir eliyle beni kendine doğru çekti, diğer eliyle de yüzüne bastıracağı elimi kapattı. "Ben..." Parmağımdaki elması hissettiğinde yüzü birden aydınlandı.

Beni yere indirdi ama yüzüğü incelerken parmaklarımız birbirine dolanmaya devam etti.

"Livi buldu. Giymem için ısrar etti." Gülümsememi gizlemeye çalıştım. "Bu evde olup biten her şeyi bildiğini biliyorsun."

"Evet, çok farkındayım." Kıkırdadı. "Ama aslında ben de bu işin içindeydim."

"Ne?"

"Bu şimdiye kadar çıktığım en kötü yolculuklardan biriydi." Derin bir nefes aldı ve eve taşıdığı ağırlığı gördüm. "Orada bir şey olursa diye bir planım olduğunu bilmem gerekiyordu. Livi, eğer bir şey olursa, işler kötü giderse, bunu sana vermekle görevlendirildiğini biliyordu. Doğru zamanın gelip gelmediğini bilmesi konusunda ona güvendim. O kız her zaman evin nabzını tutar."

Bir şeylerin kötü gittiği düşüncesini yutkundum. Şu anda ne onun ne de benim düşünmem gereken şey bu değildi.

"Peki, bana vereceğini nereden biliyordu?"

Başımı salladı ve yavaşça döndüğümde Daniel'ın kapı aralığından sırttığını gördüm.

"Teşekkürler, Daniel."

"Elbette, oğlum." Kolunu karısına dolamadan önce bana el salladı ve kapıyı kapattı.

"Tamam, etkilendim." Tüy yumağının tanıdık huff'ını duyduğumda sözlerim kesildi. Tripper'ın vücudunu John'a çarpması için tam zamanında geri adım attım.

Şok oldum ve eğlendim, geriye doğru düştü ve sanki John'u bir aydır görmemiş gibi hırlayan ve sızlanan dev Çoban ile güreşti.

Kalbim kabardı. Etrafınızdaki insanları tüm kalbiniz ve ruhunuzla sevmek ve onlara tüm gücünüzle sıkıca sarılma ihtiyacını anladım. Buluşma sona erip John ayağa kalkabildiğinde çantasını aldı, kolunu bana doladı ve bizi küçük Teneke Ev'e götürdü.

"Senin sıran..." İçeri girerken bana göz kırptı.

atı katının merdivenlerinin dibine varmadan önce birbirimizin giysilerini yırtıyorduk. John belimden tutup beni çevirdi ve ben sıcak bir nefes çekerken kızarmış yüzümü tuttu. Yabani salarım yüzümün yarısını kaplamıştı ve içgüdüsel olarak bacaklarımı esnetmiştim.

"Sen..." Düşüncelerini düzene sokamamış gibi durakladı.
"Beni oradan sen çıkardın."

Gözlerinde görevin bıraktığı korkunun derinliği gizliydi. Bu görev diğerlerinden farklıydı, çünkü onlar kendilerinden olanları arıyorlardı ve ikimizi de ömür boyu rahatsız edebilecek ya da edemeyecek cevaplanmamış sorular vardı.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun..."

"Ne?" Konuşmayı aniden değiştirmesi karşısında ağzım açık kaldı. "Sakin o cümleyi bitireyim deme, Siyah."

Elimi tutup havaya kaldırdı ve beyaz altından  karatlık armut biçimli haleli nişan yüzüğü vaat ettiği şeyi parlattı.

"ocuklarımıza anlatacak daha iyi bir nişan hikayesini hak ediyorsun, benim seni cehennemin koltuk altından telsizle aramamdan daha iyi."

Çocuklar... ve işte midem gitti.

"Bu kesik ne kadar derin?" Boynumda boncuk boncuk terler dökülürken şaka yaptım.

En alt basamakta eğildi ve beni omzunun üzerinden kaldırdı. "Bunu telafi edeceğim, ama önce," diye kııma bir tokat attı, "birkaç ocuk yapma alıştırması yapmalıyız."

"Burada anahtar kelime pratik yapmaktır."

Etrafımda dndrldm ve yatağın üzerine fırlatıldım ve vücudunun benimkini örtmesini bekledim, ama asla gelmedi. Gözlerim açıldığında oda kapkaranlıktı ve bir kumandanın tıkırtısı dikkatimi odanın karşı tarafına çekti.

Stone Temple Pilots surround hoparlörlerden akıyordu. Bir kibrit akararak yerini belli etti ve bir mum yakarak şifonyerin üzerine koydu. Alev fitilden aşağı doğru ilerledikçe ışık daha da parlaklaştı ve mükemmel bir daire oluşturdu.

tavana vuruyor ve gömleğini yavaşça çıkaran John'un zayıf vücudunun doğru yerlerine gölgeler düşürüyordu.

Yumuşak bir hareketle sütyenimin klipslerini açıp yere fırlattım ve pantolonumdan sıyrıldım.

Yatağın kenarında durdu ve kendisine gelmem için parmağını bana doğru uzattı. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdım ve yavaşça şilte boyunca sürünerek aç gözlerle ona baktım. Ulaşabildiğim anda durdum ve titreyen mum ışığı kaslarıyla oynarken onu yalayıp yuttum.

Elleri aniden saçlarımdaydı ve beni kendine doğru çekip ağzımı ele geçirdi. Kontrol havasında olduğunu söyleyebilirdim ve bunu ona vermek istediğimi fark ettim, ama aynı zamanda biraz oynamak istedim.

Parmaklarımı karnına götürdüm ve askeri pantolonunun klipsiyle oynadım. Pantolonu açtıktan sonra kalçalarından aşağıya doğru ittim ve ellerimin üzerinde geriye yaslandım, sırtımı kamburlaştırdım, meme uçlarım onu ne kadar özlediğimi göstermek için dikleştirdi. Öne doğru eğildi ve ağırlığımı serbest bırakmak için uzanıp bileklerimi dışa doğru çekti ve ben dümdüz uzandım, göğüslerim onun dokunuşu için çığlık atıyordu.

Eğildi, kollarını bacaklarımın altından geçirdi ve beni sıkıca kendine çekerken altımdan kaydırıldı. Doğrudan içine dalmadan önce düşünmeye fırsatım olmadı.

"Tanrım." Boynu kasıldı ve karın kasları esnedi, ben istilaya uyum sağlarken bana bir gösteri sundu. "Buradaki bu duygudan asla bıkmayacağım."

Daha fazla yer açmak için kıpırdandım ve o da daha uzağa kaydı.

Sırtım eğildi ve elleri yine üzerimdeydi.

İleri geri sallandı ve acele etmeden içeri girip çıktı. Ağzı konuşuyormuş gibi hareket ediyordu ama müzik sözlerini bastırıyordu. O yaşadığı anın tadını çıkarıyordu... bense kanım daha fazla ısınmadan ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmadan önce bir tür rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum. Uzun ve stresli bir zaman olmuştu.

O gittiğinden beri bastırılmış tüm duyguların içimden sökülüp atılması gerekiyordu.

Açısını değiştirdi ve sol bacağını omzunun üzerinden geçirip hızını artırdı. Başım ileri geri savruluyor, ellerim çarşafı pençeliyordu. Aynı anda hem ağlamak hem de çığlık atmak istiyordum. Sonunda, birikme çok fazla olduğunda, omuzlarını ittim ve ani güç gösterimle onu geriye doğru düşürdüm.

"Hayır." Ereksiyonunun üzerine sürünürken ellerini savuşturdum.

"Ne?" Sırıttı.

"Beni boşaltmadığın sürece dokunmak yok." "Aww." Sırıışı daha da genişledi ve ben de onu tokatlamak istedim.

Onu. İhtiyacı olan bir kadın uğraşılacak biri değildi.

Yukarı ve aşağı kaydım ve tekrar birikmeye başladım, ama benim yolumla. Ucuna bindim ve zaten kaygan olan açıklığıma kaplamak için onun uyarılmasını kullandım.

"Sloane," kontrolün tadını çıkarırken John'un boynu tekrar gerildi, "sana dokunmama izin ver."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım ve ellerimi saçlarımda gezdirerek ona güzel bir gösteri sundum. Mutluluğuma yaklaştıkça göğüslerim zıplıyordu.

Oh, çok

yakın...

Whoosh!

John bir şekilde artık üstteydi ve kendini çıldırtıcı bir hızla içime pompalıyordu. Çığlık attım ve çırpındım ve tam içimde tüm endişelerimin bir göldeki sis gibi kaybolmasına izin veren o yeri bulmak üzereyken, eğildi ve konuştu.

"İhtiyaçtan çıldırdığın zamanlardan daha çok sevdiğim bir şey yok sende."

Kalçalarını sertçe oynattı ve ben bir konfeti patlatıcısı gibi yukarı doğru fırladım, kafamda renkler patladı.

Yüksekten ne zaman indiğimi ya da sabahın ne zaman kendini göstermeye karar verdiğini bilmiyordum, ama önemli olan tek şey şuydu

John Black'in beni sıcak bir kucak gibi sarmasıyla uyandım. Sarıldım ve uyumaya devam ettim.

Yatağın eğildiğini ve banyoda bir hareket olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama gözlerimi açamayacak kadar yorgundum.

O sabah ikinci kez uyandığımda John gitmişti ve kendimi tekrar işime verme dürtüsü çok güçlüydü. Sonraki dört gün boyunca Teneke Evimde kış uykusuna yattım ve umutsuzca her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim. Bunu çözmem gerekiyordu; ulaşamayacağım bir yerde duran bağlantıyı bulmam gerekiyordu.

Kartel, şifreli konuştukları halde Blackstone'un hareketlerini nasıl anlayabildi? Kodların ne anlama geldiğini nereden biliyorlardı? Çok yorgundum ve yakında bir molaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koyup arkama yaslanarak omurgamdaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

John'u ya da diğerlerini pek görmemiştim, çünkü onlar da benim gibi Frank'le birlikte görev hakkında bilgi alıyor ve her ayrıntıyı gözden geçiriyorlardı.

Savannah kafasını kapıdan içeri soktu ve bir şişe kırmızı şarap uzattı. "Akşam yemeği on dakika sonra ve bu sefer sakın kaçırma. Burada çok uzun zamandır saklanıyorsun. Ayrıca burada üzerinde adın yazan bir şişe Hess var."

"Beni şişede yakaladın." Güldüm. "Hemen geliyorum." Bu hafta dördüncü ya da beşinci kez, kartelin şifreleri bildiğini öğrendiğimizden beri peşimi bırakmayan dosyayı kapattım.

Elime bir Marcus Martini tutuşturulurken burnuma sıcak ekmek kokusu çarptı. Çocuklar Shadows'ta tipik bir Cuma akşamı gibi ellerinde içkilerle etrafta dolanıyorlardı.

"Son zamanlarda ortalıkta yoktun." Dikkatimi Mark'a çevirdim. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Meh, hepsi işin bir parçası." Ona nasıl gittiğini sormak istedim ama Liam elinde su tabancasıyla hızla yanımdan geçti ve Mark da hemen peşinden geldi. Kahkaha çığlıkları

ikisi koşarak mutfağa girdiler. Daniel ve Sue başlarını birleştirmiş, Sue'nun heyecanla kıkırdamasına neden olan bir şey hakkında fısıldaşıyorlardı.

Onlara katılmaya gittiğimde mutfaktan yüksek sesli bir çığlık geldi. Savannah koşarak odaya girdi ve televizyonu açtı. Herkesin gelip dinlemesi için bağırdı. Cole onun arkasında durdu ve televizyona bakarken ellerini onun omuzlarına koydu. Hepimiz haber spikerinin söylediklerini dinlemeye koyulduk.

Kanal 5 Haberlerinden Helen Kitley, konuşurken omzunun üzerinden arkasında meydana gelen hareketliliği işaret etti. "Bugün saat 15:46'da Montana Federal Hapishanesi'nde bir isyan patlak verdi. Dört mahkum öldürüldü." Görüntüler ekranda yanıp sönerken, tüm oda hareketsiz kaldı. "Öldürülenler arasında Meksika karteliyle güçlü bağları olduğu bilinen Denton Barlow da vardı." Hızla yukarı baktım ve Cole ile John arasında bir bakışmanın geçtiğini fark ettim.

"Aman Tanrım, gerçekten bitti mi?" Savannah heyecanına hâkim olamadı ve Cole bir şampanya şişesi patlarken onu döndürüp kollarının arasına aldı. Gülümsemekten kendimi alamadım. John, Savi'nin hikâyesinin bir kısmını benimle paylaşmıştı, bu yüzden bunun büyük bir şey olduğunu biliyordum.

"Eğer kutlanacak bir zaman varsa..." Daniel şampanyayı birkaç bardağa doldururken güldü ve ardından gelen akşam yemeği kahkahalar ve eski moda hikaye anlatımlarıyla doluydu.

"İşte buradasın." Savannah beni arka güvertede buz gibi göle bakarken buldu ve gözleri mutluluktan parlıyordu. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. "Oy verdik ve bu gece senin evinde kızlar gecesi düzenliyoruz, hadi gel. Sensiz orada olamayız."

Biz beş kız, kollarımızın altında kırmızı ve ısıltılı şişelerle patikadan aşağı doğru ilerledik. Tabii ki Lexi'nin elinde maden suyu vardı ama o bu konuda iyi bir sporcuydu. Bir an durup çocukları oturtmuş olan erkekleri izledik.

karda talimatları dinliyorlardı. Mark, John, Cole, Mike ve Keith savaşı girecekmiş gibi Nerf silahlarını tutuyorlardı. Cole'un sesi oyunun kurallarını anlatırken duyulabiliyordu. Hepsinin ne kadar ciddi olduğuna gülmek zorunda kaldık. Olivia dinlemeye çalışırken B'nin yanına oturduğundan emin oldu. Biz izlerken, ikizlerden biri yavaşça arkasına fazladan bir Nerf silahı kaydırды ve diğerine uzanıyordu.

Mia bana kaşlarını kaldırdı. "İşte bu yüzden içiyorum." Elindeki kırmızı şişeyi kaldırdı.

Arkama yaslanıp etrafımdaki yeni ailemi izlerken burada olmaktan mutlu olduğumu fark ettim. Savannah hayatını değiştirecek böyle bir haber aldığıında ben de bunun bir parçası olduğum için mutluydum. Lexi ve Catalina'nın oldukça yakınlaştığını fark ettim. İkisi de şiddet dolu bir geçmişten geldikleri ve buraya taşınmadan önce Dusk'ta birlikte yaşadıkları için bu beni şaşırtmadı. Mia ve Savannah çok daha cana yakın görünüyorlardı. İkisi de kalplerini kollarına takmışlardı ve kiminle olurlarsa olsunlar kolayca uyum sağlıyor gibiydiler.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, çocukların hepsi yataktayken, çocukların bağırışları ve tezahüratları bizi neler olduğunu görmek için pencereye getirdi.

Catalina koltuğuna geri yaslandı. "Sanırım bu gece daha fazla iyi haber paylaşıldı. Davie ve Dell, Mike ve Keith'in Dusk'taki pozisyonlarını devralacaklar."

"Bana uyar. Hep birlikte olduğumuz için mutluyum." Catalina gülümsedi. "Mike buraya döndüğü için çok daha mutlu görünüyor ve California'ya daha yakın olduğu için mutlu olduğunu biliyorum."

"Bu adam beni neden her yönden korkutuyor?" Savannah güldü.

"Kim?" Pembe yanaklarına bakarak sordum. "Ne?"

"Bekle, Trigger'la tanışmadın." Savannah kendini yelpazeledi.

"Bu çok utanç verici." Mia homurdandı ve diğer kızlar kahkahalarla güldü.

"Sanırım arayı kapatmam gerekiyor!" Öne doğru eğildim ve kızların gözlüklerini alkışladım.

Gece yarısı olduğunda Savannah ve ben ayakta kalan tek kişilerdik. Diğerleri küçük çocuklarıyla birlikte erken kalkmaları gerektiğini bildiklerinden yatmaya gitmişlerdi. Savannah elinde bir bardak suyla ayağa kalktı ve duvarıma çizdiğim ve her yere yapıştırdığım olası senaryoların resimlerini ve diyagramlarını inceledi.

Çaylağın fotoğrafını indirdi ve sırtı bana dönük bir şekilde mırıldandı: "Çok gençti. Cole ve arkadaşlarının yaptıklarına her ne kadar saygı duysam ve anlasam da, bu herkes için değil ve kesinlikle bu kadar genç biri için değil."

Ona katılmak için hareket ettim ve konferans masasına oturdum. Hayal kırıklığı içinde başımı ovuşturdum. "Genç olabilir ama ailesi onu North Rock'a sokmak için birçok torpil yaptı. Hile konusunda oldukça ünlüydü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım berbat bir hafızası vardı. İlk sınavda başarısız oldu ve sonra ailesi bir generale para vererek ikinci kez sınava girmesini sağladı. Merak etmeyin," diye elimi kaldırdım, "çocuklar hangi general olduğunu anladılar. O sadece çok fazla gücü olan biriydi. Duyduğuma göre, çaylak muhtemelen sınavı geçmek için kopya kâğıdı kullanmış. Sınıf arkadaşları kesinlikle onu pek sevmiyordu. Hepsi de yukarıdan birilerinin ona beleş verdiğini biliyorlardı."

Savannah haritadaki bir konumu işaret ederken bana doğru döndü. "Yani çaylak öldürüldü, telsizi ve tüm eşyaları elinden alındı, peki bunları yazmadığını nereden biliyoruz? O kadar kötü bir hafızası varsa, kodları da yazmış olabilir. Bu oldukça aptalca olurdu ama bu da olası bir teori olabilir, değil mi?"

Sanki biri sisi dağıtmış gibiydi, dizüstü bilgisayarımı kaptım ve beni her zaman rahatsız eden bir YouTube videosunu oynatmak için açtım. Liderin elinde telsiz olduğu bölüme hızlıca ilerledim ve elinde tuttuğu küçük siyah şey aniden gözümde netleşti. İzledim ki

Lider telsizden bir şeyler dinledi ve adamlarına harekete geçmeleri için emir verirken telsize baktı. "Lanet olsun, bunu nasıl kaçırmış olabilirim?"

Masanın etrafından koşarak Savannah'yı yakaladım ve ona öyle bir sarıldım ki neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. "Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve ikimiz de eve doğru koştuk. Oturma odasına koşarken "John," diye seslendim.

Abigail kapıyı işaret ederken, "Güvertede," dedi.

Tüm çocuklar puro ve konyakla ateşin etrafındaydı ve biz kapıdan içeri daldığımızda şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

"Anladık. Çözdük. Bakın!" Dizüstü bilgisayarımı açtım ve onlara YouTube videosunu bir kez daha gösterdim, ancak bu sefer liderin elindeki nesneyi işaret ettim. "Kodları yazmış olmalı. Nick Stewart her zaman her şeyi yazardı."

"Bu intihar." John ekranı daha iyi görebilmek için hareket etti. "Ne kadar eminsin?"

"Kariyerim üzerine bahse girerim." Kalbimin derinliklerinde haklı olduğumu biliyordum.

"Bu benim için yeterince iyi." Cole bana küçük ama endişeli bir gülümseme verdi.

"Ne kadar aşağılık bir davranış." Mark başını salladı.

Cole inanamayarak, "Lafı ağzımdan aldın," diye mırıldandı.

"Böylesine iyi adamları kaybetmek için ne güzel bir yol. Protokollerin ve eğitimlerin bir sebebi var," dedi John beni kucağına çekerken. "Bunu çözdüğün için teşekkür ederim." Beni öptü.

"Aslında bağlantıyı kuran Savannah'ydı."

"Her şey oradaydı, Sloane. Sadece görmek için yeni bir çift göz gerekti."

"Kimin ne bulduğuna bakılmaksızın, artık cevabımız var. İyi işti kızlar. Bunu Frank'e götüreceğim." Cole aceleyle içeri girerken telefonu kulağındaydı.

Savannah ellerini havaya kaldırarak, "Kızlar için bir sayı," diye tezahürat yaptı.

"Evet, cevapları öğrendiğinizde ve duymak istedikleriniz olmadığında her zaman acı tatlı olur. Chamness'in bunu çok zor karşılayacağını biliyorum ama en azından North Rock'ın geri kalan üyeleri bu geceyi biraz olsun rahat geçirecek." John'a uzandım ve dudakları boynumu bulurken kollarını bana doladı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

John

Saatime bir göz attıktan sonra iPad'den haberleri okumaya devam ettim. Son görevin nasıl gittiğini tartışmak ve Frank'in Washington'un keşfettiklerimize tepkisi hakkında neler söyleyeceğini duymak için aşağıda toplanmadan önce on beş dakikam vardı.

Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldadı ve ekrana baktım.

Huh.

"Siyah," diye cevap verdim.

"Hey, dostum." Brick nefes almak için bir an durdu. "Bir saniyen var mı?"

"Anlıyorum." iPad'i kapattım ve yuvasına yerleştirdim.

"Meksika'daki ekibiniz hala orada mı?"

"Hayır." Konuşmanın nereye varacağını merak ederek tezgâha yaslandım.

"Kahretsin, tamam."

"Neden?"

"Bilmiyorum, belki de bir şey yoktur ama Stripe Backs'i takip ettiğimi biliyorsun. Teksas'tan sınırı geçtikten sonra, takım elbiseli bazı adamlarla buluşmak için durdular. Ben durmadım.

Hiçbirini tanıyamadım ama birinin alnında kötü bir yara izi vardı." Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Toplantı çok uzun sürdü, ben de yere çöktüm ve birkaç kadeh viski içtim." Esrarı olduğunu tahmin ettiğim şeyden bir nefes daha aldı. "Birdenbire maskeli ve siyah askeri pantolonlu bazı adamlar içeri girdi, oturdular ve onlarla konuşmaya başladılar."

"Federaller gibi mi?"

"Hangi federalin bir grup serseriyle birlikte bir eve girip, bir sandalye çekip, bir içki paylaşp sohbet edeceğini biliyorsun?"

Sırıttım. Bu konuda haklıydı.

"Olaylar birbirini izledi ve biri bağırmaya başladı. Bakmak için geri sıçradığımda kurşunlar havada uçuşuyordu."

"Kahretsin." Ben de oradaydım ve her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar nasıl değişebileceğini biliyordum. "Canlı çıkabilen var mı?"

"Biri kesinlikle yaptı." Durakladı. "Diğerlerini öğrenmek için etrafta takılmadım. Stripe Backs'in başkanı kaçtı ve ben de onu takip ettim. O benim hedefimdi, bu yüzden evet, onun kışından ayrılmamak için devam ettim."

"Doğru." Bu ifadeyi anlayarak başımı salladım ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sizi temin ederim ki kardeş ekibimiz şu anda orada değil. Geri kalanları çektik ve yeniden inşa etmek ve yer değiştirmek için bekliyoruz."

"Evet, bunun için üzgünüm." Sesini alçalttı. Brick'in yaşadığı hayata rağmen iyi bir kalbi vardı ve Mike'tan anladığım kadarıyla adamlarına ve Tess'e karşı çok iyi bir arkadaşı. "Bir aile üyesini kaybetmek asla kolay değildir."

"Hayır, değil." Gözlerimi kapattım ve bir an için arkadaşlarımın yasını tuttum.

"Pekâlâ, sadece sormak zorundaydım." "Sorun değil, dostum. Ne zaman istersen."

"Teşekkürler." Hat kesildi ve kendimi maskeli adamların kim olduğunu ve eğer kolluk kuvvetleri iseler neden mekânı basmak yerine oturup sohbet ettiklerini merak ederken buldum.

"Siyah." Mike hareket etmemi söylemek için saatine dokundu. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım ve masadaki yerime oturmak için onu takip ettim. Cole hiç vakit kaybetmedi ve hemen konuya girdi.

İki saat sonra ve Washington'daki çocuklar harika bir iş çıkardıktan sonra toplantı sona erdi.

Herkesin toplantıdan ayrılmasını bekledim, sonra masaya yaslandım ve Cole'un dosyalarını kaldırmasını izledim.

"Frank haberi nasıl karşıladı?" Sessizliği bozdum, kafasının ne durumda olduğunu merak ediyordum.

"Sloane'un dün gece bana e-posta ile gönderdiği kanıtları sunduktan sonra, o ve Chamness çaylakların kodları kağıda döktüğü konusunda hemfikir oldular. Frank de en az bizim kadar şaşkın. Bir askerin, özellikle de eğitim programından geçmiş bir askerin nasıl bu kadar pervasız olabildiği, seçtiğimiz adamları ne kadar daha fazla taramamız gerektiğini gösteriyor."

"Ve sürece dahil olanlar." Bunun birkaç saniye aklımda kalmasına izin verdim. "Peki, generale ne olacak?"

"Görevden alınacak ve ay sonunda bir soruşturma ile karşı karşıya kalacak."

"Harika." Frank'in de bunu hepimiz kadar ciddiye aldığını duymak beni memnun etti.

Cole son dosyayı da masanın üzerine fırlattı ve bir şeylerle boğuşuyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. Ne olduğunu anlayamadım, bu yüzden onu düşünceleriyle baş başa bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

"Black," diye seslendi kapıyı açtığımda, "aldığın video kamera boştu, ancak Davie bazı verileri çekebileceğini düşünüyor. Bunu zaman gösterecek." Cole başını ovuşturmadan önce ona yorgun bir baş selamı verdim. "Ve teşekkür ederim."

"Ne için?" Kapıyı arkamdan kapattım ve ona döndüm.

Çenesi titriyordu ve söyleyecekleri konusunda zorlandığı belliydi.

"O orospu çocuğunu öldürmem için bana bir sebep verdiğin için."

Hepimiz CIA'i Denton'ın ortadan kaldırılması gerektiği konusunda uyurabileceğimiz anı bekliyorduk. Hâlâ kartelle birlikte çalıştığına dair bir kanıt ihtiyaçları vardı ve yapacaklarını yapacaklardı. Sorunu dolambaçlı bir yoldan ortadan kaldıracak ve hiçbirimizin eline kan bulaşmayacaktı. Güzel ve temiz.

"Bunun olması gerekiyordu."

Başını salladı ve yanı başında çalan telefona baktı.

"Sanırım hapisanede kendisine Yedi Ağ adını veren bir tarikatı vardı." Ben başımı sallarken Cole kıkırdadı.

"O zaman bu dövmelemin neden kötü olduğunu açıklıyor."

"Yine de acımasızdı. Benim olanı alana kadar duramazdı." Parmaklarının ucunda bir kalem oynatırken gözleri karardı. "Chamness ve BT Dusk'a taşınmaya karar verdi," diye vites değiştirdi, "ve sanırım şu anda Meksika'ya başka bir takım kurmayı erteleyeceğiz."

"Akıllıca." Başımı salladım. "Bir şeyleri değiştirmemiz gerekiyor ve kimin uygun olduğunu öğrenene kadar yavaş başlamak en iyisi."

"Sanırım yeni bir takım kurabilirim, onları doğrudan Camp Green'den alabilirim. Onları kendim yetiştireceğim. Çok çalışmam gerekecek ama doğru karar bu."

"Anlaştık."

Cole ağır bir iç çekişle sandalyesine geri oturdu. Hayatlarımızın ne kadar hızlı değiştiğini düşünürken ikimiz de sessiz kaldık. "Bu ne zaman oldu? Eskiden her şey çok basitti ama şimdi tüm bunlar işle iç içe geçmiş durumda."

O kadar stresli görünüyordu ki gülümsemek zorunda kaldım ama ikimiz de kapıya bakarken Mia'nın arkalarından tehditler savurarak koridorda koşan ikizlerin sesini duyunca söyleyeceklerim yarım kaldı.

Ayağa kalkıp kapıyı açtım ve çenemle koridorun aşağısını işaret ettim. "Hepimiz birini bulduğumuzda." Omuz silktim. "Artık sadece beşimiz değiliz. Koruyacak daha çok şeyimiz, eve dönmek için daha çok nedenimiz var." Hafifçe kıkırdadım,

Bu konuşmanın sonunda beni de kapsamasına bayıldım. "Umursamaz kahramanları oynadığımız günler çoktan geride kaldı, dostum."

"Sanırım haklısın." Olivia Ethan'ın Nerf silahını gururla tutarak kapının önünde belirlediğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı ve aydınlandı. Bizi susturmak için bir parmağını dudaklarına götürdü ve Cole ona havada beşlik çakınca kıkırdadı.

"Tanrım, bu çocuğu seviyorum." Ona bir başparmak işareti yaptım. "Bu küçük hanımın bir gün bu evi yönettiğini hayal edebiliyor musun?"

"İşte bu yüzden kendi başına bir ya da iki çocuk sahibi olmalısın. Onu ikizlerle yalnız bırakamazsın." Konferans salonunun koridoruna köpük mermiler püskürtülürken güldü.

"Bence iyi olacak." Cole'un omuzlarından stresin kalktığını görmek beni mutlu etmişti. Bugünlerde çok şey taşıyordu ve artık yapamadan önce sahip olduğumuz zamanların tadını çıkarmayı hatırlamamız bizim için önemliydi. Çocuklar şu anda listemin en üstünde yer almıyordu ve Sloane'un da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Birlikte yalnız zaman geçirmekle daha çok ilgileniyorduk. Burada eğlenebileceğimiz bir sürü çocuk vardı. Mark'ın ikizlerini şekere boğup yatma vaktinde kedi nanesi yutmuş kediler gibi geri gönderebilmekten aldığım saf keyif harikaydı.

"Bebeğim?" Savi cam kapının diğer tarafından seslendi. "Oyun odasındaki duvarı yıkmamız gerekecek." Üzerinde pozitif yazan bir hamilelik çubuğunu tutarken gülümsedi.

"Vay anasını!" Cole sandalyesinden fırladı ve Savi'yi kocaman bir kucakla sarmak için dışarı fırladı.

"Gördün mü, az önce skoru eşitledin." Cole'un omzuna bir tokat attım ve Savi'yi yanağından öptüm. "Tebrikler çocuklar. İkiniz için de çok heyecanlıyım."

"Teşekkürler, John." Yanaklarını kuruladı ve Cole'a bakarak gülümsedi. "Vay canına."

"Vay canına." Onun heyecanını yansıttı. Cole'un şu anda buna gerçekten ihtiyacı vardı.

"Oh," diye arkamı döndüm, "ve Mark bahse girmeden önce, şimdi söylüyorum. Bu bir kız."

Savi güldü ve başını Cole'un göğsüne gömdü.

"Pekâlâ, ben çıkıyorum." Onlara zaman tanımak için el salladım ve Ethan yanımdan hızla geçmeye çalışırken yolunu kestim.

"John Amca!" diye bağırdı ve ben dışarı çıkana kadar güldüm.

Bu yıl yirmi küsuruncu kez dağa tırmanırken ılık sabah güneşi sırtımıza vuruyordu. Sloane'un yapmayı sevdiğim bir şeye bu kadar ilgi göstermesinden gurur ve onur duydum. Muhtemelen ipler ya da kask olmadan asla tırmanmazdı ama Noel'den beri sınırlarını zorlaması etkileyiciydi. Bu uçuşumun onu yenmesine izin vermeyecekti.

"Sence devam etmek için yeterli gücün var mı?" Yolun yaklaşık dörtte üçüne geldiğimizde sordum. Tırmanışlarımızın hiçbirinde zirveye henüz ulaşmamıştık ama onun bugünkü hedefinin bu olduğunu biliyordum.

"Neden? Yorgun musun, Siyah?" Bana gülümsedi ve başarmak için kararlı olduğunu gördüm. Bu iyiydi, çünkü ona ihtiyacım vardı.

"Sadece emin olmak istedim." Devam etmesi için başımla işaret ettim. Tıpkı Mike ve benim ona öğrettiğimiz gibi, yavaşça ilerledi ve her hareketinin hesaplanmış ve iyi düşünülmüş olduğundan emin oldu.

"Dün kardeşin aradı. Kendisinin ve ailenin yarın sabah geleceğini söyledi. Ben de Mark'ı getireyim, yolda onları yakalarsınız diye düşündüm."

Güldü ve ipini bir sonraki ilmeğe geçirdi. "Zavallı Mark. Babamın onu terlettiğini görmek hoşuna gidiyor."

"Tam da bu yüzden," diye yanıtladım hiç utanmadan. "Ayrıca, o çok çekici biri ve anneni

telaşlandı."

"Bunu izlemek oldukça komik." Eli aniden çıkıntının tepesine ulaştığında durakladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı gülümseyerek ve gözleri heyecanla parladı.

"Kollarını kullanarak kendini yukarı kaldır ve bacağını kancala," diye onu yönlendirmeye başladım, ama onun sevimli kışının üzerimde kaybolduğunu gördüğümde nefesimi saklamış olabilirdim ve hızla onu takip ettim.

"John?" Ben ayağa zıplarken o kenardan birkaç adım ötede duruyordu. "Nedir bu?" Ayağa kalktı, elinde onun için oraya koyduğum kalp şeklindeki minik kurabiyelerden oluşan küçük bir kutu vardı.

"Bu..." Ellerimdeki taş tozlarını sildim ve bir kolumu ona dolayarak yüzünü eve dönmesini sağladım. "Bu benim doğru bir şey yapmam."

"Ne demek istiyorsun?"

Çenemi omzuna yasladım ve ince boynunu öptüm. "Bak, tam şurada," diye evin yanındaki gölü işaret ettim, "bu manzara benim dünyadaki en sevdiğim yer. Düşünmek için, bir görevin stresinden kurtulmak için ya da sadece uzaklaşmak için geldiğim yer. Bunu sadece Mike'la paylaştım ama şimdi..." Onu göğsümde sıkıca tuttum. "şimdi bunu seninle paylaşacağım."

"Buna bayıldım." Çenemin yan tarafını öptü. "Teşekkür ederim." "Hayır, Sloane, ben teşekkür ederim."

Duygularımın bu şekilde

Son zamanlarda her yerde. Hayat yeniden bir ritme kavuşmuş olsa da, North Rock'ın büyük bir kısmını kaybetmenin etkisi hâlâ ruhumuzda ağır bir şekilde hissediliyordu. Sadece zamana ihtiyacımız vardı. "şimdi kontrol listesini gözden geçirelim. Bir, buraya gelmeyi başardınız. İki, burası benim en sevdiğim yer. Üç, Savannah'nın yaptığı kurabiyelerimiz var ve Keith bir tane bile alamadı. Ve dört, dört neydi...?" Kollarımda dönüp bana bakarken dalga geçtim, şüphesiz kafası karışmıştı. "Oh, evet, elbette." Yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm. "Uygun bir teklif."

"John, senin-"

"Ama ben biliyorum. O gün sana yaşattığım korkuyla bir evliliğe itilmemeyi hak ediyorsun. Hayır, sen, Sloane," elini elime aldım, "dünyayı hak ediyorsun ve ben bunu sana vermek niyetindeyim." Gözleri parlarken boştaki eli ağzına gitti.

"Sloane Harlow, sen hayatıma girdin ve ben etrafımda olmanı neredeyse imkânsız hale getirdim. Yıllarca ördüğüm duvarın senin tek bir bakışınla nasıl yıkılabileceğini anlayamadım, benim güzel kadınımsın. Zeki, hızlı ve güçlüsün. Benim hayatım diğerleri gibi değil. Seni test edecek, canını yakacak ve seni sonuna kadar strese sokacak." Sözlerimi düzene sokmak için bir an durdum. "Sana söz veriyorum, eğer beni seçersen, her zaman tek parça halinde geri dönmeyi hayatımın misyonu haline getireceğim." Ona göz kırptım ve o da biraz güldü. "Ve seni tüm kalbimle seveceğime. O yüzden," tırmanışa hazırlanmak için çıkardığı ve Teneke Ev'de bıraktığı elması cebimden çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım. "Sloane Harlow, bizi merakla izleyen her canlının önünde ve tam burada, dünyanın üzerinde, benimle evlenir misin?"

Gözyaşları pembe yanaklarından süzülürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, John Black, seninle evleneceğim." Yüzük parmağından kayınca kollarıma atladı ve beni tüm gücüyle öptü. Yarına hazırlanmak için eve dönmeden önce sabahın geri kalanını ikramlarımızı yiyerek geçirdik.

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?" Babam ahırın arka tarafında yanımda durmuş, geçici olarak dönüştürdüğü on bin metrekairelik ahırına bakıyordu. Eski ahşap yapı bana oldukça mükemmel göründü.

"Sanırım Savannah aradığını bulamadı," diye şaka yaptım ve kravatımı çekiştirip Paul'ün kendisine hediye edilen iğnesiyle oynadım.

Blackstone ile başladı. En iyi arkadaşımı her gün özlüyordum ama şu anda yanımda olduğunu ve bana gülümsediğini biliyordum.

Savi'nin bizim için mükemmel düğünü planlaması ve herkesi yönlendirmesi üç ay sürmüştü. Temamız için sade, zarif ve rustik bir düğün istedik ve istediğimiz de tam olarak buydu. Ayrıca, hava elbisemin hüznünün beni boğmayacağı kadar serindi.

Koridorun her iki yanında beşer kişilik beyaz sandalyeler vardı. Bana doğru ilerlemesi için yol boyunca beyaz çiçek yaprakları serpilmişti. Yukarıdaki kirişlerin arasından beyaz ışıklar ve uzun beyaz ipek kumaşlar sarkıyordu. Açık pembe güllerle dolu küçük yarım fiçiler eski ahırın her tarafına stratejik olarak yerleştirilmişti. Ellie'yle birlikte oynadığımız paslı, eski Chevrolet kamyonete bakıp gülümsedim. Ahırın kenarına yanaşmıştı ve açık kasasının içinde misafirler için bira ve beyaz şarapla dolu bir buz dağı vardı.

"Bunları gördün mü?" Annem dışarıdaki masanın üzerinde duran sepetten metal nallardan birini kaldırdı. "Bunlar yer tutucu!" Onun heyecanı benimkiyle aynıydı. Her şey oldukça etkileyiciydi. Ağaçlara daha fazla pırıltılı ışık örülmüştü ve kavanozlardaki yaklaşık bir milyar mum, araziye daha fazla derinlik kazandırmak için stratejik olarak yerleştirilmişti. Akşamın erken saatlerinde yanıp sönüyorlardı ve güneş batarken oldukça havalı görüneceklerini biliyordum. Annem üzerinde "Şans bizi buldu, umarız sizi de bulur" yazan etiketi kaldırdı. "Sloane sadece senin için şanslı değildi oğlum. O tüm aile içindi."

"Ve takım," diye bir yerlerden seslendi Mike, sonra da kız kardeşinin kalbinin bundan sonra nasıl kırılacağı hakkında kıkırdadı.

"Takım konusunda hemfikiriz," diye seslendim, küçük kız kardeşiyle ilgili yorumunu görmezden geldim ve sonra anneme seslendim. "Ellie'ye inanamıyorum." Kız kardeşimin kaderinin ne kadar kasvetli görüldüğünü ama şimdi daha fazla ilerleme gösterdiğini düşündüm

umduğumuzdan daha fazla. Sloane'un kim olduğunu hatırladığını ilk fark ettiğimde çok heyecanlandım. Çok daha mutlu görünüyordu ve terapide öğrendiği araçları kullanıyordu, bu yüzden sinir krizleri artık çok azdı. Sloane bize yeniden nasıl yaşayacağımızı göstermeseydi bunların hiçbiri olmazdı.

"Onun bir parçasını geri kazandık." Annem burnunu çekti ve diğer çocuklar bize katılırken kendini tutmaya çalıştı.

"Evlenecek son kişi. Tereddüt etmiyorsun, değil mi?" Keith büyükannesinin oturmasına yardım ederken şaka yaptı ve çıplak omuzlarını örtmek için kazağını düzeltti. Arkasını döndüğü anda kumaşı bıraktı ve amcam içeri girdiğinde ona baktı. Sırıtişımı Keith'ten sakladım.

"Yok." Saate baktım. "Sadece anlaşılmayı mühürlemek istiyorum, böylece o benim."

Cole karısını ararken, "Bunu biliyorum," diye mırıldandı.

Bakan içeri girip konukları içeri almak üzere olduklarını işaret ettiğinde, arka tarafa geçip beklemeye başladım. Bir sağdıç seçemezdim. Bu en sevdiğim çocuğu seçmek gibi bir şey olurdu.

Olivia.

Bunun yerine bana nasıl erkek olunacağını ve iyi günde kötü günde nasıl sevileceğini gösteren babama sordum. Ellie yaralandığında babam yolunu kaybetmiş olsa da, ben farkında bile olmadan ona ışığı gösterebildim.

Müzik başladı ve babamla birlikte tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde durmak üzere hareket ettik. Olivia çok sevimli bir çiçekçi kız oldu ve Bebek B de yüzük taşıyıcısı olarak yakışıklı görünüyordu. Sloane'un itirazlarına rağmen Mia ikizlerinin düğünde saçmalık çıkarmasını istemiyordu. Hatta, Mark'ın tören sırasında onları bir ağaca bağlayacağına dair bir söylenti duydum.

Ellerinin arasında bir buket pembe çiçekle duran ikizimi gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Beni fark ettiğinde gülümsedi ve ilerlemeye başladı. I

Gergin olduğu belliydi ama babamla beni gözünün önünde tutması ona yardımcı oldu.

Sloane kız kardeşimi baş nedimesi yapmıştı. Vay anasını. Bunu düşününce ona yeniden aşık oldum.

Annem durması gereken yeri işaret ederken, "Merhaba küçük kardeşim," diye fısıldadı. "Umarım sen ve Sloane birlikte çok mutlu olursunuz."

Barajımı aşan sinir bozucu gözyaşlarımı geri kırtım. Kız kardeşim müstakbel gelinimin adını hatırlayabilmişti. Bu alabileceğim en güzel hediye idi.

"İkizler herkesten önce gelir." Göz kırtım ve yüzünün aydınlandığını gördüm. "Seni seviyorum, Elle."

"Ben de seni seviyorum."

Babamın burnunu çektiğini duydum ve kendi duygularımı dizginlerken gözlerimi yere diktim. Kız kardeşimle bir daha böyle bir an yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, hele ki halka açık bir ortamda.

Ani bir sessizlik, ardından soluk sesleri ve babamın biraz daha dik durmaya başlaması. O anın tadını çıkardım, başımı kaldırıp müstakbel eşimi görmek için mükemmel zamanı bekledim.

Bir, iki, üç.

İşte oradaydı, vücuda oturan beyaz dantel bir elbise giymişti, saçları bukleler halindeydi ama bir yandan tutturulmuştu ve açık pembe ruju çiçeklerin rengiyle uyumluydu. Masmavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde, şu anda burada olmamız gerektiğini anladım. Zamanın bu anı bizim için yazılmıştı.

Onun elini tuttuğumu, papazı dinlediğimi ve yeminlerimizi ettiğimizi zar zor hatırlıyordum. Şimdiki zamana geri döndüğümde, sonunda karımı öpebileceğimi söylediği zamandı. Tam eğilmek üzereyken ayakkabımda bir öpücük hissettim ve aptal tavuk sesi çıkaran Doug'a baktım. Sloane güldü ve ben tepki veremedim onu kucakladı, sonra boşta eliyle beni yakaladı ve tüm mekân mutlu kahkahalar ve tezahüratlarla kükrerken açık ağzımı çılgınca öptü. Aptal gibi sırttım ve

Doug, güzel dantel elbisesine herhangi bir zarar vermeden önce Sloane'dan kurtuldu.

"Doug, ne de olsa burası senin evin," diye güldü Sloane, "ve sen onun en iyi arkadaşıydın. Bize katılabildiğine sevindim."

Elini tuttum ve binlerce beyaz ta yaprağı etrafımızda kelebekler gibi uçuşurken koridorda birlikte yürüdük. Masadaki yerimizi aldık ve sonraki iki saati komik hikayeler dinleyerek ve arkadaşlarımızla gülererek geçirdik.

"Yaşadığım sürece başka bir kek parçasına bakabileceğimi sanmıyorum." Catalina başını Mike'ın omzuna yasladı. Akşam yemeğı etkileyiciydi, Savannah da öyle. Düğünün nasıl olmasını istediğimiz konusunda ikimizin de isteklerini dinlemişti ve bir kez bile aşırıya kaçmamıştı. Barbekü yemeğı mükemmeldi ve pasta da sade.

Parti başladıktan sonra, saman balyalarının bir araya getirildiğı ve rahat etmemiz için üzerlerine battaniyeler örtülmüş kanepelerden oluşan bir çemberin oluşturulduğu yere gittik. Savannah burayı bizim için yaptığını, böylece tüm insanlardan kaçıp sevdiklerimizle birlikte olabileceğimizi söyledi.

Arkama yaslandım ve manzarayı seyrettim. Kardeşlerimi eşleriyle birlikte izledim, tarlalarda pille çalışan küçük fenerlerle oynayan çocukları seyrettim ve dans pistinde birbirine sarılmış anne babamı ve teyzemle resim boyayan kız kardeşimi gördüm. Birden kendimi huzur içinde hissettim.

Bir şekilde, sadece yeniden yaşamak için değil, sevmek için de cesaret bulmuştum.

"Davie ve Dell Dusk'ta nasıl çalışıyorlar?" Chamness partiye bakan kapı aralığına doğru eğilirken ona sordum.

"Aslında oldukça etkilendim." İcini çekti ve ailesinin kaybının ağırlığının kara bir bulut gibi üzerinde dolaştığını gördüm. "Sanırım burada kalıp onlarla birkaç görev yapabilirim. Onlara bildiklerimi öğretirim."

"Buna minnettar olurum." Cole ona bir bira kaldırdı.

"O boktan telsizleri kullanmadıklarından emin ol." Bana sırtıttı. Hangi telsizin en iyisi olduğu konusunda çok tartışmıştık ve Frank'in onları değiştirmesi yıllar almıştı.

"Touch  ." Espri anlayışının tamamen kaybolmamış olmasından mutlu olarak kıkırdadım.

Sloane dikkatimi çekmek için bacağıımı sıkarken ellerimizi        ve kolumu omuzlarına doladı.

"Bu oldukça m  kemmeldi."

"  yleydi." Onu usulca       m ve kokusunu i  ime   ektim.

Cole telefonunu almak i  in Savi'yi kucağından kaydır  ı.   nce ona sonra bana baktı.

"Logan," diye selamlayarak cevap verdi. "  imdi sırası değı  il-" Durakladı, y  z  n  n gerildiğı  ini g  rd    m ve hepimiz onun ruh haline   abucak uyum sağı  ladık.

"Pek  l     ocuklar." Ayağı  a kalktı ve karısını         .

"Bekle, ne?" Sloane kafası karışmış bir   ekilde etrafına bakınırken ben ayağı  a fırladım ve yakamı   eki  tirdim.

"Gitmeliyiz." Her zaman g  revlerimizle birlikte gelen o telaşı hissettim.

"Ne?" Başı  nı salladı ama sinirlenmek yerine anladığı  nı g  rd    m. İ  imiz s  z konusu olduğı  unda izin g  n   yoktu. Yaptığı  mız   ey buydu.

Kollarımı ona doladım ve fısıldamadan   nce onu sert  e       m, "Eve geldiğı  imde   ıplak ol. Seninle zirvede bulu  şuruz." Hırladım, onu hemen o anda istiyordum.

"İ  te bu d  rt g  zle bekleyebileceğı  im bir s  z." Birlikte hangi zirvelere ula  şabileceğı  imize dair vaatlerle dolu kirli bir sırtı  şla geriye doğı  ru y  r  rken g  ld    .

"Blackstone'a ho  ş geldin, bebeğı  im."

EPİLOG

Sloane

"Pekâlâ hanımlar." Çocuklara arkamı döndüm ve takımımı inceledim. Üniformamız beyaz diz çorapları, dar siyah şortlar ve üzerinde "Blackstone'un Bayanları" yazan koyu mavi tişörtlerden oluşuyordu. Yaz güneşinin parıltısını azaltmak için elmacık kemiklerimizin üst kısımları göz yağıyla kaplanmıştı. Bugün sevgili kocalarımızın eşleri değildik. Hayır, bugün savaş için buradaydık. Çocukları kendi oyunlarında yenmek için buradaydık.

"Çok tatlı görünüyorsun." John yanıma geldi ve beni kollarıyla sarmaya çalıştı.

"Oh, hayır." Savannah elini kaldırdı ve John'u geriye doğru itti. "Bu," diye diğerlerini işaret etti, "hepinizin yaptığı şey yüzünden. Kışınıza tekmeyi basana kadar dokunmak yok."

"Karın çok kavgacı, Logan!" John omzunun üzerinden seslendi.

"Ama kavgacı olduğunda çok sevimli oluyor," dedi ve güldü.

"Bunu yatak odasına sakla." Savannah sırtı ve beni kızlara doğru çekti. Oğlu Easton büyükannesinin kollarında bir böcek kadar rahat oturuyordu. June, Lexi'nin oğlu Reagan'ı tutuyordu.

Şimdi dokuz aylık olan kızım. Lexi ve Keith'in mükemmel bir karışımıydı.

Daniel çimlerin ortasına doğru yürüdü ve bir megafon kaldırdı. Sonra, çok önemli bir sesle, yerimize geçmemizi emretti.

"Eller içeri, bayanlar." Lexi elini uzattı ve hepimiz katıldık. "Dudaklar, bitler ve memeler, hooah!"

Kız kardeşlerim birer birer erkeklere karşı yarışmaya başladılar. Onların eğitimine sahip olmayabilirdik ama küçük, çevik ve çok kararlıydık.

Savannah, Catalina'ya dokunarak nefes nefese ayaklarımın dibine düştü.

"Kocamın her sabah bana yaptırdığı egzersizin beni her şeye hazırlayacağını düşünürsünüz ama görünüşe göre durum öyle değil."

Gülerek onu ayağa kaldırdım ve bir şişe su uzattım.

"İyi iş çıkardın." Aklımı oyunda tutmaya çalıştım. "Kazanmamız gerek yoksa o kemirgenden asla kurtulamayız."

"Dikkat et." Savannah omzumun üzerinden başını salladı. "Sen bizim son umudumuzsun!"

"Ne yapacağını biliyorsun." Diğerleri geri çekilirken Catalina göz kırptı ve ben de başlangıç çizgisinde durmak için hareket ettim. John'a baktım, kıyafetimden çok hoşlanıyordu. Ben de elimdekini kullandım ve dramatik bir şekilde eğilerek aşağıya doğru uzandım ve onun kıkırdadığını duydum.

"İstedğin kadar kirli oynayabilirsin, bebeğim." Bana bir öpücük verdi.

"Hazır, başla!" Daniel havaya bir el ateş etti ve ben de koşmaya başladım.

Hiç vakit kaybetmeden yukarı zıpladım, ipi yakaladım ve parkurun ilk engelinin tepesine doğru sallanmaya başladım. Kolay değildi ama son birkaç haftadır kızlarla birlikte kollarım üzerinde çalışmıştım. Sonra, kollarımı ipin etrafına sardım ve bir

ve hız için vücut ağırlığımı kullanarak aşağıya doğru ilerledim.

Ayaklarım yere değdiğinde, çimenlerin üzerinde koştum ve bir şampiyon gibi çamura daldım ve ağın altında süründüm. Çamur vücudumun her köşesine işlemişti ama umurumda değildi. Tutunmak için ayakkabılarımın yanlarını kullandım ve kendimi kalın çamurun içine çektim. Mia adımı haykırıyor ve zamanın ne kadar kaldığının farkında olmamı sağlıyordu.

Livi ve B etrafta yarışıp bana tezahürat yaparken, ikizler de diğer tarafta John Amcaları için yarışıyorlardı. Abigail, Sue ve Doc Roberts bitiş çizgisinde dururken sinirden titreyen toplar gibiydiler. Onlar bizim tarafımızdaydı. Çocuklar ne kadar sevmiş olursa olsun, gitmeliydi.

Şöyle bir baktım ve birkaç saniye arkamda, ağların altında cüssesiyle mücadele eden John'u gördüm.

Büyük bir çabayla tüm gücümü ortaya koydum ve kendimi çamurdan çıkarmayı başardım. Ayağa fırlayıp bitiş çizgisini koşarak geçtiğimde bacaklarım alev alev yanıyordu ve John'u bir saniye farkla geride bıraktım.

Kızlar çığlık atarak bahçeye koştular. Lexi bana sarıldı ve diğer kızlar da onu takip etti.

"İşte bu!" Az önce yaptığımız şeyin etkisi geçerken Savannah tezahürat yaptı.

Hepimizin içine yayılan rahatlama tam da ihtiyacımız olan şeydi. Biz Blackstone Hanımları sonunda erkekleri bir konuda yenmiştik ve bu ödül de en güzel hediye idi.

Daniel yavaşça bize doğru yürüdü. "İşte buradasınız." Bana canavarı uzattı ve ben de kızlara baktım.

"Hazır mısın?"

"İşte bu!" Hepimiz iskeleye doğru yola çıkmadan önce Catalina güldü. Teker teker hepimiz ılık göl suyuna atladık.

Adamlar rıhtıma inerken ben de suya atladım. Asık suratları hiçbirimizde zerre kadar sempati uyandırmadı.

"Veda edememiş gibi hissediyorum." Mark kollarını kavuşturdu. "Sanki birlikte yeterince zaman geçirmemişiz gibi."

"Zaman," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu canavar çok uzun zamandır ortalıkta. Evdeki en kötü şey."

"En kötüsü değil." Mark yüzünü buruşturdu.

"Bu en kötüsü, bebeğim." Mia başıyla onayladı. "Sloane, yap şunu."

"Pekâlâ." Sayamayacağım kadar çok kez bizi korkutmak için kullanılmış olan zavallı küçük Furby'yi elime aldım. "Gitme zamanı." Oyuncağı gölün ortasına doğru fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım ve hepimiz rahat bir nefes aldık. "İyi ki kurtuldun, seni küçük canavar."

Mike gözlerini silerken "Canavar," diye tısladı. "O şey ailem gibiydi."

Catalina, üzgün bir şekilde eve doğru geri dönerken çocuklara gözlerini devirdi. Günün geri kalanını suda geçirdik ve galibiyetimizin tadını çıkardık.

O akşam ateş çukuru partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Hepimiz hala erkekleri yenmekle övünüyorduk ve bunu her yıl yapmamız gerektiğine karar verdik. Bir kupa bile tasarladık.

"Yeterince ısındın mı?" John bana bir kahve uzattı.

"Öyleyim," diye cevap verdim, eğilip beni usulca öperken. "Aslında, belki biraz üşümüş olabilirim. Bana bir battaniye getirebilir misin?"

"Tabii ki." Beni son bir kez öptü ve bir bira daha içmeye giden Mark'a yetişti.

Savannah gözüme takıldı ve bana şeytani bir gülümseme fırlattı. Ben de onun mizahına uydum ve...

"Orospu çocuğu!" John bağırdı ve Mark az önce sokulmuş gibi koşarak evden çıktı.

"Ne oluyor be?"

"Şerefe hanımlar." Sırıttım. "Blackstone'a hoş geldin, bebeğim!"

SON

Beyin hasarı geçirmiş bir yakını olan herkes için işte harika bir kaynak.

www.craighospital.org

Unutmayın, asla yalnız
değilsiniz.

